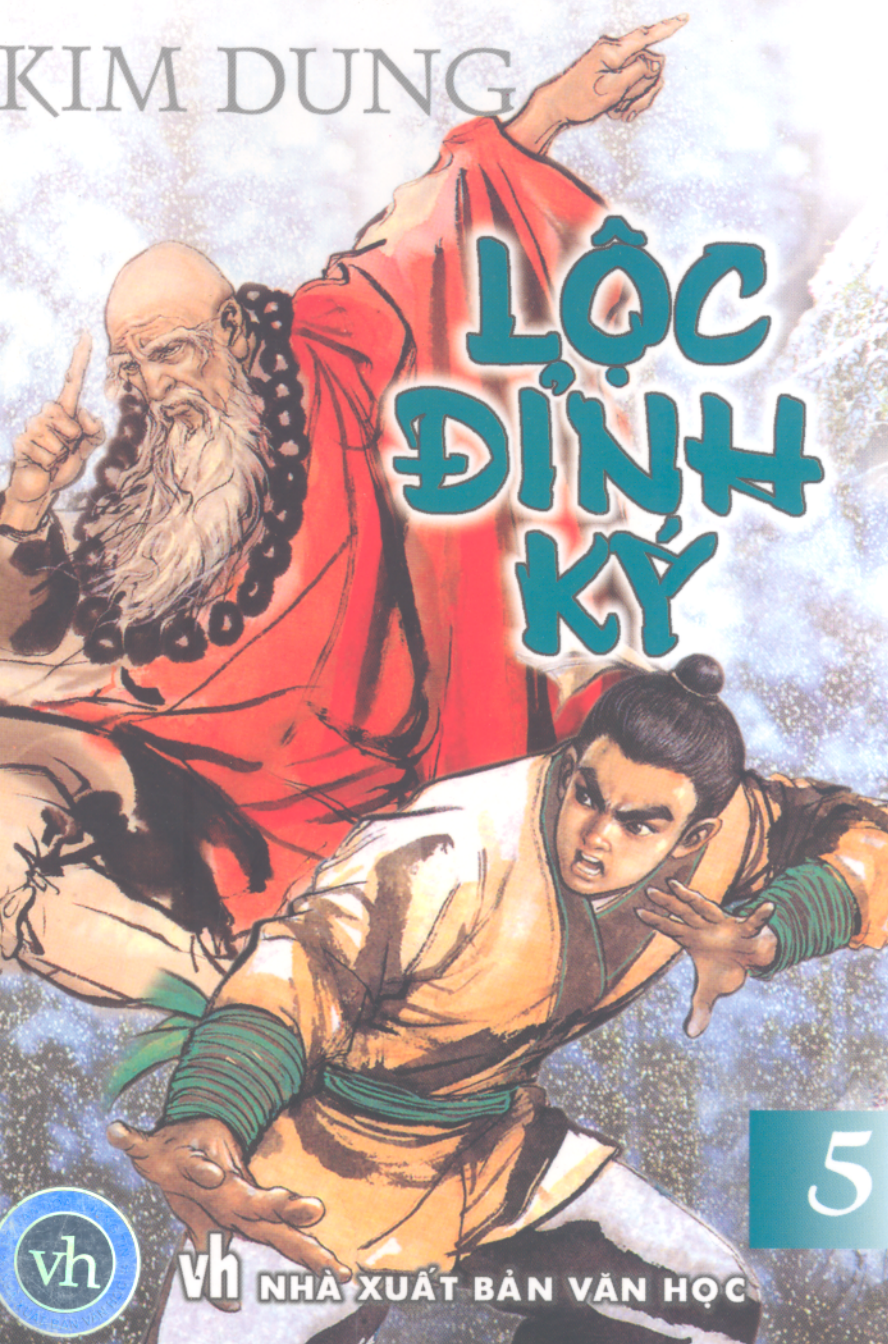

KIM DUNG

LỘC ĐÌNH KỶ

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

5

Lộc Đỉnh ký

Tập 5

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Corporation Manufacturing & Trading Cultural Goods

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG
Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông
xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng
Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.*

KIM DUNG

Lộc Đỉnh ký

Tập 5

Cao Tự Thanh
dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Hà Nội - 2002

Hồi 21

*Kéo vàng không tiếng mây rơi đất
Thoa hàu còn mơ én tựa người*

Một hôm, thuyền tới đảo Tần Hoàng, cả bọn rời thuyền lên bờ tới Bắc Kinh.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta phải tìm cách trà trộn vào hoàng cung nhưng không biết ngày nào mới đắc thủ, mọi người phải tìm chốn yên thân đã”. Lục Cao Hiên lập tức đi thuê một khu trạch viện ở Đầu Phát Hồ đồng chỗ Tuyên Vũ Môn, rất là sạch sẽ, cả bọn chuyển vào.

Sắp xếp đầu đó xong, Vi Tiểu Bảo một mình ra đi, tới trú sở của Thiên địa hội ở Cam Thủy Tỉnh Hồ đồng xem, thấy nhà khách đã đổi thành hiệu buôn trà, dùng tiếng lóng trong hội hỏi mấy câu, người kia giương mắt không hiểu, rõ ràng người trong hội đã chuyển đi nơi khác. Lại tới Thiên Kiều, nghĩ thầm cho dù Bát ty viên hầu Từ Thiên Xuyên cũng bị cưỡng ép vào Thần Long giáo, không ở Thiên Kiều, thì vẫn có thể gặp các huynh đệ khác trong hội như Cao Nhan Siêu, Phàn Cương, Tiền

Lão Bản, nào ngờ đảo quanh Thiên Kiều mấy vòng mà không gặp một ai.

Lúc ấy tới khách điểm ở Tây Trục Môn lần trước về kinh đã ở, lấy ra ba lượng bạc ném lên quầy nói cần một phòng trên. Chuồng quỳ thấy y hào phóng liền mời mọc mười phần cung kính. Vì Tiểu Bảo lại lấy ra năm đồng cân bạc dúi vào tay điểm tiểu nhị, vẫn đòi phòng trên số ba chữ Thiên lần trước đã ở, vừa khéo phòng đang không có khách, điểm tiểu nhị tính ra bỗng không được năm đồng cân bạc. Vì Tiểu Bảo uống xong chén trà liền nằm xuống giường nhắm mắt dưỡng thần, nghe chung quanh yên ắng, liền rút chủ thủ ra khoét cái lỗ trên tường, bộ kinh thư mà hoàng đế Thuận Trị giao cho y vẫn nằm trong bọc, y mở tấm vải dầu ra, kiểm tra không thấy suy suyễn, bèn lấy gạch bịt lại lỗ hộc. Bọn đầu đà đã thành thuộc hạ của y, không cần gọi thị vệ tới hộ tống kinh thư, liền cất bộ kinh vào bọc, đi về cấm thành.

Tới ngoài cung, người thị vệ gác cửa thấy một thiếu niên mặc quần áo thường dân đi thẳng vào cửa cung liền quát “Thằng dầy tớ, làm gì vậy?”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Người không nhận ra ta à ? Ta là Quế công công trong cung đây”. Người thị vệ nhìn kỹ y, liền nhận ra quả đúng là Quế công công thân tín của hoàng thượng, lập tức tươi cười nói “Quế công công, ngài mặc bộ quần áo này, hi hi...” Vì Tiểu Bảo cười nói “Hoàng thượng sai ta đi làm một việc quan trọng, vội vàng đi không kịp thay quần áo”. Người thị vệ vội nói “Vâng, vâng, Quế công công sắc mặt hồng hào, chuyến công sai này ắt là thuận buồm xuôi gió, Hoàng thượng nhất định sẽ ban thưởng”.

Vi Tiểu Bảo về chỗ ở, thay quần áo thái giám, lấy mảnh vải cũ bọc kính thư lại, tới Thượng thư phòng yết kiến hoàng thượng.

Khang Hy nghe nói Tiểu Quế tử muốn gặp, mừng rỡ nói “Vào đây mau, vào đây mau”. Vi Tiểu Bảo bước nhanh vào, chỉ thấy Khang Hy đứng ở cửa Nội thư phòng, vui vẻ nói “Con mẹ nó, Tiểu Quế tử, mau vào đây, sao đi lâu thế?” ba chữ “Con mẹ nó” y chỉ nói với Vi Tiểu Bảo, dường như chờ đợi đã lâu.

Vi Tiểu Bảo dập đầu, nói “Chúc mừng hoàng thượng có nỗi vui to bằng trời !”.

Khang Hy nghe nói thế biết phụ hoàng quả nhiên còn sống, trong lòng xúc động, chua xót, loạng choạng mấy cái, suýt nữa rơi lệ vội đưa tay nắm chặt cánh cửa nói “Vào trong từ từ sẽ nói”.

Vi Tiểu Bảo bước vào Nội thư phòng, quay người khép cửa cài then, vòng quanh giá sách trong thư phòng một lượt không thấy thái giám nào khác hầu cận hoàng đế, mới hạ giọng nói “Bẩm hoàng thượng, nô tài đã gặp Lão hoàng gia trên núi Ngũ Đài”.

Khang Hy nắm chặt tay y, run giọng nói “Phụ hoàng... quả nhiên đã xuất gia ở núi Ngũ Đài ? Người... người nói gì?”.

Vi Tiểu Bảo liền lần lượt kể đã gặp Lão hoàng gia trong chùa Thanh Lương thế nào, Lạt ma Tây Tạng mưu đồ hãm hại thế nào, mình dùng cảm cứu giá, liệu mạng hộ giá thế nào, may mắn được Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm chi viện thế nào. Việc này vốn đã mười phần hung hiểm, qua lời y kể lại tăng thêm ba phần, sự trung

thành dũng cảm của y thì tăng thêm năm phần. Chỉ nghe Khang Hy bàn tay nắm chặt đầy mồ hôi, luôn miệng nói “Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá!”, lại nói “Ta sẽ lập tức phái một ngàn thị vệ lên núi tăng cường bảo vệ”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Có quá nửa là Lão hoàng gia sẽ không cho”, kế thuật lại từng lời của Thuận Trị.

Khang Hy nghe phụ hoàng bảo mình không cần lên núi Ngũ Đài gặp mặt, lại khen mình “là một hoàng đế tốt, nghĩ tới đại sự của triều đình trước, chứ không như ta...”, nghe xong mấy câu này, không nén nổi bật tiếng khóc lớn, lại nói “Ta nhất định phải đi, ta nhất định phải đi!”

Vi Tiểu Bảo chờ y khóc một lúc, lấy gói kinh thư ra, hai tay dâng lên nói “Lão hoàng gia bảo nô tài nói với hoàng thượng rằng việc thiên hạ phải thuận theo tự nhiên, không thể bắt buộc, có thể tạo phúc cho bách tính Trung nguyên là tốt nhất, nếu bách tính thiên hạ đều muốn chúng ta đi thì chúng ta từ đâu tới hãy quay về đó. Lão hoàng gia còn bảo nô tài nói với hoàng thượng rằng : Muốn thiên hạ thái bình thì cần ghi nhớ bốn chữ *Vĩnh bất gia phú* (Mãi mãi không tăng thuế). Hoàng thượng làm được bốn chữ này là rất tốt với ta, ta trong lòng rất vui mừng”.

Khang Hy hồi hộp nghe, lệ rơi lã chã, hai tay run run, đón lấy cái gói mở ra, thấy bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, trang đầu viết bốn chữ đại tự “Vĩnh bất gia phú”, nét bút tròn trịa mềm mại, quả đúng là nét bút của phụ hoàng, nức nở nói “Lời phụ hoàng dạy bảo, hài nhi quyết không dám quên”.

Y định thần xong, liền hỏi cận kề Thuận Trị có khỏe mạnh không, tướng mạo hiện tại ra sao, ở chùa Thanh Lương có phải rất khổ cực không. Vì Tiểu Bảo theo sự thật bẩm báo, Khang Hy đau lòng lại khóc lớn.

Vì Tiểu Bảo linh cơ nhất động, nghĩ thầm “Con mẹ nó, mình cũng khóc theo y một trận thì chắc y sẽ thưởng cho mình nhiều hơn, hơn nữa nước mắt lại không tốn tiền mua”. Nói khóc là khóc, nước nở một lúc, nước mắt đầm đìa, âm thanh nghẹn ngào cực kỳ thảm thiết. Khang Hy tuy không nén nỗi đau thương, khóc lên thành tiếng, nhưng không muốn để mất thân phận nên không ngừng cố gắng kìm chế. Vì Tiểu Bảo lại cố tình, nên vẫn khóc to. Bản lĩnh này lúc ở Dương Châu y đã rất giỏi, roi của mẹ chưa quất tới hông thì y đã khóc tới mức kinh thiên động địa, lại không phải chỉ gào sùng mà là buồn bán thật thà nước mắt ròng ròng, người ngoài khó phân biệt thật giả.

Khang Hy khóc một lúc, lau nước mắt hỏi “Ta nhớ phụ hoàng nên khóc, ngươi lại còn khóc thảm thương hơn ta nữa, vì sao vậy?”. Vì Tiểu Bảo nói “Nô tài thấy bệ hạ khóc rất thương tâm, lại nghĩ đến lòng yêu thương triu mến của Lão hoàng gia, luôn khen ngợi nô tài, nói rằng nô tài đã bất kể tính mạng hộ giá, rất yêu thích nô tài, khiến nô tài càng buồn”. Vừa nói vừa nước nở không ngớt, lại nói “Nếu không biết hoàng thượng nhớ nhung, phải vội quay về bẩm báo thì nô tài đã ở lại núi Ngũ Đài để hầu hạ Lão hoàng gia, lại đỡ phải lo lắng Lão hoàng gia bị kẻ xấu hiếp đáp”.

Khang Hy nói “Tiểu Quế tử, ngươi rất tốt, ta nhất định sẽ trọng thưởng”.

Vì Tiểu Bảo vẫn không ngừng sa nước mắt, sụt sịt nói “Hoàng thượng đối đãi với nô tài quá tốt rồi, nô tài không dám xin ban thưởng gì nữa, chỉ mong Lão hoàng gia bình an thì cuộc sống của kẻ làm nô tài như thần đã tốt lắm rồi”. Chuyến này y đi Thần Long đảo, nghe người người hô lớn “Giáo chủ tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời” mà không hề lấy làm nhục, khó tránh khỏi luyện cho da mặt dày thêm, công phu vô mông ngựa tăng tiến rất nhiều, nhưng để người ta vui lòng thì ngôn ngữ càng khoa trương.

Khang Hy tưởng thật, liền nói “Ta cũng rất lo phụ hoàng không có người hầu hạ. Người nói bọn hòa thượng lỗ mãng kia rất ồn ào, bên cạnh phụ hoàng không có người đặc lực, khiến người ta khó yên lòng. Tiểu Quế tử khiến được phụ hoàng thích người như thế...”. Vì Tiểu Bảo nghe đến đó há hốc miệng không ngậm lại được, trong lòng thầm kêu khổ “Hồng rồi, hồng rồi, phen này lão tử rủi ro rồi, lão tử khoắc lác quá rồi”. Chỉ nghe Khang Hy nói tiếp “Vốn là bên cạnh ta cũng không thể thiếu người. Nhưng làm con phải hiếu thuận với phụ thân, có cái gì phải chọn cái tốt nhất hiếu kính phụ thân. Người là thủ hạ đặc lực của ta, tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất giỏi giang, nhất mực trung thành với phụ thân ta...”. Vì Tiểu Bảo kêu thầm “Ông chủ rỗng ngoan oi, mẹ oi, người phái lão tử lên núi Ngũ Đài bồi tiếp lão hòa thượng, chẳng thà bắt ta ngồi tù”.

Quả nhiên nghe Khang Hy nói “Thế này nhé, người lên núi Ngũ Đài xuất gia làm hòa thượng, ở trong chùa Thanh Lương hầu hạ phụ hoàng ta”. Vì Tiểu Bảo thấy tình thế khẩn cấp, không những phải hầu hạ lão hòa thượng mà mình còn phải làm tiểu hòa thượng, đại sự

không hay không còn gì hơn thế, không chờ y dứt lời, vội nói “Hầu hạ Lão hoàng gia thì rất tốt, nhưng bắt ta làm hòa thượng, chuyện đó... ta không làm đâu !”.

Khang Hy mỉm cười nói “Cũng không bắt ngươi làm hòa thượng mãi, chẳng qua phụ hoàng đã một lòng thanh tu thì ngươi cũng làm hòa thượng, hầu hạ sẽ tiện hơn, tương lai... tương lai... ngươi muốn hoàn tục là do ngươi định liệu”, ý nói sau này Thuận Trị viên tịch quy tiên, ngươi không làm hòa thượng cũng không ai cản trở.

Vi Tiểu Bảo vốn rất tinh ranh, lúc này lại đành bó tay, biết tuy tiểu hoàng đế đối với y rất tốt nhưng vẫn mở miệng sai khiến, nếu kiên quyết từ chối thì không những công trước vụt hết, mà không chừng hoàng đế trở mặt thì lập tức mất đầu, không phải chuyện đùa, về mặt khổ sở bầm “Nô tài... nô tài không nỡ xa bệ hạ...” òa một tiếng khóc lớn. Lần này thực sự không giả dối chút nào, đúng là khóc thật, có điều không phải có lòng trung quân ái chủ mà thật ra là không muốn đi làm tiểu hòa thượng.

Khang Hy rất cảm động, vỗ nhẹ lên vai y, ôn tồn nói “Thôi thế này, ngươi đi làm hòa thượng hầu hạ phụ hoàng vài năm, sau này ta sẽ phái người khác tới thay cho ngươi về với ta, há không tốt sao ? Phụ hoàng không cho ta triều kiến, mà ta thì không đi không được, lúc đó người lại được gặp ta, cũng không lâu đâu. Tiểu Quế tử, ngươi cứ ngoan ngoãn nghe lời ta, sau này ta sẽ cho ngươi một chức quan tốt”. Thấy Vi Tiểu Bảo không ngừng khóc liên an ủi “Ngươi ở chùa rảnh rỗi thì đọc sách biết chữ, để sau này tiện làm quan, làm quan lớn”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Sau này có làm quan lớn hay không thì mặc mẹ nó, trước mắt e là phải làm tiểu hòa

thượng rồi”, lại chột xoay chuyển ý nghĩ “Mình lên núi Ngũ Đài, nói lếu nói láo một hồi, dọa cho Lão hoàng gia tha mình về cũng không khó. Cứ nói tiểu hoàng đế không có mình hầu hạ nuốt cơm không trôi, lần này xa mình một hai tháng đã sút mất mấy cân, Lão hoàng gia thương con trai, nhất định lại sai mình về cung”. Vừa nghĩ ra kế ấy liền từ từ nín khóc, bầm “Người sai ta đi làm việc gì, bất kể nước sôi lửa bỏng cũng không từ chối, đừng nói làm hòa thượng, ngay rửa đen ba ba cũng làm. Hoàng thượng yên tâm, ta nhất định sẽ tận tâm tận lực hầu hạ Lão hoàng gia, để lão nhân gia ngọc thể an khang, trường mệnh bách tuế, lại còn... tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời”.

Khang Hy cả mừng, cười nói “Người rời kinh mấy tháng mà học vấn đã tăng tiến, sử dụng thành ngữ cũng khá. Sao ở trên núi Ngũ Đài lâu thế? Khó gặp được Lão hoàng gia phải không?”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thâm không nói ra việc ở đảo Thần Long vẫn hơn, liền nói “Đúng thế, Phương trượng trụ trì chùa Thanh Lương, thêm vị lão hòa thượng Ngọc Lâm kia, nói thế nào cũng không chịu nhận trong chùa có Lão hoàng gia, ta lại không tiện nói toạc ra, đành phải ở trên núi lui tới cúng dường hết chùa này tới chùa khác, hôm nay tới chùa Hiến Thông dâng hương, ngày may lại tới chùa Phật Quang thắp nến. Mấy ngàn hòa thượng lớn nhỏ trên núi Ngũ Đài, ít nhất ta cũng quen hơn một ngàn người. Nếu không có bọn Lạt ma kia tới gây chuyện với Lão hoàng gia, chắc hôm nay ta vẫn đang bốc thí cơm chay và áo cà sa”. Khang Hy cười nói “Lần này chắc người tiêu tốn không ít, số bạc đã tiêu cứ tới Nội vụ phủ lĩnh bù”. Hoàng thượng cũng không hỏi số lượng, nghĩ “Vi

Tiểu Bảo đã lập được đại công, lại chịu đi làm tiểu hòa thượng, y muốn khai bao nhiêu thì cứ tự nhiên”.

Không ngờ Vi Tiểu Bảo bắ “Không giấu hoàng thượng, lần trước người phái ta đi tịch thu tài sản nhà Ngao Bái, nô tài được chút lợi, lúc ấy không tiện bẩm báo với người. Lần này lên núi Ngũ Đài, gặp được Lão hoàng gia, được lão nhân gia giáo huấn, hiểu rõ không được làm gì xấu đối với hoàng thượng, nên tất cả bạc lần trước thu được đều ban phát trong chùa cả rồi, cũng coi như nô tài giúp hoàng thượng tích ít phúc đức, mong mỗi Bồ Tát bảo hộ cho Lão hoàng gia và hoàng thượng sớm đoàn viên. Khoản tiền này vốn là của hoàng thượng, không cần lãnh nữa”. Nghĩ thầm cha con người sớm đoàn viên ngày nào thì ta cũng có thể đỡ phải làm tiểu hòa thượng ngày ấy, đồng thời nói được những lời này ra, về sau nếu có ai phát giác, nói mình nuốt một khoản tiền lớn khi tịch thu nhà Ngao Bái, lúc đó cũng có chỗ nói lại “Ta đã sớm thay người bố thí trên núi Ngũ Đài cả rồi, còn truy vấn gì nữa?”.

Khang Hy nghe thế càng vui mừng, gật đầu lia lịa, bèn hỏi “Đi chơi núi Ngũ Đài có vui không?”.

Vi Tiểu Bảo lập tức kể một số phong cảnh trên núi Ngũ Đài. Khang Hy nghe thấy rất thú vị, nói “Tiểu Quế tử, người đi trước, không lâu sau ta sẽ tới. Chúng ta phải nghĩ cách đón phụ hoàng hồi cung. Nếu lão nhân gia một mực không chịu hoàn tục về ngôi, thì thanh tu trong cung cũng thế”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu tầu “Thế thì e rất khó...”

Bỗng nghe tiếng giày ngoài cửa thư phòng, một giọng con gái trong trẻo cất lên “Hoàng đế ca ca, sao người

còn chưa tới dấu võ với ta?”. Nói rồi bình bình mấy tiếng, ra sức đẩy cửa, Khang Hy mỉm cười nói “Mở cửa đi”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Đây là ai? Chẳng lẽ là công chúa Kiến Ninh?”. Y đi ra, rút then mở cửa, một thiếu nữ mặc áo gấm đỏ xông vào như trận gió nói “Hoàng đế ca ca, ta chờ người rất lâu mà người mãi vẫn không tới, sợ ta rồi phải không?”. Vi Tiểu Bảo thấy thiếu nữ này khoảng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt trái xoan, đôi môi son mỏng, mắt mày linh động, rất có khí chất.

Khang Hy cười nói “Ai sợ cô chứ? Ta thấy cả đệ tử của ta cô cũng đánh không nổi, làm sao xứng đáng động thủ với ta”. Thiếu nữ kia ngạc nhiên nói “Đệ tử của người là ai?”. Khang Hy nháy mắt trái về phía Vi Tiểu Bảo, nói “Đây là Tiểu Quế tử đệ tử của ta. Võ công của y là do một tay ta truyền. Mau tới tham kiến sư cô công chúa Kiến Ninh”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Quả nhiên là công chúa Kiến Ninh”. Y biết Lão hoàng gia sinh hạ tất cả sáu con gái, năm người đã chết yểu, chỉ còn công chúa này(*) là con ruột hoàng thái hậu. Vi Tiểu Bảo rất sợ hoàng thái hậu, bình thời ít khi tới gần cung Từ Ninh. Công chúa lại không

(Xét : Công chúa Kiến Ninh thật ra là con gái Thanh Thái tông, em gái Thuận Trị. Danh hiệu Kiến Ninh Trưởng công chúa cũng phải đến năm Khang Hy thứ 60 mới được phong. Công chúa Hòa Thạc con gái Thuận Trị là chị Khang Hy, lấy cháu Ngao Bái. Nhưng tiểu thuyết võ hiệp không yêu cầu mọi việc đều phải trùng khớp với chính sử, các bậc học giả không cần nghiên cứu sâu)

tới thư phòng hoàng đế, vì thế đến hôm nay mới gặp. Y nghe Khang Hy nói, biết là anh em họ đùa giỡn, liền giúp vui, cười hì hì bước lên thỉnh an, nói “Sư diệt Tiểu Quế tử khấu kiến sư cô đại nhân, sư cô đại nhân vạn phúc kim...”

Công chúa Kiến Ninh cười hì hì một tiếng, đột nhiên phi ra một cước đá trúng hàm dưới Vi Tiểu Bảo. Một cước này phóng ra, trước đó không hề có chút biểu hiện nào, Vi Tiểu Bảo lại co chân, khom người xuống chân nàng nên tránh đầu cho thoát, y chưa nói hết câu, cằm đã bị trúng một cước rất nặng, hàm dưới đập lên, lập tức cắn vào đầu lưỡi, y đau đến nỗi “Á” một tiếng há miệng ra, máu tươi rơi xuống vạt áo.

Khang Hy giật mình nói “Cô... cô...”, công chúa cười nói “Hoàng đế ca ca, đồ nhi của người công phu vô dụng, ta chỉ đá một cước để thử bản lĩnh của y mà y không tránh nổi, ta thấy võ công của người chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi” nói xong cười khanh khách.

Vi Tiểu Bảo cả giận, trong lòng không biết đã chửi thầm mấy chục lần câu “Con dĩ thói tha, con dĩ khôn kiếp” nhưng trong hoàng cung, công chúa rốt lại là chủ, đâu dám chửi ra một tiếng?

Khang Hy an ủi Vi Tiểu Bảo “Sao, cắn phải lưỡi à, có đau lắm không?”

Vi Tiểu Bảo cười gượng nói “Không sao, không sao !”, nhưng lưỡi bị thương, nói cũng không rõ.

Công chúa Kiến Ninh nhại giọng y, nói “Không sao, không sao, tính mệnh đã mất quá nửa”, lại cười rộ lên, kéo tay Khang Hy nói “Nào, chúng ta đấu võ đi”.

Trước đây hoàng thái hậu dạy võ công cho Khang Hy, công chúa Kiến Ninh xem rất hứng thú, đòi mẫu thân dạy. Hoàng thái hậu chỉ bảo một ít, nàng thấy mẫu thân dạy qua quýt, không được tận tâm như đối với ca ca, vốn hiếu thắng bèn nhờ thị vệ trong cung dạy quyền, đông học vài chiêu, tây học vài thức, luyện liên ba năm, cũng có chút thành tựu. Mấy hôm trước vừa học được vài chiêu cầm nã thủ, liền thử chiêu với mấy tên thị vệ, đương nhiên mọi người phải nhường, ai cũng giả vờ để tiểu công chúa đánh cho toi tả, nàng biết các thị vệ bõn cọt để nàng vui mừng nên không thích, bèn đi hẹn hoàng đế ca ca đấu võ. Khang Hy đã lâu không qua chiêu với Vi Tiểu Bảo, thủ cước đã ngựa ngáy, ngự muội có hẹn bèn đánh một trận.

Hai người động thủ trong tiểu điện. Khang Hy nửa thật nửa giả, nửa nhường nửa không thắng bốn trong năm trận. Công chúa Kiến Ninh tức quá, lại đi đòi mẹ dạy võ. Hoàng thái hậu bị trọng thương mới đỡ, tinh thần chưa phục hồi, bèn đuổi nàng ra. Nàng lại đành tìm thị vệ, lại học được vài chiêu cầm nã thủ, hẹn sẵn với Khang Hy hôm nay đánh lại.

Không ngờ Vi Tiểu Bảo về cung, nói chuyện hồi lâu Khang Hy đã quên cuộc hẹn đấu võ này. Hoàng thượng được tin chính xác của phụ hoàng, buồn vui lẫn lộn, tâm thần hoảng hốt, đâu còn hứng thú chơi đùa với em gái, bèn nói "Lúc này ta có việc khẩn cấp, không rảnh chơi với cô, cô đi luyện nữa đi, vài hôm nữa lại đấu".

Công chúa Kiến Ninh cau đôi mày cong lại, nói "Chúng ta đấu võ, anh hùng trên giang hồ, đã hẹn không gặp không đi, người không đúng hẹn, không sợ hảo hán thiên hạ cười sao? Người không đấu võ là nhận thua

rồi". Những khẩu khí giang hồ này đều là của bọn thị vệ dạy cho. Khang Hy nói "Được, cứ coi như ta thua, võ công của công chúa Kiến Ninh đệ nhất thiên hạ, quyền đánh mảnh hổ Nam Sơn, chân đá giao long Bắc Hải"

Công chúa Kiến Ninh cười, nói "Chân đá mao trùng Bắc Hải", rồi phóng một cước đá Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo né người tránh được, cước này của nàng đá trượt. Nàng thấy hôm nay hoàng đế ca ca không chịu đấu võ với mình, mấy tên thị vệ to lớn, nếu đánh nhau thật thì nhất định nàng đánh không nổi. Tên tiểu thái giám này cả tuổi tác lẫn vóc dáng đều xấp xỉ nàng, thân thủ lại thật linh hoạt, vừa vặn để thử chiêu, liền nói "Được, sự phụ người sợ ta rồi, không dám động thủ, người tới đây với ta".

Khang Hy xưa nay vốn rất ưa thích cô em gái lạnh lợi hoạt bát này, không nỡ làm mất hứng thú của nàng, liền dẫn "Tiểu Quế tử, người chơi với công chúa, ngày mai lại đến hầu hạ".

Công chúa Kiến Ninh bỗng kêu lên "Hoàng huynh, xem chiêu !" nắm hai nắm tay trắng muốt lại, ra chiêu Chung cổ tề mình đánh vào hai huyệt Thái dương Khang Hy. Khang Hy kêu "Giỏi lắm", nhắc một tay lên, lật cổ tay xoay người, biến thành chiêu Thôi song vọng nguyệt đẩy nhẹ lên lưng nàng. Công chúa đứng không vững, bật ra mấy bước.

Vi Tiểu Bảo phì cười thành tiếng. Công chúa then quá hóa giận, mắng "Thái giám chết giẫm, cười cái gì?", rồi vươn tay ra nắm chặt tai phải y, kéo ra khỏi thư phòng. Nếu Vi Tiểu Bảo chống đỡ né tránh thì công chúa

không nắm được y, nhưng rút cuộc không dám vô lễ, đành để mặc nàng kéo đi.

Công chúa Kiến Ninh vặn tai y kéo đi suốt hành lang dài. Bọn thị vệ, thái giám đứng dàn hàng ngoài thư phòng chờ sai phái nhìn thấy không ai không buồn cười, nhưng vì kiêng dè quyền thế của Vi Tiểu Bảo nên không ai dám cười thành tiếng.

Vi Tiểu Bảo liền nói “Được rồi, mau buông tay ra, công chúa muốn đi đâu thì nô tài đi theo công chúa tới đó là được”.

Công chúa nói “Ngươi là đại đạo hoành hành bất pháp, hôm nay bị ta bắt được, lẽ nào nhẹ nhàng buông tha. Trước tiên ta phải điểm huyệt của ngươi rồi hãy hay” duỗi ngón tay trở ra, dí dí mấy cái vào ức và bụng dưới của y. Nàng không biết điểm huyệt, mấy lần dí dí này dĩ nhiên là dí lung tung. Vi Tiểu Bảo kêu to “Điểm trúng huyệt đạo rồi”, rồi ngã vật xuống, trợn mắt bất động.

Công chúa vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đá nhẹ vào y một cái, Vi Tiểu Bảo không hề động dậy. Công chúa quát “Đứng dậy”, Vi Tiểu Bảo vẫn bất động. Công chúa tưởng mình đánh lầm, đã điểm trúng huyệt của y thật, bèn nói “Để ta giải huyệt cho ngươi”, rồi tức đá vào lưng y một cái, Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Con đi con thôi tha này thấy giải huyệt cho mình không được, sẽ còn đá tiếp”. Lập tức “a” một tiếng, nhảy dậy nói “Công chúa, bản lĩnh điểm huyệt của người quả là cao minh, e rằng ngay hoàng thượng cũng không biết”. Công chúa nói “Tiểu thái giám nhà ngươi quả rất giỏi hoạt, ta biết điểm huyệt bao giờ?” nhưng thấy y có ý tốt cũng thích thú nói “Đi theo ta!”.

Vi Tiểu Bảo đi theo nàng tới căn phòng ngay trước đầu võ với Khang Hy, công chúa nói “Cài then cửa lại, đừng để người khác nhìn trộm học theo”. Vi Tiểu Bảo cười khẩy, nghĩ thầm “Vói chút công phu nhỏ mọn của người thì ai thèm nhìn trộm học theo?” liền theo lời đóng cửa lại. Công chúa cầm then cửa, làm như định đưa y. Đột nhiên, bên tai Vi Tiểu Bảo vang lên một tiếng chát, đỉnh đầu đau nhói, kẻ đó ngất đi luôn.

Đến khi tỉnh lại, mở mắt ra, chỉ thấy công chúa đứng chống nạnh, cười hì hì nói “Đồ hèn, kẻ học võ phải rất để ý, mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương. Ta chỉ đánh người một cái, sao người không đề phòng? Thế thì còn học võ công gì nữa?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài... nô tài...” chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, bỗng mắt trái ươn sùng mở không ra, ngửi thấy mùi máu tanh, mới biết vừa rồi đã bị then cửa đánh rách đầu chảy máu.

Công chúa vung then cửa quát “Có gan thì mau dậy đánh tiếp”, vù một tiếng, lại một then cửa đánh xuống đầu vai y. Vi Tiểu Bảo “a” một tiếng, nhảy vùng dậy. Công chúa quét ngang then cửa vào ống chân y, Vi Tiểu Bảo né người tránh được, giơ tay đoạt then cửa. Công chúa reo lên “Đấu hay lắm”, vung then cửa đánh thẳng vào ngực Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo né sang trái, không ngờ cái then cửa lật lại, “bịch” một tiếng đập mạnh vào mặt y.

Vi Tiểu Bảo tóe đom đóm, loạng choạng mấy bước. Công chúa quát “Quân lục lâm đại đạo nhà ngươi, không thể không giết”. Then cửa quét ngang mạnh ra. Vi Tiểu Bảo nằm dán xuống đất. Công chúa cả mừng, vung then cửa đâm xuống gáy y. Vi Tiểu Bảo nghe tiếng gió rít, hoảng hốt lăn đi, “chát” một tiếng, then cửa đánh xuống

đất. Công chúa kêu lên “ôi chao” lần này dùng sức quá mạnh, dội trở lại khiến ngón tay đau buốt, nàng cả giận đá vào lưng y một cước. Vi Tiểu Bảo rên rĩ “Xin chịu thua, xin chịu thua! Đừng đánh nữa!”. Công chúa gio then của lên đâm trúng bụng dưới y “Bộp” một tiếng, may là trúng tấm Ngũ Long lệnh giấu trong bọc. Vi Tiểu Bảo vừa định nhào dậy, lại ngã vật xuống. Công chúa vung then của vừa đập lia lia vừa mắng “Tên thái giám chết tiệt nhà ngươi, ta đánh ngươi, ngươi dám tránh à?”.

Tuy công lực công chúa không lớn, nhưng xuất thủ không hề dung tình, như muốn đánh chết y tại chỗ. Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa giận, cố sức lật người bò dậy. Công chúa vung then của đánh thẳng vào mặt y, Vi Tiểu Bảo đưa tay trái đỡ, cách một tiếng, xương cánh tay muốn gãy lìa. Trong lòng y nghĩ nhanh “Rõ ràng không phải công chúa đùa, nhưng tại sao muốn đánh chết mình? A, phải rồi, thì được hoàng thái hậu dặn phải lấy mạng mình!”

Nghĩ tới đó, quyết không để nàng tùy ý đánh nữa, liền vung ngón trở và ngón giữa tay phải ra chiêu Song long sang châu phóng thẳng vào mắt công chúa. Công chúa “a” một tiếng, lùi lại một bước. Vi Tiểu Bảo chân phải quét ngang một cái, công chúa ngã sòng soài trên mặt đất, kêu to “Thái giám chết giẫm, ngươi đánh thật sao?”. Vi Tiểu Bảo kẹp tay giật then của đâm xuống đầu nàng. Chỉ thấy mắt nàng lộ vẻ vừa sợ vừa giận, trong lòng kinh sợ “Đây là nội viện trong hoàng cung, then của này của mình đánh xuống là trái đạo lý, trừ phi giết chết nàng, dùng Hóa thi phấn để tiêu hủy xác chết, nếu không sẽ hậu họa vô cùng”, do dự nên then của đã gio cao trong tay không đánh xuống được nữa.

Công chúa mắng “Thái giám chết giẫm, kéo ta dậy”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Thì muốn giết mình thật cũng không phải dễ”, liền đưa tay trái ra kéo nàng dậy. Công chúa nói “Võ công của ngươi không bằng ta, chẳng qua là ta không cẩn thận, vương ngã mà thôi. Vừa rồi ngươi đã xin đầu hàng, tại sao còn đánh ? Nam tử hán đại trượng phu sao không giữ quy tắc võ lâm ?”

Vi Tiểu Bảo trán đầm đìa máu tươi, nhắm nghiền mắt, đưa tay áo lên lau. Công chúa cười nói “Ngươi thua rồi, đồ vô dụng. Nào để ta lau máu cho”. Từ trong bọc rút ra chiếc khăn trắng như tuyết, tiến lại gần mấy bước. Vi Tiểu Bảo lùi lại một bước, nói “Nô tài không dám”. Công chúa nói “Chúng ta là anh hùng hảo hán giang hồ, tất phải có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu”. Liền lấy khăn tay lau vết máu trên mặt y. Vi Tiểu Bảo nghĩ thấy mùi thơm trên thân thể nàng, trong lòng hơi rung động, lúc này khoảng cách giữa hai người rất gần, thấy khuôn mặt nàng ứa lệ, nước da trắng nõn, nghĩ thầm “Tiểu công chúa này đẹp thật”.

Công chúa bảo “Quay người lại, ta xem vết thương sau gáy của ngươi ra sao”. Vi Tiểu Bảo nghe lời quay người, nghĩ thầm “Lúc này mình quả là đa nghi rồi, thì ra công chúa thật sự biết nặng nhẹ”. Công chúa đưa tay xoa nhẹ chỗ bị thương sau đầu của y, cười nói “Đau lắm không ?” Vi Tiểu Bảo nói “Còn chịu được...”.

Bỗng nhiên, giữa lưng đau nhói lên, chân bị nàng móc ngã sổng soài trên mặt đất. Thì ra công chúa rón rén rút đoản đao giấu trong hài ra đâm trộm, chân phải đập xuống xương sống y, nâng đao cửa mỗi bên đùi y

một nhát, cười nói “Ta hỏi đau lắm không, ngươi nói Còn chịu được, thế thì để cứa thêm vài nhát”.

Vi Tiểu Bảo hoảng sợ, kêu thầm “Lão tử phải chết rồi !”. Y trên lưng có bảo y hộ thân, đoản đao đâm không vào, hai nhát trên đùi cũng không nặng lắm, mà đã đau tới mức chết đi sống lại, định thi triển chiêu thứ hai Tiểu Lan hoành trần mà Hồng phu nhân dạy để thoát thân, thì một là từ đầu đã bị thương mất hết khí lực, hai là chiêu này chưa luyện thành thực, gãy một cái định lớn qua hai chân nàng ra phía sau lưng, nhưng động tác quá chậm, thân người vừa di chuyển, trên mông lại bị chém thêm một đao, chỉ nghe nàng cười khanh khách nói “Đau lắm không ?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Lợi hại quá, võ công của công chúa quả là cao cường, nô tài không phải là đối thủ của lão nhân gia. Hảo hán... trên giang hồ, đại anh hùng, bắt được người nhất định tha mạng cho y”. Công chúa cười nói “Tội chết tha được, tội sống khó dung” quay người liền ngồi lên mông y, quát “Ngươi mà nhúc nhích, ta sẽ một đao giết ngươi ngay”. Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài sẽ không nhúc nhích”. Nhưng công chúa ngồi trên vết thương của y, khiến y đau đến mức rên rỉ không ngớt.

Công chúa tháo thắt lưng của y ra trói chặt hai chân y, lấy đao cắt đứt vạt áo của y trói quặt hai tay y rồi cười nói “Ngươi là tù binh của ta, chúng ta cùng luyện một chiêu công phu, gọi là, gọi là... Gia Cát Lượng thất cầm Mạnh Hoạch”. Hoàng tộc Mãn Thanh người nào cũng rất thuộc truyện *Tam quốc*, *Tam quốc diễn nghĩa* nàng đã xem qua ba lần. Vi Tiểu Bảo đã xem vở này, vội nói

“Dạ, dạ, Gia Cát Lượng bắt Mạnh Hoạch bảy lần bắt bảy lần tha, công chúa Kiến Ninh bắt Tiểu Quế tử chỉ phải một lần bắt một lần tha. Công chúa tha cho nô tài, nô tài sẽ không làm phản. Công chúa lợi hại gấp bảy lần Gia Cát Lượng”. Công chúa nói “Không được! Gia Cát Lượng phải hỏa thiêu quân giáp mây”.

Vi Tiểu Bảo hoảng sợ giật nảy mình, vội nói “Nô tài không mặc giáp mây”. Công chúa cười nói “Vậy thì đốt quần áo của ngươi cũng thế”. Vi Tiểu Bảo la toáng lên “Không được, không được!”. Công chúa nổi giận quát “Cái gì mà được với không được. Gia Cát Lượng muốn đốt là đốt, quân giáp mây không được nhiều lời”. Thấy cạnh giá nệm trên bàn có đao lửa đá lửa liền đốt lửa lên, Vi Tiểu Bảo thấy thế liền nói “Gia Cát Lượng không hề đốt chết Mạnh Hoạch. Công chúa đốt chết nô tài thì không phải là Gia Cát Lượng, mà là Tào Tháo!”. Công chúa nắm vạt áo y đang định châm lửa vào, bỗng thấy bím tóc đen bóng của y, liền đổi ý châm vào đuôi bím tóc y.

Tóc rất dễ bén lửa, vừa châm vào, lập tức bốc cháy, tiếng kêu xèo xèo, mùi khét đầy nhà. Vi Tiểu Bảo sợ quá, hồn vía bay tận trời cao, kêu lớn “Cứu mạng, cứu mạng! Tào Tháo đốt chết Gia Cát Lượng rồi!”.

Công chúa nắm gốc bím tóc y không ngừng lay lay, hô hô cười rộ nói “Đây là một bó đuốc, thật thú vị”.

Trong nháy mắt, ngọn lửa cháy tới gần, công chúa buông tay ra, phút chốc lửa cháy khắp đầu Vi Tiểu Bảo. Y trong lúc nguy cấp khí lực tăng lên, vùng một cái bật dậy, ngẩng đầu húc thẳng vào bụng công chúa. Công chúa “ôi chao” một tiếng, lùi né không kịp. Vi Tiểu Bảo

đã húc trúng bụng dưới nàng, ngọn lửa trên đầu liền tắt. Hai tay công chúa ra sức phủi tro cháy, tóc đứt trên áo, thấy bụng dưới đau đớn, vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, giơ chân đá bừa vào đầu Vi Tiểu Bảo liền mấy cái, Vi Tiểu Bảo đã ngất đi.

Trong lúc mơ hồ, bỗng cảm thấy vết thương toàn thân đau nhói, tỉnh lại thấy mình nằm ngửa trên đất, ngực trần, áo dài, áo lót, áo trong đều bị cởi ra, tay trái công chúa cầm một nắm bột trắng, tay phải dùng đoản đao khứa vào ngực y một đường sáu ba bốn phân, rắc bột vào đường cắt. Vi Tiểu Bảo la lên “Người làm gì thế!”.

Công chúa cười nói “Bọn thị vệ nói lúc họ bắt được cường đạo ác tặc, tặc nhân không khai thì cho ít muối vào vết thương, y đau tới mức kêu van, lúc ấy không khai không được. Vì thế ta luôn mang theo muối bên mình, chuyên để đối phó với bọn đạo tặc giang hồ như ngươi”. Vi Tiểu Bảo cảm thấy vết thương đau rất từng chập, la lớn “Cứu mạng, cứu mạng ! Nô tài xin khai !”. Công chúa cười hì hì nói “Đồ vô dụng nhà ngươi, mới thế đã khai, thì còn gì vui nữa? Người phải nói Phen này lão tử rơi vào tay công chúa, muốn giết muốn mổ tùy ý, ta mà cau mày thì không phải là hảo hán, ta sẽ khứa thêm mấy đường nữa, bỏ muối nhiều hơn, ngươi bèn xin tha, như thế mới thú”. Vi Tiểu Bảo tức giận, mắng “Con bà nó, con đĩ con thối tha nhà ngươi... ối! ối! Nô tài không phải mắng công chúa, nô tài... nô tài không phải hảo hán, nô tài khai, nô tài khai !”.

Công chúa thở dài một tiếng, đang định vứt muối đi, nhưng nghĩ lại lại muốn rắc hết vào vết thương của y, liền nghiêm mặt nói “Ta là chủ môn nhân phái

Kiến Ninh, võ công đệ nhất thiên hạ, bắt được tên đại đạo không từ một tội ác nào nhà ngươi". Vì Tiểu Bảo nói "Đúng đúng, nô tài là giang hồ đại đạo, hôm nay vì tài nghệ kém cỏi, bị chuồng môn phái Kiến Ninh võ công đệ nhất thiên hạ bắt được, có chết không sống. Giang hồ nói rất hay là Chết bất quá đầu chạm đất, nô tài phục rồi". Công chúa nghe giọng điệu hán tử giang hồ của y giống hệt bọn thị vệ Trương Khang Niên vẫn nói cho nàng nghe, trong lòng vui thích, liền khen "Nhu thế mới đúng, đã chơi phải chơi cho thật giống".

Vì Tiểu Bảo mắng thâm trong bụng "Con đi con thối tha, con đi con mục ruỗng!". Vết thương khắp người đau tận xương tủy, nhất thời không hiểu rốt lại là nàng vâng lệnh thái hậu tới giết mình hay chỉ bắt chước hành vi kẻ cướp trên giang hồ. Nghĩ thầm "Con đi con thối tha này hạ thủ độc ác như thế, cứ cho là lấy mình làm trò chơi thì cái mạng này của lão tử vẫn đang nằm trong tay thì", bỗng nghĩ đến kế dọa Mộc Kiếm Bình rất hiệu nghiệm, các tiểu cô nương đều rất sợ ma, liền nhìn đau nói "Ta bỗng không phục nữa, chuồng môn lão tử, nếu ngươi có tài thì thả ta ra, chúng ta sẽ giao đấu. Nếu ngươi sợ võ công của lão tử cao cường, không dám động thủ, thì cứ một đao giết ta đi. Ta biến thành hồn ma, ban ngày bám riết ngươi, ban đêm chui vào chăn ngươi, bóp cổ ngươi, hút máu ngươi...".

Công chúa la "A" một tiếng, run giọng nói "Ta giết ngươi làm gì?". Vì Tiểu Bảo liền nói "Thế thì mau thả ta ra!". Công chúa nói "Không thả! Thái giám chết giẫm, ngươi dọa ta à", rồi cầm giá nến lên dốt vào mặt y.

Lửa nến cháy đến mặt, "xèo" một tiếng, Vì Tiểu Bảo đau đớn, ngựa ra sau, dồn sức lên vai phải huých vào

cánh tay nàng. Cánh tay của công chúa bị hất, cái giá nện rơi xuống đất, lửa tắt ngay. Công chúa tức giận giơ then cửa lên, đánh tới tấp vào đầu vào vai y. Vi Tiểu Bảo đau đớn không chịu nổi, hoảng sợ cực độ “Lần này chắc sống không nổi nữa” liền la một tiếng “Ta chết rồi!” liền giả chết, không còn động đậy nữa.

Công chúa tức giận quát “Người giả chết, mau tỉnh lại chơi với ta!”. Vi Tiểu Bảo không hề nhúc nhích. Công chúa đá nhẹ một cái, thấy y không hề nhúc nhích, liền ôn tồn nói “Được rồi, ta không đánh người nữa, người đừng chết mà”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Ta chết thì đã chết rồi, sao có thể không chết? Ân nói như rắm chó”.

Công chúa rút trâm trên tóc, chọc mấy cái lên mặt lên cổ y, Vi Tiểu Bảo nhìn đau bất động.

Công chúa dịu dàng nói “Xin người... người... người đừng dọa ta, ta... ta không phải định giết người, ta chỉ đấu võ đánh nhau với người, mọi người chơi, ai bảo người... ai bảo người là đồ vô dụng như vậy, đánh không lại ta...”. Bỗng thấy trong mũi của Vi Tiểu Bảo có tiếng thở nhẹ, đưa tay ra xoa ngực y, thấy tim vẫn còn đập, liền cười nói “Thái giám chết giẫm, thì ra người không chết, lần này tha cho người, mau mở mắt ra”.

Vi Tiểu Bảo vẫn không động đậy. Công chúa không mắc lừa y nữa, quát “Ta móc mắt người để người chết đi biến thành ma mù, không tìm ra ta”. Cầm đoản đao lên, chìa thẳng mũi đao lên da mắt phải của y. Vi Tiểu Bảo hoảng sợ lăn ra tránh.

Công chúa giận dữ quát “Tiểu quỷ xấu xa, người lại dọa ta, ta... ta phải đâm mù mắt người”, rồi nhảy vọt

qua, đạp mạnh chân lên ngực y, gươm đâm vào mắt phải y.

Lần này thì không phải giả nữa, cả người nàng dồn sức vào, thế đao mạnh gấp, không chỉ đâm mù mắt y mà thế ắt đâm thẳng vào tận óc. Hai chân Vi Tiểu Bảo uốn gập lại, đầu gối thúc về phía ngực nàng, “hực” một tiếng, thân hình công chúa lao đảo, đổ xuống sóng soài mềm nhũn.

Vi Tiểu Bảo cả mừng co người lên, đưa tay rút chủy thủ trong ống giày, trước tiên cứa đứt vạt áo đang trời chặt hai chân, vừa bật dậy đã đá mạnh vào đỉnh đầu công chúa, để nàng nhất thời không tỉnh lại, lúc ấy mới cầm thanh chủy thủ vào chân bàn, xoay người lại nhẹ nhàng kéo dây trói hai tay trên lưỡi sắc, chỉ kéo hai lượt, thắt lưng đã đứt.

Y thở phào một hơi, trong cái chết lại được sống, nói không hết nỗi vui mừng, trên người đầy vết thương vô cùng đau đớn nhất thời cũng không đếm xỉa tới, nghĩ thầm “Làm sao xử trí con đi con thói tha này, quả là chuyện khó to bằng trời. Nghe khẩu khí của thị thì tựa hồ muốn chơi đùa với mình, nhưng nếu không phải vâng lệnh thái hậu tới giết mình thì tại sao thấy mình giả chết lại sợ? Nhưng trẻ con chơi đùa đâu có hung dữ như vậy? Phải rồi, thị là công chúa, căn bản không coi thái giám cung nữ là người, người ta sống cũng mặc chết cũng mặc, thị chỉ coi như bóp chết một con kiến”. Càng nghĩ càng tức, lại một cước đá vào ngực nàng.

Không ngờ một cước này lại đá cho nàng hơi thở đang tắc lại thông. Công chúa rên lên một tiếng tỉnh lại, từ từ chống tay đứng dậy, mắng “Thái giám chết

giẫm, người...”, Vi Tiểu Bảo đang giận dữ, giang tay bóp bóp tát hai cái, dấm một dấm vào giữa ngực, chân trái quét ngang, công chúa lại đổ xuống. Y nhảy lên, cười ngược trên lưng nàng, hai quyền như đánh trống đập tới tấp xuống đùi, xuống lưng, xuống mông nàng, quát “Con đi con chết giẫm, con đi con thối tha, đồ quỷ cái con gái diêm, lão tử sẽ đánh chết người”. Công chúa kêu lớn “Đừng đánh, đừng đánh! Người không có phép tắc, ta sẽ bảo thái hậu giết người, bảo... bảo hoàng thượng giết người, lăng... lăng trì xử tử...”.

Vi Tiểu Bảo trong lòng chợt lạnh buốt, lập tức dừng tay, nhưng chợt xoay chuyển ý nghĩ “Đánh thì cũng đã đánh rồi, đánh luôn cho sảng khoái”, lại vung quyền đánh tiếp, chửi “Lão tử chửi tổ tông mười tám đời nhà người, đánh chết con đi con thối tha nhà người”.

Đánh được mấy cái, công chúa bỗng bật cười một tiếng. Vi Tiểu Bảo rất kinh ngạc “Mình dùng sức đánh thì như vậy, sao thị không khóc mà lại cười”. Rút chủy thủ ở chân bàn ra kề vào cổ nàng, tay trái lật người nàng lại quát “Cười cái gì?”. Chỉ thấy nàng mi mắt như tơ, nét mặt tươi tỉnh, tựa hồ thật sự khoan khoái, không phải giả vờ, nghe nàng nhỏ nhẹ nói “Đừng đánh nặng như vậy, cũng đừng đánh quá nhẹ”. Vi Tiểu Bảo vò đầu, chỉ sợ nàng đột ngột thì thố quỷ kế, chân phải đạp chặt ngực nàng, quát lớn “Người giở trò gì vậy, lão tử không mắc lừa đâu!”.

Công chúa cựa mình, trong mũi phát ra tiếng ờ ờ như định nhảy dậy. Vi Tiểu Bảo quát “Không được động dậy”, dùng sức đẩy mạnh vào trán nàng, công chúa lại ngã vật xuống. Vi Tiểu Bảo chỉ cảm thấy vết thương

đau rất từng hồi, cơn giận lại bốc lên, “bốp bốp” tát nàng bốn cái liên tiếp. Công chúa lại ờ ờ mấy tiếng, ngực phập phồng, nét mặt lại lộ vẻ dễ chịu khó tả, khẽ nói “Thái giám chết giẫm, đừng đánh vào mặt ta. Đánh bị thương thái hậu hỏi tới chỉ sợ giấu không nổi”. Vi Tiểu Bảo liền mắng “Con dĩ con thói tha, quân hạ tiện nhà ngươi càng bị đánh càng thích, phải không?”. Dưa tay véo hai cái thật mạnh lên cánh tay trái của nàng. Công chúa “Ồi chao, ôi chao” mấy tiếng, cau cau mày, ánh mắt như tươi cười. Vi Tiểu Bảo hỏi “Con mẹ nó, có dễ chịu không?”.

Công chúa không đáp, từ từ nhắm mắt lại, đột nhiên phóng ra một cước đá trúng đùi Vi Tiểu Bảo, đúng ngay vào vết khứa. Vi Tiểu Bảo bị đau, nhảy xổ tới đè chặt hai vai nàng, dùng sức véo cánh tay, vai, ngực, bụng dưới nàng. Công chúa cười khanh khách, la lớn “Thái giám chết giẫm, tiểu thái giám, hảo công công, hảo ca ca, tha ta đi, ta.. ta không chịu nổi nữa rồi”.

Tiếng kêu êm dịu của nàng vừa cất lên, Vi Tiểu Bảo chợt thấy trong lòng xao động, nghĩ thầm “Thị kêu la như vậy thật giống như Phương cô nương tâm tình với mình trên hải thuyền”. Cơn giận đã hạ nhưng rốt cục nàng có chủ định gì, thật là khó lường, lúc ấy liền cởi thắt lưng của nàng ra, trói chặt tay chân nàng lại. Công chúa cười nói “Tiểu quỷ chết giẫm, người làm gì thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Để người đừng đi hại người”. Đứng lên thở phì phì, thấy toàn thân đau ê ẩm, suýt nữa thì ngất đi.

Công chúa cười nói “Tiểu Quế tử, hôm nay chơi vui quá, người còn đánh ta nữa không?”. Vi Tiểu Bảo

nói “Người không đánh ta thì ta đâu dám đánh người?”. Công chúa nói “Ta không động đây được nữa rồi, nếu người lại đánh ta, ta cũng không thể làm gì được”. Vì Tiểu Bảo nhổ một bãi nước bọt, nói “Người không phải là công chúa, người là đồ hèn mạt”, đá một cước vào hông nặng.

Công chúa “ôi chao” một tiếng, hỏi “Chúng ta chơi nữa chứ?”. Vì Tiểu Bảo nói “Tính mệnh của lão tử đã bị người chơi mất một nửa rồi, còn chơi nữa à ? Ta hiện đang đóng vai Gia Cát Lượng, cũng phải hỏa thiêu quân giáp mây, đốt hết tóc và quần áo của người”. Công chúa vội nói “Đầu tóc thì không đốt được...”, cười hì hì nói tiếp “Người đốt hết quần áo của ta là được, toàn thân phồng rộp lên, ta cũng không sợ”.

Vì Tiểu Bảo nói “Phì, người không sợ chết, nhưng lão tử không thể bồi tiếp người phát điên được. Ta phải về trị thương, trong vết thương đây muối là vui lắm chắc?”. Lúc này y mới tin là công chúa không có ý giết mình, liền cời thất lung đang trối tay nàng.

Công chúa hỏi “Thật không chơi nữa sao? Thế thì ngày mai tới nữa được không?”, giọng nói đầy vẻ cầu khẩn. Vì Tiểu Bảo nói “Nếu thái hậu và hoàng thượng biết thì cái mạng của nô tài còn không?”. Công chúa từ từ đứng dậy nói “Chỉ cần ta không nói thì thái hậu và hoàng thượng làm sao mà biết ? Ngày mai người đừng đánh lên mặt ta. Vết thương trên người có nhiều nữa cũng không lo”. Vì Tiểu Bảo lắc đầu nói “Ngày mai nô tài không tới được. Nô tài bị công chúa đánh ghê quá, một hai tháng chưa dưỡng lành vết thương”. Công chúa nói “Hừ, ngày mai người không tới được.

Vừa rồi người chủ ta những gì ? Nói chủ tổ tông mười tám đời của ta. Tổ tông mười tám đời của ta chính là tổ tông mười tám đời của Hoàng đế ca ca, tổ tông mười bảy đời của Hoàng a ba, tổ tông mười sáu đời của Thái tông hoàng đế, tổ tông mười lăm đời của Thái tổ hoàng đế”.

Vi Tiểu Bảo đó người ra, thầm kêu khổ, bỗng nhanh trí nói “Công chúa không phải là con ruột của Lão hoàng gia, nô tài chủ tổ tông của công chúa không liên quan gì đến hoàng thượng, Lão hoàng gia, Thái tổ hoàng đế, Thái tông hoàng đế vân vân”. Công chúa cả giận quát “Sao ta lại không phải là con ruột của Lão hoàng gia ? Thái giám chết giẫm người ăn nói bậy bạ! Sau giờ Ngọ ngày mai ta chờ người ở đây, nếu thái giám chết giẫm người không tới thì ta sẽ đi bẩm cáo thái hậu, nói người đánh ta”. Nói rồi vén tay áo lên, trên cánh tay trắng nõn chỗ đen chỗ xanh, đều bị y véo thâm tím. Vi Tiểu Bảo thầm hoảng sợ “Mối rồi sao lại ra tay nặng như vậy”.

Công chúa nói “Hừ, ngày mai nếu người không tới, thì xem người còn sống được nữa không”.

Đến tình cảnh này, Vi Tiểu Bảo muốn không khuất phục cũng không được, đành gật đầu nói “Ngày mai nô tài tới bồi tiếp công chúa chơi đùa, nhưng công chúa đừng đánh nô tài nữa”. Công chúa cả mừng nói “Người tới thì tốt, ta đánh người thì người đánh trả là được rồi. Chúng ta là hảo hán giang hồ, rốt lại ân oán phải rõ ràng”. Vi Tiểu Bảo cười gượng nói “Lại để công chúa đánh trận nữa thì hảo hán nô tài này sẽ biến thành ác quỷ mất”.

Công chúa cười nói “Người yên tâm, ta sẽ không đánh chết người thật đâu”, dùng lại một lúc, lại nói “Nhiều lắm là đánh cho người sống dở chết dở”. Thấy y biến sắc, chợt cười duyên đáng nói “Tiểu Quế tử, trong cung rất nhiều thái giám, thị vệ thế này mà ta chỉ thích một mình người. Kể khác đều không có khí cốt, cho dù bị ta đánh chết hết, cũng không dám chửi ta câu Con đi con thối tha... đồ hèn hạ...”, bắt chước giọng y chửi “Con quỷ cái con gái điếm, hì hì, trước nay chưa có ai mắng ta như vậy”.

Vì Tiểu Bảo vừa tức giận vừa buồn cười, nói “Người thích bị chửi à?”. Công chúa cười nói “Phải như người chửi ta mới hay. Thái hậu cứ nghiêm mặt dạy dỗ, bảo ta giữ quy củ, ta chán lắm rồi”. Vì Tiểu Bảo nói “Thế thì tốt nhất người cứ tới Lệ Xuân viện”, nghĩ thầm “Người đi làm gái sẽ có nhiều người chửi mắng, chủ chưa đánh mắng, khách chơi nổi giận cũng sẽ đánh mắng”.

Công chúa phấn chấn tinh thần, hỏi “Lệ Xuân viện là nơi nào, chơi có thích không?”. Vì Tiểu Bảo cười thầm nói “Chơi thích lắm, nhưng ở Giang Nam, người không đi được. Người chỉ cần ở Lệ Xuân viện ba tháng, bảo đảm sẽ vui sướng gần chết, sẽ không muốn làm công chúa nữa”. Công chúa thở dài một tiếng, dáng vẻ thần nhiên, nói “Khi nào lớn lên, nhất định ta sẽ đi”.

Vì Tiểu Bảo nghiêm trang nói “Được được, sắp tới ta sẽ đưa người đi. Đại trượng phu Một lời nói ra, ngựa tứ khó đuổi. Câu này y không nhớ là “Ngựa tứ khó đuổi”, nhưng không nói câu “ngựa gì đó khó đuổi”, mà nói là “ngựa tứ khó đuổi”.

Công chúa nắm tay y, nói “Ta đánh nhau với các thái giám thị vệ, ai cũng cố ý nhường ta, thật không vui chút nào. Chỉ có hôm qua hoàng đế ca ca đấu võ với ta mới có ba phần là đánh thật, nhưng ca ca cũng không chịu đánh ta, véo ta đau. Tiểu Quế tử tốt, chỉ có một mình người mới đánh ta thật sự. Người yên tâm, ta quyết không nỡ giết người”. Bỗng chồm miệng, hôn lên môi y một cái, mặt đỏ ửng, chạy ra khỏi phòng.

Trong chớp mắt Vi Tiểu Bảo chỉ thấy trời đất quay cuồng, ngồi phịch xuống đất, nghĩ thầm “Công chúa này e là có chút điên rồi, mình càng đánh càng chửi thì, thì càng thích thú. Con mẹ nó, lẽ nào con quý cái con gái điểm kia lại thật sự thích tên thái giám giả này?”. Nghĩ đến khuôn mặt thanh tú của nàng, trong lòng cảm thấy mơ hồ, từ từ đứng dậy cố gắng quay về phòng, hết hơi kiệt sức, lăn ra giường ngủ luôn.

Y ngủ một mạch hơn năm giờ, khi tỉnh lại thì trời đã tối, chỉ thấy toàn thân ê ẩm, không tìm được cát tiếng rên rỉ, đứng dậy định rửa muối trong vết thương, nào ngờ vừa cởi áo ra, máu ở vết thương đã khô lại dính chặt vào áo, vừa kéo ra đã đau đớn vô cùng, bất giác lại chửi một hồi “Con đi con thôi tha, con đi con xấu xa”, rồi rửa hết muối bôi thuốc kim sang.

Hôm sau đi gặp tiểu hoàng đế, Khang Hy thấy mặt mũi y sưng húp, đầu tóc lông mi lông mày đều cháy xém, hoảng sợ giật nảy mình, lập tức đoán là kiệt tác của cô ngự muội bảo bối, liền hỏi “Là công chúa đánh phải không? Có bị thương nặng không?”.

Vi Tiểu Bảo cười gượng nói “Còn chịu được, sự phụ, đồ nhi làm mất mặt lão nhân gia, đành phải khổ luyện

ba năm nữa sẽ đi rửa nhục trận này, làm vẻ vang cho lão nhân gia người”.

Khang Hy vốn lo y nộ khí xung thiên, xin mình ra mặt cho y, có điều ngụ muối tuy thua về lý nhưng làm chủ đánh nô tài là điều tất nhiên, có điều nếu không giải quyết thì e y lên núi Ngũ Đài không chịu tận tâm hầu hạ phụ hoàng, đang cảm thấy khó xử, nghe y nói thế, không oán hận chuyện vừa rồi, chỉ coi như chơi đùa một trận, bất giác cả mừng, cười nói “Tiểu Quế tử, người tốt lắm ! Ta phải ban thưởng thật hậu cho người mới được, người muốn cái gì?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Su phụ không trách đệ tử học nghệ bất tinh thì đệ tử đã cảm kích vạn phần, không cần thưởng gì nữa”. Nghĩ một lúc rồi nói tiếp “Su phụ truyền thụ cho đệ tử mấy cao chiêu để sau này gặp nguy hiểm không để người khác bắt nạt là được”.

Khang Hy hô hô cười rộ nói “Được, được !”. Liền đem võ công thái hậu dạy cho, lựa ra mấy chiêu tinh xảo truyền thụ cho y. Mấy chiêu cầm nã thủ pháp này tuy cũng đã bắt phàm, nhưng so với sáu chiêu mà vợ chồng Hồng giáo chủ truyền thụ thì còn kém xa. Trước đây Vì Tiểu Bảo đấu võ với hoàng đế, mấy chiêu này cũng đã nhìn thấy hoàng đế sử dụng, lúc này thêm chút quyết tâm, không bao lâu đã học thuộc.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Trước đây vật nhau với y, tựa như bạn bè. Nhưng người ta là hoàng đế, mình là nô tài, tình bạn này không được lâu. Lần này trở lại kinh, thấy người ta không lớn thêm bao nhiêu nhưng oai phong thì lớn lên nhiều. Ba chữ Tiểu Huyền tử không còn gọi

được nữa rồi, chỉ bằng thay đổi cách xưng hô, cũng là khéo nịnh". Liền quỳ xuống dập đầu bình bình tám cái rồi nói "Sư phụ ở trên, đệ tử Vi Tiểu Bảo là đại đệ tử khai sơn của lão nhân gia".

Khang Hy sững sốt, nhưng lập tức hiểu dụng ý của y, một là cảm thấy cũng vui, hai là quả cũng không thích y gọi là Tiểu Huyền tử nữa, cười nói "Nhà vua không nói đùa ! Ta từng nói là sư phụ của ngươi, đành thu nhận ngươi làm đồ đệ", bèn gọi "Người đâu".

Hai thái giám, hai thị vệ bước vào thư phòng, Khang Hy lệnh "Quay lưng lại". Bốn người nói "Dạ", nhưng theo phép tắc, bề tôi không được quay lưng lại phía hoàng đế, nếu không là rất bất kính. Bốn người không hiểu dụng ý của Khang Hy, chỉ hơi xoay người mà không dám quay lại.

Khang Hy lấy ngọn dao vàng rọc giấy trên bàn sách đi tới sau bốn người, bốn người lại hơi xoay người, Khang Hy nhìn bím tóc bốn người, thấy bím tóc của một thái giám trong bọn đen bóng nhất, tay trái liền nắm chặt lấy, xoẹt một tiếng, bím tóc đã bị cắt đứt. Người thái giám hồn phi phách lạc, lập tức quỳ xuống, dập đầu lia lịa nói "Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết !". Khang Hy cười nói "Đừng sợ, thưởng cho ngươi mười lượng bạc. Mọi người ra ngoài cả đi !". Bốn người không hiểu gì cả, chỉ cảm thấy oai trời khó lường, liền đi giật lùi ra ngoài.

Khang Hy đưa bím tóc cho Vi Tiểu Bảo, cười nói "Ngươi phải đi làm hòa thượng, công chúa thích đầu tóc của ngươi, xem ra cũng là ý trời. Đây là trời cao mượn tay

công chúa bảo người xuống tóc làm sư. Trước hết người cứ kết cái bím tóc giả này lên đầu, không thì khó coi lắm”.

Vì Tiểu Bảo quỳ xuống nói “Dạ, sư phụ yêu mến đồ đệ, thật là thể thiếp hết mức”. Khang Hy cười nói “Người tôn ta làm sư phụ, không được nói với người ngoài. Ta biết người kín mồm cẩn thận mới ưng thuận. Nếu người rêu rao ra ngoài, thì chuồng môn nhân ta sẽ lập tức phế bỏ võ công của người, trục xuất ra khỏi môn phái”. Vì Tiểu Bảo luôn miệng nói “Dạ, dạ, đệ tử không dám”. Khang Hy đánh vật, đấu võ với y ngoài thái hậu và Hải Đại Phú ra trong cung thủy chung không ai biết, nghĩ thâm cứ đùa nhận y làm đồ đệ, chỉ cần không đồn ra ngoài thì cũng không mất thể diện của hoàng đế, nhưng tính y cẩn thận tỉ mỉ, đặc biệt dặn dò một hồi.

Khang Hy ngồi xuống, nghĩ thầm “Thái hậu nham hiểm độc ác, dạy võ công cho mình cũng quyết không thật sự tận tâm. Nếu không tại sao võ công lợi hại đánh cho người ta gãy từng đốt xương mà bà không truyền cho mình nửa chiêu? Tuy mình là sư phụ nhưng thật ra cũng không giỏi hơn tiểu tử này bao nhiêu, không có võ công cao minh gì truyền cho y. Võ công của các hòa thượng chùa Thiếu Lâm cực cao, lần này phụ hoàng gặp nạn cũng là nhờ họ cứu...”.

Nghĩ tới đó, trong lòng đã có chủ ý, liền nói “Người về nghỉ dưỡng thương đi, ngày mai lại tới gặp ta”.

Vì Tiểu Bảo về tới phòng ở, sai thái giám thủ hạ mời ngự y tới đắp thuốc trị thương. Vết thương tuy đau nhưng

đều là ngoài da thịt không phạm tới gân cốt. Thái y nói phải dưỡng thương mười ngày đến nửa tháng sẽ khỏi, đừng lo lắng.

Sau bữa cơm, y theo lời hẹn tới gặp công chúa, trong lòng thấp thỏm, vừa sợ nàng đánh nữa, vừa mong được gặp nàng.

Vừa đẩy cửa, công chúa quát một tiếng lớn nhảy xổ tới. Vi Tiểu Bảo đã sớm đề phòng, tay trái đưa ra chặn, chân phải móc một cái, tay phải đã nắm được vạt áo công chúa, ấn nàng gập người xuống. Công chúa cười mắng “Thái giám chết giẫm, sao hôm nay ngươi lợi hại thế?”. Vi Tiểu Bảo nắm chặt tay trái nàng vặn ngược ra phía sau, hạ giọng nói “Ngươi không gọi ta là Hảo Quế tử, hảo ca ca thì ta sẽ vặn đứt cánh tay này của ngươi”.

Công chúa mắng “Phì, nô tài chết giẫm nhà ngươi!”. Vi Tiểu Bảo vặn mạnh cánh tay nàng, quát “Ngươi không gọi, thì ta sẽ vặn đứt cánh tay này của ngươi”. Công chúa cười nói “Ta cứ không gọi”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Con đĩ con này thật hèn hạ, mình càng đánh thì lại càng thích”, bốp một tiếng, tay trái đã đánh một quyền nặng vào mông nàng. Công chúa nhảy dựng lên, lại cười khành khách. Vi Tiểu Bảo mắng “Con mẹ nó, thì ra ngươi thích bị đánh”, liền ra sức đánh liên mấy quyền.

Công chúa đau quá co lại dưới đất, không đứng lên được, lúc ấy Vi Tiểu Bảo mới ngừng tay. Công chúa thở hổn hển, nói “Được rồi, bây giờ đến lượt ta đánh ngươi”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Không, ta không cho ngươi đánh”, nghĩ thầm con đĩ con này hạ thủ độc ác như vậy, để thì

đánh thì bất cứ lúc nào cũng có mối lo về tính mạng. Công chúa hạ giọng nài nỉ, Vi Tiểu Bảo vẫn không chịu.

Công chúa lên con hung dữ, nhảy xổ tới vừa đánh vừa cắn, bị Vi Tiểu Bảo tát mấy cái, xô ngã xuống đất, túm tóc đánh vào mông một hồi, nghĩ thâm đã đánh vào mông rồi cũng không cần khách sáo làm gì nữa, bèn đưa tay véo bừa khắp người nàng. Công chúa phủ phục bên chân y, ôm chặt hai đùi y, ép mặt vào bụng dưới y, nhẹ nhàng mon trón, kiêu my nhu thuận, nũng nịu nói “Hảo Quế tử, hảo ca ca, người cho ta đánh một lần đi, ta không đánh người đau là được”. Vi Tiểu Bảo thấy nàng tựa như con chim nhỏ dựa vào người, lại nghe nàng gọi rất thân thiết, tâm thần lãng đãng liền ưng thuận. Công chúa lại nói “Hảo ca ca, ta thích nhất là thấy trên người người chảy máu”.

Vi Tiểu Bảo hoảng sợ nhảy dựng lên, tức giận nói “Không được”, chân trái nhấc lên đá một cước vào đầu nàng, nói “Buông ra, ta phải đi đây, dây dưa với người có ngày sẽ chết dưới tay người”. Công chúa thở dài nói “Người không chơi với ta sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nguy hiểm lắm, lúc nào cũng có thể mất mạng”. Công chúa cười khanh khách, đứng dậy nói “Được, thế thì người dìu ta về phòng. Ta bị người đánh không đi được nữa”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta không dìu”. Công chúa bám vào tường, từ từ đi ra, nói “Hảo Quế tử, ngày mai đến nữa, được không?”, bồng khuyu chân trái, suýt nữa ngã xuống. Vi Tiểu Bảo vội bước tới đỡ nàng.

Công chúa nói “Hảo Quế tử, phiền người đi gọi giúp hai tên thái giám tới dìu ta về”. Vi Tiểu Bảo nghĩ nếu gọi thái giám thì e thái hậu biết, tìm hiểu vì sao công chúa bị thương, chỉ cần hơi tiết lộ ra là có thể bị chém

dầu, đành phải diu nàng, liền nói “Ta diu ngươi về phòng vậy”. Công chúa cười nói “Hảo Quế tử, đa tạ ngươi”, liền dựa vào vai y đi về phía tây.

Công chúa ở phía tây cung Từ Ninh, bên cạnh cung Thọ Khang. Hai người từ từ tới gần hoa viên cung Thọ Ninh. Vì Tiểu Bảo nghĩ tới thần khí của thái hậu, rùng mình sợ hãi. Hai người tới dưới hành lang dài, công chúa chợt cắn nhẹ vào vành tai y. Vì Tiểu Bảo đỏ mặt, nói “Đừng... đừng...”. Công chúa dịu dàng nói “Tại sao? Ta không phải đánh ngươi”, nói rồi cắn nhẹ vào dái tai y, lè lưỡi ra liếm từ từ. Vì Tiểu Bảo cảm thấy nhột nhột không sao chịu nổi, liền hạ giọng nói “Nếu ngươi cắn ta đau thì vĩnh viễn ta sẽ không tới gặp ngươi nữa. Đại trượng phu một lời nói ra, ngựa tử khó đuổi”. Công chúa vốn định đột ngột cắn tai vào vành tai y rút ra một miếng thịt, nghe thế không dám cắn nữa, chỉ cười nũng nịu, khiến Vì Tiểu Bảo đỏ bừng cả mặt cả tai, toàn thân nhũn ra.

Tới tẩm cung của công chúa, Vì Tiểu Bảo quay đi ngay. Công chúa nói “Ngươi vào đây, ta cho ngươi xem một món đồ chơi”. Lúc ấy có bốn thái giám, bốn cung nữ cung Kiến Ninh đứng ở cửa, Vì Tiểu Bảo không dám buông tuồng nữa, đành vào theo. Công chúa nắm tay y dắt vào tẩm phòng ngủ của mình. Hai cung nữ theo vào, cầm khăn nóng cho công chúa lau mặt. Công chúa cầm một cái dưa Vì Tiểu Bảo. Vì Tiểu Bảo đón lấy lau mồ hôi trên mặt. Hai cung nữ thấy công chúa lại phá cách, tiếp đãi trọng thị tiểu thái giám này, ngay với thái hậu, hoàng thượng cũng không khách khí như vậy, mà tiểu thái giám lại thần nhiên tiếp nhận, rất là vô lễ, bất giác đều ngây ra.

Công chúa đưa mắt nhìn thấy, trừng mắt nói “Có gì hay mà nhìn?”. Hai cung nữ nói “Dạ, dạ...!”, rồi khom lưng lui ra, nào ngờ đã muộn, công chúa vung tay móc mắt cung nữ đứng gần, người ấy né qua, la thảm một tiếng, tuy không bị móc mắt con người nhưng trên mặt máu tươi đầm đìa, từ trán tới cằm lập tức xuất hiện bốn vết móng tay. Hai cung nữ hồn xiêu phách lạc, vội vàng lui ra.

Công chúa cười nói “Người thấy đấy, bọn nô tài này chỉ biết kêu xin tha mạng, có gì đáng chơi?”. Vì Tiểu Bảo thấy nàng ra tay tàn nhẫn, nghĩ thầm con đi con này hung ác không kém gì con đi già mẹ thì, tháo thân sớm vẫn là thượng sách, liền nói “Công chúa, hoàng thượng có việc sai nô tài làm, nô tài đi đây”. Công chúa nói “Vội gì?” rồi quò tay đóng cửa, cài then lại.

Vì Tiểu Bảo tim đập loạn lên, không biết nàng sẽ giở trò gì. Công chúa cười nói “Ta đã làm chủ mười lăm năm, luôn luôn để người khác hầu hạ, không có chút mùi vị gì, hôm nay chúng ta thay đổi. Người là chủ, ta làm nô tài...”. Vì Tiểu Bảo hai tay xua rối lên nói “Không được, không được, nô tài không có diễm phúc ấy”. Công chúa hơi sa sầm nét mặt nói “Người không chịu à? Ta sẽ kêu lên, nói người vô lễ với ta, đánh ta bầm tím cả người”, chợt lớn tiếng kêu lên “Ồi chao, đau quá!”.

Vì Tiểu Bảo chấp tay vái lia lịa, nói “Dừng kêu, dừng kêu, nô tài nghe lời công chúa là được”. Đây là tấm cung của công chúa, bên ngoài có rất nhiều thái giám, cung nữ hầu hạ, nàng chỉ cần kêu vài tiếng nữa lập tức sẽ có người xông vào, không phải như căn phòng nhỏ nơi đấu võ, chung quanh không có ai. Công chúa cười khê một tiếng nói “Quân hèn hạ, nói tử tế thì người lại không

chịu nghe, rượu mừng không uống lại thích uống rượu phạt". Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm "Người mới là quân hèn hạ, chủ không chịu làm lại thích làm nô tài".

Công chúa khuyụ một gối xuống, cung kính thỉnh an y, nói "Quế bối lạc, người cần nghỉ ngơi chưa? Nô tài hầu người cởi quần áo". Vì Tiểu Bảo hừ một tiếng nói "Ta không ngủ, người bóp chân cho ta". Công chúa nói "Vâng", rồi ngồi phịch xuống đất, bưng chân phải y gác trên đùi mình nhẹ nhẹ dấm bóp, cẩn thận không động đến vết thương nào của y. Vì Tiểu Bảo khen "Nô tài giỏi, người hầu hạ khiến ta rất thích" đưa tay ra véo nhẹ một cái lên má nàng. Công chúa rất vui mừng, hạ giọng nói "Chủ nhân quá khen", tháo giày y ra nhẹ nhẹ dấm bóp chân y một hồi, rồi đổi qua dấm bóp chân trái của y một lúc, lại cởi giày ra xoa bóp, rồi nói "Quế bối lạc, người lên giường đi, nô tài dấm lưng cho".

Vì Tiểu Bảo được nàng xoa bóp hết sức dễ chịu, nghĩ thầm nếu quân hèn hạ này không đã nghiện làm nô tài thì quyết không tha cho mình đi, bèn lên giường nằm ngang. Mũi lập tức tràn ngập mùi thơm ngào ngạt, nghĩ thầm "Giường của quân hèn hạ này lỏng lắt thật, kỹ nữ hạng nhất ở Lệ Xuân viện cũng không có chăn nệm đẹp thế này". Công chúa kéo một cái chăn mỏng đắp lên người y, nhẹ nhàng vỗ lưng y.

Vì Tiểu Bảo mơ mơ màng màng đang đóng vai Quế bối lạc bỗng nghe tiếng nhiều người ngoài cửa nói "Hoàng thái hậu giá đáo", lần này y vô cùng hoảng sợ, định vùng dậy. Công chúa thần sắc kinh hoàng, run rẩy nói "Không

trốn kịp đâu, dùng cựa quây, chui vào chần đi”. Vì Tiểu Bảo rút đầu chui vào chần, im lặng nghe tiếng đập cửa, sợ đến nỗi suýt ngất đi.

Công chúa buông màn xuống, quay người rút then cửa, cửa vừa mở, thái hậu đã bước mau vào, nói lớn “Giữa ban ngày ban mặt, đóng cửa làm gì?”. Công chúa cười nói “Con mệt quá, đang định ngủ một lúc”. Thái hậu ngồi xuống, hỏi tiếp “Lại đang làm trò ma gì vậy? Tại sao sắc mặt không còn giọt máu nào?”. Công chúa nói “Con nói là mệt lắm mà”.

Thái hậu vừa cúi xuống, thấy trước giường có một đôi giày, lại thấy màn hơi rung động, thầm biết có chuyện lạ, bèn nói với các thái giám cung nữ “Các người ra chờ ở ngoài”, chờ mọi người ra hết, liền nói “Đóng cửa cài then lại”. Công chúa cười nói “Thái hậu cũng làm trò ma gì thế?”, nghe lời đóng cửa lại, nhìn theo ánh mắt của thái hậu thấy đôi giày, bất giác biến sắc, guồng cười nói “Con đang mặc đồ đàn ông, đóng tiểu tử để thái hậu xem. Thái hậu nói con mặc đồ đàn ông có tuấn tú không?”.

Thái hậu lạnh lùng nói “Để xem tiểu tử trên giường có tuấn tú không?”, rồi đứng phắt lên đi tới trước giường.

Công chúa hoảng sợ, kéo tay thái hậu nài nỉ “Thái hậu, con chơi đùa với y mà...”.

Thái hậu vung tay, đẩy nàng ra mấy bước, vén màn lên, kéo chần ra, nắm chặt cổ áo Vì Tiểu Bảo nhấc lên.

Vì Tiểu Bảo quay mặt vào trong, không dám ngoảnh mặt đối diện với bà ta, đã sợ run lên bần bật.

Công chúa kêu lên “Thái hậu, đây là tiểu thái giám mà hoàng đế ca ca thích nhất, người... người đừng dả thương y”.

Thái hậu hừ một tiếng, nghĩ thầm con gái dần dần lớn lên, bắt đầu biết yêu, giấu tiểu thái giám trong giường chẳng qua chỉ là loan phượng vờ vịt, không có gì lớn, xoay tay phải quay mặt Vi Tiểu Bảo ra tát hai cái, quát “Cút đi, nếu còn để ta thấy người chung chạ với công chúa...”, chợt nhìn thấy rõ mặt y, kinh ngạc nói “Là người à?”.

Vi Tiểu Bảo vừa quay đầu, liền nói “Không phải ta!”.

Ba chữ đó không sao hiểu được, nhưng đang run sợ hãi hùng thì biết nói gì?

Thái hậu nắm chặt gáy áo y, chậm rãi nói “Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại dám vào. Người vô lễ với công chúa, hôm nay đừng oán ta”. Công chúa vội nói “Thái hậu, là do nữ nhi bảo y ngủ ở đây, không thể trách y”. Thái hậu chuồng trái vô nhẹ lên trán Vi Tiểu Bảo rồi nhấc tay lên định vận kinh đập xuống, một chuồng đánh chết y.

Giữa lúc muôn phần nguy cấp, Vi Tiểu Bảo bỗng nhớ tới chiêu Định Thanh hàng long của Hồng giáo chủ truyền cho, hai tay đưa ngược ra, chạm vào ngực thái hậu. Thái hậu giật mình co người lại quát “Người muốn chết!”.

Vi Tiểu Bảo đạp hai chân lên mép giường, lật ngược một cái đã cười lên cổ thái hậu, hai ngón trỏ ấn chặt vào hai mắt, hai ngón cái ấn mạnh lên huyệt Thái dương bà ta quát “Người mà động đây thì ta móc mắt đấy!”.

Chiêu này của y chưa thành thực, vốn khó thi triển, may là y đứng trên giường, thái hậu đứng dưới đất, bên cao bên thấp, lật người cười lên rất dễ. Còn móc mắt vốn phải dùng ngón giữa, lại biến thành ngón trỏ, khi y lật người lên, ngón chân vướng vào tấm rèm nên ra chiêu không dứt khoát, lúng ta lúng túng, nếu Hồng giáo chủ chính mắt nhìn thấy sẽ uất ức mà chết. Thủ pháp tuy không đúng nhưng chiêu thức rất tinh xảo, thái hậu bị kiềm chế nên luống cuống, khó lòng chống đỡ.

Công chúa ha hả cười lớn, kêu lên “Tiểu Quế tử không được vô lễ, mau buông thái hậu ra”.

Vi Tiểu Bảo nhắc chân phải lên rút chủy thủ ra kề vào hậu tâm thái hậu rồi mới tuột xuống. Bỗng cách một tiếng, một vật ngũ sắc sáng loáng rơi xuống đất, chính là tấm Ngũ Long lệnh của Thần Long giáo.

Thái hậu kinh ngạc hỏi “Cái... cái... này từ đâu ra?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ đến việc thái hậu bí mật câu kết với cung nữ giả Đặng Bính Xuân, Liễu Yển của Thần Long giáo, biết đâu Ngũ Long lệnh này có thể buộc bà ta vào khuôn phép, liền nói “Cái này cái kia cái gì, đây là Ngũ Long lệnh của bản giáo, người không nhận ra à? Thật tò gan!”.

Thái hậu run bắn toàn thân, nói “Vâng, vâng!”.

Vi Tiểu Bảo nghe giọng nói cung kính của bà ta, bất giác trong lòng mừng rỡ, nói “Thấy Ngũ Long lệnh như thấy giáo chủ đích thân tới. Hồng giáo chủ tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời”. Thái hậu run run nói “Hồng giáo chủ tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời”, cúi xuống nhặt Ngũ Long lệnh đưa cao quá đầu. Vi Tiểu Bảo

dua tay đón lấy, hỏi “Người có nghe hiệu lệnh của ta không?”. Thái hậu nói “Dạ, xin nghe lời sai bảo”.

Vi Tiểu Bảo nói “Giáo chủ bảo huấn, thường nhớ trong lòng, chế thắng khắc địch, mọi việc thành công”.

Thái hậu cung kính đọc theo “Giáo chủ bảo huấn, thường nhớ trong lòng, chế thắng khắc địch, mọi việc thành công”.

Đến lúc ấy Vi Tiểu Bảo mới thở phào một hơi, thu chủy thủ lại, khệnh khạng ngồi xuống mép giường.

Thái hậu nói với công chúa “Người đi ra ngoài, không được nói gì cả, nếu không ta sẽ giết chết người đấy”.

Công chúa hoảng sợ, ứng tiếng “Vâng”, rồi liếc Vi Tiểu Bảo dầy vẻ ngờ vực hỏi “Thái hậu, là thánh chỉ của hoàng đế ca ca phải không?”. Khang Hy dần lớn lên, oai quyền dần to thêm, nói tới hoàng thượng thì lòng kính sợ của bọn thái giám, cung nữ và Ngự tiền thị vệ cũng ngày càng tăng, công chúa cũng biết thái hậu rất kiêng sợ hoàng đế. Thái hậu gật đầu nói “Đúng, y là người thân tín của hoàng đế, có việc quan trọng cần nói với ta, không được tiết lộ, trước mặt hoàng đế càng không được nhắc tới, tránh... tránh hoàng đế giận người”.

Công chúa nói “Dạ, dạ, con cũng không ngu đến như thế”, nói xong đi ra, xoay tay đóng cửa phòng lại.

Thái hậu và Vi Tiểu Bảo nhìn nhau, trong lòng đều ngờ vực. lát sau thái hậu nói “Trên vách có tai, ở đây không phải là nơi nói chuyện, xin mời tới cung Từ Ninh nói tường tận, được không?”. Nghe bà ta nói “Mời”, lại là giọng thương lượng, không dám tự ý quyết định, Vi Tiểu

Bảo hết lo lắng, nhưng lại nghĩ “Con đi già này tâm địa độc ác, lừa mình tới cung Từ Ninh, không biết sẽ dùng quỷ kế gì hại lão tử?”, liền gật đầu, hạ giọng nói “Ta là Bạch Long sứ mới được bổ nhiệm của bản giáo, vâng lệnh Hồng giáo chủ suất chuồng Ngũ Long lệnh”.

Thái hậu lập tức tỏ vẻ kính phục, khom lưng nói “Thuộc hạ tham kiến Bạch Long sứ”.

Tuy Vi Tiểu Bảo đã nghĩ thái hậu câu kết với giáo chúng thuộc hạ Hắc Long môn thì nhất định sẽ rất tôn kính Hồng giáo chủ. Ngũ Long lệnh này quá nửa có tác dụng trấn áp thị, nhưng hoàn toàn không ngờ chính thị cũng là giáo chúng Thần Long giáo. Với thân phận thái hậu cao quý của thị thì có việc gì trên đời này mà muốn lại không được, lại đi gia nhập Thần Long giáo, mà địa vị còn thấp hơn mình, thật là chuyện không ngờ tới, thấy thị cung kính hành lễ, bất giác ngạc nhiên lúng túng.

Thái hậu thấy y im lặng không nói, tưởng y căm hận việc vừa rồi, vô cùng sợ sệt, hạ giọng nói “Thuộc hạ không biết thân phận của tôn sứ, đắc tội rất nhiều, rất là lo sợ, mong tôn sứ khoan dung đại độ”, nhưng thấy y còn nhỏ tuổi mà lại có địa vị cao trong bản giáo rồi lại cũng khó tin, kể nghĩ tới vài năm gần đây giáo chủ và phu nhân đề bạt hàng loạt thiếu niên tân tiến, huynh đệ lớn tuổi trong giáo hoặc bị giết chết hoặc bị nghi ngờ, mất dần quyền thế, thằng nhỏ này vừa nhận chức Bạch Long sứ cũng không phải là chuyện lạ. Lại nghĩ “Cho dù y là Bạch Long sứ thật mà lúc này mình giết y, người trong giáo cũng không ai biết. Thằng tiểu quỷ này rất căm hận mình, để y sống thì hậu họa sẽ vô

cùng". Sát cơ vừa đẩy lên, ánh mắt bất giác lộ vẻ tàn độc.

Vì Tiểu Bảo lập tức cảnh giác, kêu thầm "Không xong, con đi già định giết mình", liền hạ giọng nói "Thủ pháp vừa rồi ta dùng để bắt người, người có biết do ai truyền thụ không?". Thái hậu giật nảy mình, nhớ lại thủ pháp tiểu quý này vừa sử dụng, bí hiểm khôn lường, chỉ một chiêu đã kiểm chế được mình, chính là thủ đoạn của giáo chủ, run giọng hỏi "Phải chăng... phải chăng là giáo chủ đích thân truyền thụ?". Vì Tiểu Bảo cười nói "Giáo chủ truyền cho ta ba mươi chiêu sát thủ, Hồng phu nhân truyền cho ta ba mươi chiêu cầm nã thủ, so ra đương nhiên thủ pháp của giáo chủ lợi hại hơn nhiều, nhưng chiêu số của lão nhân gia người mà xuất thủ là lấy mạng người ta. Ta không muốn giết người, nên chỉ dùng chiêu Phi Yến hồi tường do phu nhân truyền thụ". Y nói khoác không mất tiền, nên tăng số chiêu lên mười lần.

Thái hậu không hề nghi ngờ, biết rất nhiều chiêu số mà phu nhân sử dụng đều lấy tên mỹ nhân thời cổ, bất giác toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm "May mà y chỉ dùng chiêu số của Hồng phu nhân để đối phó với mình, nếu dùng chiêu số do giáo chủ truyền thụ thì mình đã mất mạng rồi". Lúc này đâu còn dám có ý gia hại, liền cung kính nói "Đa tạ tôn sư tha mạng".

Vì Tiểu Bảo dương dương tự đắc nói "Ta không móc mắt người, so với chiêu phu nhân truyền là đã khoan dung ba phần rồi". Lời nói này quả không giả dối chút nào, vừa rồi nếu móc mắt thái hậu là hoàn toàn có thể làm được, có điều tuy thị bị trọng thương nhưng dùng toàn lực phản kích, cũng có thể lấy mạng y.

Thái hậu càng nghĩ càng sợ, nói “Đa tạ thủ hạ lưu tình, thuộc hạ cảm kích muôn phần, phải báo đáp ân đức của tôn sư”.

Vi Tiểu Bảo vốn vừa thấy thái hậu là như chuột gặp mèo, bất giác toàn thân run bắn, nào ngờ lúc ấy lại kiểm chế được bà ta phải ngoan ngoãn tuân phục. Thấy bà ta sợ sệt đứng trước mặt, lập tức khó nói hết sự đắc ý trong lòng, y chân trái gác lên chân phải, rung đùi mấy cái, nói nhỏ “Lần này có hai người Bạn đầu đà và Lục Cao Hiên theo bản sư đi từ đảo Thần Long tới kinh”.

Thái hậu nói “Dạ, dạ” nghĩ thầm “Hai người Bạn Lục là cao thủ trong giáo mà còn làm phó cho y, vừa rồi may mà không lỡ mãng, nếu đánh chết y, đừng nói sau này giáo chủ truy cứu, mà hai người Bạn Lục cũng sẽ tìm tới ngay, đó cũng là một đường chết”, nhìn thấy vết ngón tay còn hằn trên má y, chính là hai cái tát của mình để lại vết, run giọng nói “Thuộc hạ trong quá khứ thật nhiều tội đáng chết. Tôn sư đại nhân đại lượng, hậu phúc vô cùng”.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Bạch Long sư Chung Chí Linh bội phản giáo chủ, giáo chủ và phu nhân đã giết y, Bạch Long môn do ta tiếp chưởng. Hắc long sư Trương Đạm Nguyệt làm việc bất lực, giáo chủ và phu nhân rất tức giận, việc lấy kinh bây giờ do ta làm”.

Thái hậu run bắn toàn thân, nói “Dạ, dạ”, nghĩ tới mấy bộ kinh thu được rồi lại mất, mấy hôm nay ngày đêm lo lắng, rốt cuộc chuyện đã lộ ra, run giọng nói “Việc này nói ra dài dòng, xin tôn sư dời giá tới cung Từ Ninh để thuộc hạ bẩm báo tử mị”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Được”, nghĩ thầm việc này còn nhiều chỗ chưa rõ ràng cần hỏi, bèn đứng dậy. Thái hậu quay người rút then, mở cửa, lách người sang bên, nhường y đi trước. Vi Tiểu Bảo nói lớn “Thái hậu khởi giá”. Thái hậu hạ giọng nói “Đắc tội !”, rồi đi ra, Vi Tiểu Bảo theo sau. Mấy mươi thái giám, cung nữ đi theo một hàng dài.

Hai người tới cùng Từ Ninh, thái hậu dẫn y vào phòng ngủ, đuổi hết cung nữ ra, đóng cửa lại, đích thân pha một chén sâm thang, bung hai tay dâng lên. Vi Tiểu Bảo đón lấy, uống mấy ngụm, nghĩ thầm “Oai phong của mình hôm nay chỉ có Thuận Trị lão hoàng gia năm xưa có thể sánh được. Ngay với tiểu hoàng đế thái hậu cũng không cung kính đến thế này”. Trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui sướng.

Thái hậu mở rương, lấy ra một chiếc hộp, mở hộp lấy ra một cái bình ngọc nhỏ, nói “Khải bẩm tôn sứ, ba mươi viên Tuyết sâm ngọc thiềm hoàn này là cống phẩm của quốc vương Triều Tiên, vô cùng quý giá, uống vào cường thân kiện thể, bách độc bất xâm. Trong đó mười hai viên nhờ tôn sứ dâng lên giáo chủ, mười viên xin chuyển cho giáo chủ phụ nhân, còn tám viên xin tôn sứ tự uống, coi như... coi như... một chút thiện ý của thuộc hạ”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Đa tạ người. Nhưng không biết thuốc này có phản ứng với Báo thai dịch cân hoàn không”. Thái hậu nói “Không có phản ứng. Chúc mừng tôn sứ được giáo chủ ân thưởng Báo thai dịch cân hoàn, không biết... không biết thuốc giải năm nay của thuộc hạ, giáo chủ có sai tôn sứ đưa tới không?”.

Vi Tiểu Bảo hơi ngớ rà, nói “Thuốc giải năm nay à?”, liền hiểu ra, thái hậu nhất định cũng đã uống Bào thai dịch cân hoàn, hàng năm giáo chủ ban cho thuốc giải, nếu giải không triệt để thì mỗi năm phải uống một lần, được tính mới không phát tác, nếu không thì ở trong thâm cung, cao thủ thị vệ vô số, giáo chủ bản lĩnh có lớn hơn cũng không sao kiềm chế từ xa, liền cười nói “Ta và người hai người đều đã uống Bào thai dịch cân hoàn thì thuốc giải không thể do ta đưa tới”. Thái hậu nói “Đạ, nhưng tôn sư được giáo chủ ân sủng, thuộc hạ đâu sánh được?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Thị sợ sệt như thế, cũng nên an ủi vài câu”, liền nói “Giáo chủ và phu nhân nói chỉ cần người tận trung với giáo chủ, không thay lòng đổi dạ, ra sức làm việc thì giáo chủ sẽ không xử tệ với người, cứ yên tâm đi”.

Thái hậu cả mừng, nói “Giáo chủ ân đức như núi, thuộc hạ muôn chết cũng khó báo đáp. Giáo chủ phúc tiên mãi hưởng, thọ sánh ngang trời”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Thị vốn là hoàng hậu, hiện là hoàng thái hậu, ngoài hoàng đế thì trong thiên hạ quả thật là thị lớn nhất, Thần Long giáo có lợi hại cũng không sánh nổi, sao lại vào giáo để phải tuân lệnh giáo chủ, không phải ngu xuẩn tận cùng sao? Đúng rồi, chắc thị quá nửa giống như con gái, đều là đồ ngu, phải để người khác đánh mắng mới vui sướng”, y còn quá nhỏ, hiểu biết việc đời còn ít, nhất thời chưa đoán được chỗ mấu chốt bên trong.

Thái hậu thấy y trầm ngâm, tưởng y định hỏi tới việc lấy kinh, chỉ bằng tự đề cập trước, bèn nói “Ba bộ

kính thư kia, thuộc hạ đã phái hai người Đặng Bính Xuân và Liễu Yến dâng cho giáo chủ, lão nhân gia người đã nhận được chưa?”.

Vì Tiểu Bảo ngờ ra, nghĩ thầm “Cung nữ giả Đặng Bính Xuân bị Đào cô cô giết, Liễu Yến chết dưới kiếm của Phương cô nương, có kính sách gì trình cho giáo chủ?”. Không hiểu dụng ý của bà ta thế nào, bèn nói “Người nói có ba bộ kính thư đã dâng lên giáo chủ, chuyện này quả chưa hề nghe nói. Giáo chủ nói Hắc Long sứ làm việc lâu như thế mà không được gì cả nên rất tức giận, suýt buộc y tự sát”. Thái hậu biến sắc nói “Thật kỳ lạ, rõ ràng thuộc hạ đã sai Đặng Bính Xuân và Liễu Yến đem ba bộ kính thư tới đảo Thần Long. Đó đương nhiên là trước khi Liễu Yến bị tôn sứ xử tử”. Vì Tiểu Bảo nói “Ua, có chuyện đó sao? Đặng Bính Xuân à? Là người sư huynh trực đầu của người phải không?”. Thái hậu nói “Phải, sau này tôn sứ về tới đảo Thần Long, truyền hỏi y sẽ rõ”.

Vì Tiểu Bảo chợt hiểu ra, nghĩ thầm “Đúng rồi, Đặng Bính Xuân bị Đào cô cô giết, con đi già này chỉ nghĩ là mình không biết. Thị làm mất ba bộ kính, sợ giáo chủ bắt tội liền đổ tất cả lên đầu hai người chết, đó gọi là chết thì hết người đối chứng, cũng rất thông minh. Nào ngờ ba bộ kính ấy lại nằm trong tay lão tử. Câu bịa đặt này thì đi mà lừa người khác, chứ kêu quang quác, nhảy tung tung con mẹ nó thì không lừa nổi lão tử đâu. Ta cứ tạm thời không vạch trần trò lừa bịp của người”, liền nói “Người đã lấy được ba bộ kính thư, công lao cũng coi là không nhỏ, năm bộ còn lại cần phải cố gắng thêm”.

Thái hậu nói “Đạ, sớm tối thuộc hạ đều nghĩ cách làm sao lấy năm bộ kinh kia để báo đáp ân đức của giáo chủ”.

Vi Tiểu Bảo nói “Rất tốt ! Thật ra người trung thành như thế thì giải hết độc tính của Báo thai dịch căn hoàn cho người một lần cũng không hề gì. Sắp tới gặp giáo chủ nhất định ta sẽ nói giúp người vài câu”. Thái hậu cả mừng, khom người thỉnh an, nói “Đại ân của tôn sư, thuộc hạ mãi mãi không dám quên, tốt nhất là thuộc hạ có thể chuyển vào Bạch Long môn, được tôn sư dạy bảo chỉ huy thì càng vinh hạnh”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện đó dễ thôi. Có điều tất cả mọi chuyện người trải qua từ khi vào giáo phải tường trình với ta, không được giấu giếm”.

Thái hậu nói “Đạ, thuộc hạ quyết không có nửa lời không thật với bản môn tọa sư...”.

Bỗng ngoài cửa có tiếng bước chân, một cung nữ hắng giọng một tiếng, nói “Khải bẩm thái hậu, hoàng thượng truyền gọi Quế công công, nói có việc quan trọng, gọi y lập tức đi ngay”. Vi Tiểu Bảo gật đầu, hạ giọng nói “Người cứ yên tâm, sau hãy hay”. Thái hậu hạ giọng nói “Đạ tạ tôn sư”, rồi nói lớn “Hoàng thượng có lệnh truyền, người đi đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Đạ, thái hậu vạn phúc kim an”.

Ra đến ngoài cửa, chỉ thấy tám thị vệ đang thủ hộ ngoài cung Từ Ninh, hơi kinh ngạc nghĩ thầm “Xảy ra chuyện gì?”, rảo bước đến thư phòng.

Khang Hy mừng rỡ nói “Tốt, người không việc gì. Ta nghe nói người bị mù tiện nhân kéo đi, có chút lo lắng, sợ mù ta hại người”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đa tạ sự phụ lo lắng, mù... mù... bà ta hỏi nô tài mấy ngày nay đi đâu? Nô tài nhớ việc của Lão hoàng gia tuyệt đối không được nói tới, ngay núi Ngũ Đài ở Sơn Tây cũng không thể nhắc tới, nhưng nô tài lại không biết nói dối lắm, bị thái hậu hỏi dồn, giữa lúc cấp bách bỗng nảy ý khôn, liền nói hoàng thượng phái nô tài đi Giang Nam xem có đồ chơi gì hay, mua một ít đem về cung. Lại nói hoàng thượng dặn không để thái hậu biết, tránh khỏi bị thái hậu trách là hoàng thượng đã làm hoàng đế rồi mà vẫn còn tính khí trẻ con”.

Khang Hy hô hô cười rộ, vỗ vỗ vai y nói “Nói như vậy là tốt nhất. Để mù tiện nhân coi ta còn trẻ con ham chơi, không đến nỗi đề phòng. Người không biết nói dối, mà nói rất hay”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thì ra vẫn nói hay sao? Nô tài vẫn lo nói như vậy, sợ hoàng thượng không vui!”.

Khang Hy nói “Rất hay, rất hay. Vừa rồi ta sợ mù tiện nhân hại người, đã phái tám thị vệ tới thủ hộ ngoài cung Từ Ninh, nếu mù tiện nhân không thả cho người đi, ta sẽ sai họ xông vào cứu người ra, làm thị mất mặt ngay lập tức cũng chưa biết chừng”.

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống khấu đầu lạy tạ nói “Hoàng đế sự phụ ơn nặng như núi, nô tài đệ tử có tan xương nát thịt cũng khó báo đáp được hết”.

Khang Hy bảo “Người đi hầu hạ Lão hoàng gia cho tốt là đã báo đáp ân tình của ta rồi”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng”.

Khang Hy lấy trên thư án ra một cái phong bì lớn bằng giấy vàng dán kín, nói “Đây là thượng dụ phong tặng cho chúng tăng chùa Thiếu Lâm. Người chọn bốn mươi Ngự tiền thị vệ, hai ngàn quân trong Kiêu kỵ doanh tới chùa Thiếu Lâm tuyên chỉ làm việc. Làm việc gì, trong dụ đã viết. Sau khi tới chùa Thiếu Lâm thì mở ra đọc. Người tuân chỉ đi được rồi. Bây giờ ta thăng quan cho người, bổ nhiệm người làm Phó Đô thống Kiêu kỵ doanh Chánh Hoàng kỳ, là đại quan nhị phẩm. Người vốn là người Hán, ta ban cho người là người Mãn Châu. Chúng ta gọi là nhập Mãn Châu đãi kỳ. Chánh Hoàng kỳ là kỵ binh do hoàng đế đích thân chỉ huy, Kiêu kỵ doanh càng là thân binh của hoàng đế. Nhưng người vẫn kiêm giữ chức Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ kia”. Y biết Vi Tiểu Bảo bất học vô thuật, lại còn nhỏ tuổi, cho làm quan ngay thì không làm nổi, vì thế hai chức đều là phó.

Vi Tiểu Bảo nói “Chỉ cần luôn luôn được ở bên cạnh hoàng đế sự phụ, thì chức quan to hay nhỏ, nô tài đệ tử cũng không nề hà”. Nói rồi ra sức dập đầu khấu tạ, nghĩ thầm “Ta vốn là người Hán sò sò, bây giờ bị các người biến thành Thát Đát Mãn Châu rồi”. Lại nghĩ “Hoàng đế sự phụ bảo mình không vội đi chùa Thanh Lương làm tiểu hòa thượng mà trước tiên dẫn quân tới chùa Thiếu Lâm ban chỉ, phong thưởng chư vị đại sư có công cứu giá, phần lớn là do mình xuất đầu lộ diện. Đây gọi là trước sướng sau khổ, trước làm lão gia, sau đánh vào mông”.

Khang Hy sai gọi Đô thống Kiêu kỵ doanh Chánh Hoàng kỳ Sát Nhĩ Châu tới dụ cho y biết Tiểu Quế tử thật ra không phải là thái giám mà là Phó Tổng quản Ngự tiền Thị vệ, tên thật là Vi Tiểu Bảo, để bắt giết Ngao Bái mới sai y giả làm thái giám, bây giờ đã ban cho làm người Bát kỳ thuộc đạo Chánh Hoàng kỳ, bổ nhiệm làm Phó Đô thống Kiêu kỵ doanh Chánh Hoàng kỳ. Lúc Ngao Bái đương quyền Sát Nhĩ Châu từng bị chèn ép, vốn đã bị hạ ngục, tính mạng vô cùng nguy ngập, may là Ngao Bái bị đổ mới được thả, từ lâu đã rất cảm kích Vi Tiểu Bảo bắt giết Ngao Bái, nghe hoàng đế sai y làm phó cho mình, trong lòng vui mừng, chúc mừng y rồi nói “Vi huynh đệ, hai anh em ta làm việc với nhau thì không còn gì tốt bằng. Người là thiếu niên anh hùng, Kiêu kỵ doanh chúng ta lần này có thể mở mày mở mặt”. Vi Tiểu Bảo khiêm tốn một lúc. Sát Nhĩ Châu đã có chủ định, người này rất được hoàng đế sủng ái, tuy nói là phó thủ của mình nhưng thật ra lẽ ra mình phải làm phó thủ cho y, chỉ cần làm cho y vui lòng thì sau này đường mây nhẹ bước, không cần phải nói.

Khang Hy nói “Ta có việc sai Vi Tiểu Bảo đi làm. Hai người các người lui ra điểm đủ nhân mã. Vi Tiểu Bảo đêm nay phải lập tức rời kinh, không cần tới từ biệt nữa”, rồi đưa kim bài lệnh phù điều động binh mã Kiêu kỵ doanh cho Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo nhận kim bài, khấu đầu từ biệt, nghĩ thầm “Tại sao con đĩ già già nhập Thần Long giáo, chuyện này còn chưa tra xét rõ, cũng không sao, chắc phần nhiều là vì hèn hạ. Lần sau về cung sẽ lại hỏi

thị". Lại nghĩ "Tôi qua bị công chúa đánh một trận, toàn thân đau như, ngủ một mạch đến sáng, không đi gặp Đào cô cô được, không biết bà ở trong cung ra sao, sắp tới về cung phải tới gặp bà".

Hai người liền đi gặp Tổng quản Ngự tiền thị vệ Đa Long. Vi Tiểu Bảo đưa ý xem chỉ dụ Khang Hy bổ nhiệm làm Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ lần trước. Đa Long luôn miệng chúc mừng, nói "Vi huynh đệ thích chọn thị vệ nào cứ tùy ý, chỉ cần hoàng thượng gật đầu, muốn ta đi làm bạn với người một lần cũng được". Vi Tiểu Bảo cười nói "Chuyện đó thì không dám. Bảo vệ hoàng thượng là trách nhiệm trọng đại, Đa Tổng quản muốn rời kinh du ngoạn quả thật không phải dễ". Đa Long cười nói "Lần sau ta xin hoàng thượng, hai anh em ta thay phiên, người làm chánh, ta làm phó, có việc sai sử gì tốt rời kinh kiếm tiền thì nhường cho ca ca đi".

Vi Tiểu Bảo chọn hai thị vệ Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền, bảo hai người đem theo một toán thị vệ thân cận. Sát Nhĩ Châu điểm đủ hai ngàn quân Kiêu kỵ doanh. Các Tham lĩnh tham kiến Phó đô thống. Vật phẩm hoàng đế ban thưởng cho tăng nhân chùa Thiếu Lâm cũng đã chuẩn bị đủ, chất đầy mấy chục chiếc xe. Hoàng đế yêu cầu làm việc gì là quát thét làm ngay lập tức, chỉ hơn hai giờ, mọi việc đã chuẩn bị đầu vào đó.

Vi Tiểu Bảo vốn phải mặc nhung trang Kiêu kỵ doanh, nhưng quân trang của tướng quân nhỏ như thế thì nhất thời không may kịp. Sát Nhĩ Châu suy nghĩ chu đáo, đưa một bộ quân trang của mình ra, sai bốn thợ

may giỏi đi theo sửa chữa ngay trong xe lớn, dẫn họ buổi tối không ngủ, sửa xong quần áo mới được về kinh, nếu lười nhác sẽ đánh đòn thật nặng.

Vi Tiểu Bảo nhân lúc rảnh quay về Đầu Phát Hồ đồng, nói với Lục Cao Hiên và Bàn đầu đà “Hôm nay đã trà trộn được vào cung, việc trộm kinh cũng đã có manh mối”, dẫn hai người ở nhà chờ tin tức, không được tự tiện ra ngoài để tránh tiết lộ bí mật. Hai người Lục Bàn thấy y làm việc thuận lợi, trong hai ngày mà đã có manh mối, đều cảm thấy yên tâm, luôn miệng vâng dạ.

Vi Tiểu Bảo bảo Song Nhi ăn mặc nam trang, giả làm thư đồng đi theo y.

Hồi 22

*Trong non lão nạp còn thô lậu
Ngoài cõi giai nhân lại cải trang*

Vi Tiểu Bảo chuẩn bị lên đường, tuy trời đã tối nhưng thánh chỉ buộc y phải lập tức rời kinh thì nói thế nào cũng phải rời kinh. Ra cửa Vĩnh Định, đi được hai mươi dặm, bèn cắm trại đóng quân, Kiêu ky doanh là quân cận vệ của hoàng đế, đều là con em người Mãn Châu, lương bổng đều cao gấp mười lần binh sĩ thường. Mọi người ở trong kinh đã lâu, được đi ra khỏi kinh, không ai không vui mừng, hơn nữa lại không phải đi liều mạng đánh trận, đi công cán ở Hà Nam là triều đình bỏ tiền ra mời họ du sơn ngoạn thủy, thật là một chuyến sai sử rất tốt.

Vi Tiểu Bảo ăn cơm xong, thấy đi ngủ thì quá sớm, liền triệu tập bọn thị vệ Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền, các Tham lĩnh Tá lĩnh quan quân Kiêu ky doanh tới trưởng trung quân. Mọi người đều nghĩ “Không rõ hoàng thượng sai Vi Phó Đô thống đi làm

dại sự gì, y gọi bọn mình tới chắc là muốn tuyên cáo đặc chỉ”.

Mọi người tới đủ xong, Vi Tiểu Bảo cười nói “Anh em nhàn rồi, không có việc gì, con mẹ nó, mọi người tới đánh bạc, lão tử làm cái”.

Đám võ quan ngó ra, còn cho rằng y đùa, lại thấy y lấy từ trong bọc ra bốn hạt xúc xắc ném lên bàn gỗ, xúc xắc lặn lông lốc, mọi người lúc ấy mới hò reo như sấm dậy. Phàm là binh sĩ không ai không thích đánh bạc, chỉ là hành quân xuất chinh thì nghiêm cấm đánh bạc, để tránh lòng quân nhốn nháo, làm lỡ đại sự. Vi Tiểu Bảo làm sao biết được điều này? Tham lĩnh Tá lĩnh trong Kiêu kỵ doanh tuy biết quân luật nhưng nghĩ lần này không phải là đánh trận, hà tất ngăn cản hứng thú của Phó Đô thống? Vi Tiểu Bảo lại lấy từ trong bọc ra một tập ngân phiếu để lên bàn, có tới năm sáu ngàn lượng bạc, nói “Ai có bản lĩnh thắng được nào?”. Đám võ quan lục tục quay về lều của mình lấy bạc.

Quân sĩ Kiêu kỵ doanh có rất nhiều người chúc vị tuy thấp, nhưng gia sản lại giàu có, nghe nói Vi Phó Đô thống cấm cái đánh bạc, đều rón rén bước vào trướng.

Vi Tiểu Bảo nói “Đã vào sòng không phân biệt lớn nhỏ, chỉ đánh bằng nguyên bảo! Anh hùng hảo hán càng thua càng cười, bọn khốn khiếp thì thắng là bỏ chạy ăn non!”, rồi thổi một hơi vào bốn hạt xúc xắc, ném cả xuống bàn.

Lúc y ở Dương Châu rất khâm phục uy phong của nhà cái đánh bạc, làm những Phó Tổng quản, Phó Đô thống đều không là gì, nhưng hôm nay thống lĩnh mấy ngàn quân, làm cái đánh bạc lớn, đó mới là việc đặc ý lớn trong đời.

Đám võ quan nhao nhao đặt tiền, có người thắng có người thua. Đánh một lúc mọi người hăng lên, tiền đặt càng lúc càng lớn. Quân sĩ chen nhau phía sau cũng đưa tiền lên để đặt bạc. Thị vệ Triệu Tề Hiền và một Tá lĩnh Mãn Châu đứng cạnh Vi Tiểu Bảo giúp y thu tiền trả tiền. Trong trường trung quân, chỉ nghe một tràng tiếng hô yêu gọi lục, ăn tiền chung tiền, rõ ràng là một sòng bạc lớn. Đánh được hơn một giờ, trên bàn đã có hơn hai vạn lượng bạc. Có người thua sạch, quay trở về lều mượn tiền của người không đánh quay lại gỡ vốn.

Vi Tiểu Bảo gieo xúc xắc xuống một cái, bốn hạt đều ra mặt đỏ, ăn hết cả sòng. Mọi người buồn thiu, có người chửi rủa, có người thở dài. Triệu Tề Hiền đưa tay ra định gom tiền. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Khoan đã ! Hôm nay là ngày đầu tiên lão tử cầm quân làm cái, ván này tặng cho các bằng hữu, không ăn !”.

Đám quân tướng reo hò vang dậy, đều nói “Vi Đô thống thật rất anh hùng !”. Vi Tiểu Bảo nói “Muốn đặt thêm thì cứ đặt!”. Mọi người lần này trong chỗ chết lại được sống, đều cảm thấy vận khí rất tốt, nhao nhao đặt thêm, trên bàn chất đầy tiền bạc.

Bỗng một người nói lớn “Đặt cửa Thiên môn!”, rồi đặt một vật bằng quả dưa hấu lên cửa Thiên môn. Mọi người vừa nhìn thấy, tất cả đều ngẩn ra. Trên bàn là một cái đầu máu tươi đầm đìa, vẫn còn đội mũ, rõ ràng là một Ngự tiền thị vệ.

Triệu Tề Hiền la hoảng “Cát Thông!”, té ra đó là đầu của Ngự tiền thị vệ Cát Thông. Y đang phiên trực tuần tiểu ngoài trường, lại bị người ta cắt mất đầu.

Mọi người kinh hoảng ngẩng lên, chỉ thấy hơn mười người mặc áo lam đứng ở cửa trướng trung quân, người nào cũng tay cầm trường kiếm. Đám võ quan đều lo đặt bạc, không ai biết những người này tiến vào lúc nào. Quan quân trong trướng không mang binh khí, nhất thời không biết làm gì. Một thanh niên hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đứng trước bàn đánh bạc, hai tay trống không, nói “Đô thống đại nhân, có nhận đặt không?”.

Triệu Tề Hiền nói “Bắt lấy!”, lập tức có bốn Ngự tiền thị vệ sấn vào thanh niên. Người kia hai tay phân ra, nắm ngực hai người bình một tiếng, đập đầu hai người vào nhau, hai người lập tức ngất đi. Kế đó ánh sáng lóe lên, hai thanh trường kiếm phóng tới, xuyên thủng từ lưng tới ngực hai thị vệ kia. Hai tên thị vệ la thảm, đổ xuống đất chết tươi. Người mặc áo lam dùng kiếm là một hán tử trung niên, người kia là đạo sĩ. Hai người lập tức rút kiếm vung tay, hai thanh kiếm cùng phóng ra, vù vù hai tiếng, đều cắm lên bàn đánh bạc. Người trung niên gọi “Đặt cửa Thượng môn”. Người đạo sĩ nói “Đặt cửa Hạ môn”. Quả nhiên hai thanh trường kiếm lần lượt cắm vào hai cửa Thượng môn Hạ môn.

Thanh niên vung tay trái một cái, bốn người mặc áo lam xông lên, bốn thanh trường kiếm chia ra trở vào chỗ yếu hại hai bên người Vi Tiểu Bảo.

Triệu Tề Hiền run giọng quát “Các người là ai? Thật... thật to gan. Giết chết quan quân xông vào doanh trại, không sợ... không sợ bị chém... chém đầu à?”.

Trong bốn người đang trở kiếm vào Vi Tiểu Bảo bỗng có người bật cười một tiếng, nói “Bọn ta không sợ, người

có sợ không?”, lại là giọng nói yếu điệu của con gái. Vì Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn, thấy tiểu cô nương này tuổi khoảng mười lăm mười sáu, mặt trái xoan hơi tròn, dung mạo hấp dẫn, đôi mắt to sáng đen láy, trên miệng thoáng nét cười. Y vốn cũng sợ tới mức hồn bất phụ thể, nhưng vừa nhìn thấy gái đẹp, tự nhiên gan dạ hẳn lên, cười nói “Chỉ một mình cô nương trở kiếm vào, ta cũng đã sợ rồi”.

Trường kiếm của nữ lang hơi nhích tới, mũi kiếm kề vào vai y, nói “Người đã sợ sao còn cười?”. Vì Tiểu Bảo trơ mặt ra nói “Ta rất nghe lời nữ nhân, cô nương nói không cho cười thì ta không cười nữa”. Quả nhiên trên mặt không còn chút nét tươi cười nào. Nữ lang thấy y làm bộ làm tịch, không kìm được bật cười một tiếng.

Thanh niên đứng đầu hơi cau mày, cười nhạt nói “Khí số của người Thất Sát Mãn Châu cũng sắp hết, mới sai thằng nhỏ chưa sạch nước mũi thế này cầm quân. Nay, hai thanh bảo kiếm, một cái thủ cấp đã đặt rồi, sao người không gieo xúc xắc?”.

Vì Tiểu Bảo bên cạnh vừa có cô nương xinh đẹp, nghe y nói gieo xúc xắc liền hơi định thần hỏi “Ta thua thì trả gì?”. Người thanh niên kia nói “Còn hỏi à? Thua kiếm thì trả kiếm, thua đầu thì trả đầu!”. Đoán tướng quân thiếu niên này nhất định xin đầu hàng, đầu biết Vì Tiểu Bảo đánh nhau tỷ võ mà thua là đầu hàng chứ trên sông bạc nói thế nào cũng không chịu làm cầu hùng, nhận là đồ bị thịt, huống hồ bên cạnh lại có cô nương xinh đẹp, sống trên đời há có thể chịu để mất mặt trước cô nương xinh đẹp sao? Lại nghĩ “Bốn thanh kiếm của các người đã chia vào ta, nếu muốn giết ta thì thua cũng

thế, thắng cũng thế, thế nào cũng bị giết, hà tất phải chịu thua thiệt về lời lẽ?”. Y liền cầm xúc xắc, nói “Được, nhận đặt đây. Thua kiếm trả kiếm, thua đấu trả đấu. Thua quân thì tuột ra ! Người gieo trước đi !”.

Thanh niên không ngờ tướng quân thiếu niên này lại can đảm như vậy, lại chột sùng sốt. Hán tử trung niên hạ giọng nói “Đại quân ở ngoài, chậm trễ sẽ có biến”, muốn y bất tất để mất thời giờ không đâu, chỉ sợ hai ngàn quân Mãn Châu tràn vào cũng không dễ đối phó. Thanh niên nhìn Vi Tiểu Bảo thấy y trên mặt không hề lộ vẻ sợ hãi, liền nói “Ta không đánh với người ván này thì người có chết cũng không phục”, rồi đón lấy xúc xắc gieo xuống, được nước Lục điểm. Đạo sĩ và Hán tử trung niên cũng đổ, đều được Bát điểm.

Vi Tiểu Bảo cầm xúc xắc lên, đưa tay ra trước mặt nữ lang, nói “Cô nương, xin thổi cho một hơi !”. Nữ lang mỉm cười nói “Để làm gì ?”, nhưng vẫn thổi một hơi vào mớ xúc xắc. Vi Tiểu Bảo nói “Xong rồi! Gái đẹp đã thổi, chỉ thắng không thua !”. Lắc lắc xúc xắc trong lòng bàn tay, đang định gieo xuống, Triệu Tề Hiền nói “Khoan! Vi Đô thống cứ hỏi... hỏi họ... rốt lại muốn gì đã?”, y sợ Vi Tiểu Bảo lần này gieo xúc xắc, được dưới sáu điểm thì khó tránh mối lo về tính mạng, càng sợ Vi Tiểu Bảo không chung bằng đầu mình mà lại cắt đầu của Triệu Tề Hiền y để chung, ai bảo mình đứng bên cạnh giúp nhà cái ?

Thanh niên cười nhạt nói “Nếu sợ thì cứ quỳ xuống xin tha”.

Vi Tiểu Bảo nói “Quân rùa đen khốn nạn mới sợ”. Tay hơi giở trò, chỉ là đang sợ run cầm cập, thủ pháp không

được linh lắm, bốn hạt xúc xắc gieo xuống leng keng rồi dừng lại, không ra nước Thiên bài mà được nước Lục điểm. Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Sáu ăn sáu, ăn của Thiên môn, chung Thượng môn Hạ môn”. Rồi cầm cái đầu của Cát Thông qua đặt trước mặt mình, nói “Triệu đại ca, cầm hai thanh kiếm vào đây chung cho nhà trên nhà dưới”. Triệu Tề Hiền nói “Đại!”, rồi đi về phía cửa trướng.

Một hán tử áo lam đưa kiếm chỉ thẳng vào ngực y, hét “Dừng lại”. Vi Tiểu Bảo nói “Không cho lấy kiếm à ? Thế cũng được, một thanh bảo kiếm kể như là một ngàn lượng bạc”, lấy trong đồng bạc trước mặt ra hai ngàn lượng, chia làm đôi để cạnh hai thanh trường kiếm.

Bọn cướp này xông vào trướng trung quân tìm chế chủ soái, quân quan đều chịu bó tay, võ công của địch lại cao, ra tay giết người trắng trợn, quân sĩ bên mình tuy đông nhưng đều ở ngoài trướng, không được tin tức, khi hỗn chiến mọi người trong trướng đều tay không, chỉ sợ không tránh khỏi chết hết, đang lúc run sợ, thấy Vi Tiểu Bảo cùng đánh bạc với địch nhân, cười nói tự nhiên, bất giác đều khâm phục y can đảm. Cũng có người lo thầm “Trẻ con không biết trời cao đất dày. Người nói bọn giặc này đùa giỡn với người à ?”.

Thanh niên kia cười nhạt nói “Hai thanh bảo kiếm này của bọn ta mà chỉ có hai ngàn lượng bạc sao ? Lấy tất cả bạc trên bàn !”. Sáu bảy hán tử áo lam bước tới gom tất cả tiền bạc ngân phiếu trên bàn. Thanh niên đón lấy một thanh trường kiếm, chỉ vào yết hầu của Vi Tiểu Bảo quát “Tiểu nô tài, ngươi là người Mãn Châu hay người Hán? Tên là gì?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu lão tử đầu hàng thì các người vừa vào đã hàng rồi, nếu bây giờ lại khuất phục, trở thành có đầu không đuôi, công lao trước đây vất hết, đại trượng phu đã cứng thì cứng tới cùng”, liền cười ha hả nói “Lão tử là Phó Đô thống Chánh Hoàng kỳ, tên Hoa Sai. Hoa Sai Tiểu Bảo chính là ta. Người muốn giết cứ giết, muốn đánh bạc thì đánh bạc, hi hi, lấy lớn hiếp nhỏ không phải hảo hán”. Tám chữ cuối cùng thật ra là xin tha, nhưng nói ra vẫn có chút anh hùng khí khái.

Người thanh niên tùm tùm cười, nói “Lấy lớn hiếp nhỏ không phải hảo hán. Câu này quả không sai, tiểu sư muội, tuổi muội cũng xấp xỉ y, hãy đấu với y xem thử”. Nữ lang cười, nói “Được!”, nâng kiếm đi ra, cười nói “Hi, Hoa Sai, Hoa Sai Tiểu Bảo tướng quân, tại hạ xin lãnh giáo cao chiêu của người”. Ba người hai bên Vi Tiểu Bảo hơi thẳng trường kiếm chạm vào áo y, đồng thanh nói “Bước ra động thủ đi!”.

Thanh niên khoát tay, thanh trường kiếm bay lên, cắm vào bàn trước mặt Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mình không biết chút kiếm thuật nào, nhất định đánh không nổi tiểu cô nương này”, liền nói “Lấy lớn hiếp nhỏ, không phải hảo hán. Ta lớn hơn tiểu cô nương, sao lại hiếp đáp cô ta?”.

Thanh niên đưa tay nắm chặt cổ áo y nhấc lên quát “Người không dám so kiếm, vậy hãy khấu đầu xin tiểu sư muội ta tha cho”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Được, khấu đầu thì khấu đầu. Nam nhi dưới gối có vàng ròng, Tốt nhất hàng ngay lay

nữ nhân!". Hai đầu gối vừa cong lại đã quỳ dưới chân nữ lang, bốn người áo lam đều cười ầm lên.

Bông Vi Tiểu Bảo thân hình nghiêng đi một cái đã chuyển ra sau thanh niên, chủy thủ trong tay kê vào hậu tâm y, cười nói "Người có đầu hàng không?".

Biến cố xảy ra bất ngờ, thanh niên tuy võ công cao cũng không kịp đề phòng, chỗ hiểm yếu sau hậu tâm đã bị y kiểm chế. Vốn Vi Tiểu Bảo biết học chiêu số trong sáu chiêu cứu mệnh từ đảo Thần Long chưa được thành thực, đành cười cợt nghịch ngợm, pha trò bông đùa, làm hê dục địch nhân mãi ngắc y làm trò, giữa lúc quỳ xuống, đưa tay nắm chặt cán chủy thủ, đột nhiên ra chiêu Phi Yến hồi tường, nghiêm nhiên chuyển bại thành thắng. Nếu y là người lớn, đối phương sẽ đề phòng. Chiêu này không thành thạo, chiêu số như đúng mà lại sai thì nhất định không có hiệu quả. Nhưng một là chiêu thức rất kỳ diệu nên tuy không hoàn toàn đúng nhưng vẫn đầy uy lực, hai là thanh niên đầu ngơ thiếu niên này lại ra chiêu kỳ diệu như vậy, nên bị kiểm chế.

Bốn người áo lam thất kinh, bảy tám thanh kiếm liền chỉ vào người Vi Tiểu Bảo, đồng thanh quát "Mau buông ra". Vẫn thấy chủy thủ của y vẫn kê vào hậu tâm thanh niên. Bảy tám thanh kiếm này đương nhiên chỉ cần một thanh cũng có thể đâm chết y, nhưng thanh chủy thủ của y chỉ cần nhẹ nhàng ấn vào thì thanh niên kia khó tránh khỏi mất mạng, mũi kiếm chỉ cách người y khoảng một thước mà không dám nhích tới gần.

Vi Tiểu Bảo cười nói "Buông ra thì buông ra, có gì lạ?". Vung chủy thủ vẽ một vòng, sau một tràng tiếng lạch cạch, bảy tám trường kiếm đều gãy hết mũi, đầu

nhọn chủ thủ lại nhắm đúng vào hậu tâm thanh niên. Bọn người áo lam thất kinh, đều lùi một bước.

Vi Tiểu Bảo nói “Đặt tiền bạc xuống, ta sẽ tha cho các người”.

Mấy người áo lam kia không hề do dự liền đặt bạc và ngân phiếu lên bàn.

Chỉ nghe tiếng hò hét của hàng trăm người ngoài trường “Đừng thả giặc cướp”, “Mau đầu hàng đi!”. Thì ra lúc hỗn loạn vừa rồi, hai quân quan trong trường đã chạy ra ngoài, triệu tập thuộc hạ, vây chặt trường trung quân.

Người đạo sĩ quát “Trước tiên hãy giết thằng tiểu Thát Đát dã”, rút trường kiếm trên sòng bạc, ánh sáng lóe lên, phập một tiếng đã đâm trúng ngực phải Vi Tiểu Bảo. Lối xuất thủ của y phải nói cực kỳ chính xác, đâm chéo ngang vào, xuyên từ trước ra sau, đoán chắc sau khi Vi Tiểu Bảo trúng kiếm, thân hình sẽ đổ về sau, đầu nhọn chủ thủ sẽ rời xa lưng thanh niên.

Nào ngờ thanh trường kiếm cong lại, cách một tiếng lập tức gãy đôi. Vi Tiểu Bảo la lớn “Ái chà, đâm không chết ta rồi!”. Bọn người áo lam thấy kiếm đâm không vào người y, ai nấy đều kinh ngạc. Người đạo sĩ chỉ cảm thấy mũi kiếm chạm thân thể mềm mại, không phải đâm vào giáp sắt, một lúc không hiểu ra sao, y đâu biết Vi Tiểu Bảo mặc bảo y hộ thân bên trong, đao sắc khó xuyên.

Lúc này trong trường trung quân đã có hàng trăm quân sĩ tràn vào, trường thương đại đao dàn ra khắp bốn phía, các thị vệ và quân quan cũng đã nhận được binh khí từ tay thuộc hạ, mười mấy người áo lam dù võ

ông có cao cũng đã khó thoát khỏi vòng vây, hơn nữa ruộng kiếm của mấy người đã gãy, thủ lĩnh lại bị kiếm hể, vốn lúc đầu chiếm thượng phong, trong nháy mắt tình thế đổi ngược, bị thua trắng tay. Thanh niên kia nói lớn "Mọi người đừng lo cho ta, tự phá vây mà ra!". Bọn thị vệ và quân quan sấn lên, bảy tám người bao vây một người, bọn người áo lam chỉ cần hơi nhúc nhích thì sẽ gặp họa loạn đao phanh thây, đành ném binh khí xuống bó tay chịu bắt.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Võ công mấy người này thật ghê gớm, lại đối chọi với triều đình, biết đâu có liên hệ với Thiên địa hội, lẽ nào mình không tha cho họ đi?". Liền cười nói "Lão huynh, vừa rồi vốn người có thể giết ta nhưng không ra tay. Nếu ta lập tức giết người, không cho người cơ hội gỡ vốn, sẽ không tránh khỏi là không anh hùng hảo hán, như vậy gọi là bọn khốn khiếp thắng là bỏ chạy ăn non". Thế này nhé, chúng ta lại đánh bạc bằng đầu". Lúc này đã có bảy tám món binh khí chỉ vào thanh niên. Vi Tiểu Bảo thu thủy thủ lại, cười hì hì ngồi xuống.

Thanh niên cầm hờn nói "Người muốn giết thì cứ giết, đừng lấy lão tử làm trò tiêu khiển".

Vi Tiểu Bảo cầm bốn hạt xúc xắc lên, cười nói "Ta làm cái, đánh cuộc cái đầu của các người, từng người một tới gieo, ai thắng thì đi ngay, được một trăm lượng bạc đi đường. Ai thua thì Triệu đại ca cầm đao sắc đứng chờ bên cạnh, một đao chặt đứt thủ cấp, báo thù cho Cát Thông đại ca của bọn ta".

Y đếm đôi phương có tất cả mười chín người, bèn chia bạc ra thành mười chín đồng, mỗi đồng một trăm lượng.

Bon người áo lam tự đánh giá, giết quan làm loạn đã bị bắt, đương nhiên sẽ bị chém đầu từng người một, càng không lẽ nào may mắn thoát được, không ngờ tướng quân thiếu niên này tỏ ra hào hán lại mở ra cho con đường sống, nếu gieo xúc xắc bị thua thì đành chịu. Người đạo sĩ nói “Rất tốt, đại trượng phu một lời nói ra...”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ngựa từ khó đuổi, Hoa Sai Tiểu Bảo ta làm việc quyết không chiếm lợi thế về mình. Vi tiểu tử tử hay không biết là tiểu muội muội này vừa rồi thổi xúc xắc giúp ta, giữ được cái đầu của ta, người không cần gieo nữa, đầu của người kể như là tiền lãi được chia sau khi ta thắng, cầm một trăm lượng bạc này ra khỏi trường đi. Truyền lệnh quân canh bên ngoài không được cản trở làm khó”. Một viên Tá lĩnh cao giọng truyền lệnh “Phó Đô thống có lệnh : những người được tướng trung quân thả ra, để họ tự do, không được bắt giữ, làm khó”. Quân canh ngoài trường vâng dạ. Vi Tiểu Bảo đẩy hai đỉnh nguyên bảo năm mươi lượng tới trước mặt nữ lang.

Nữ lang sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, từ từ lắc đầu, hạ giọng nói “Ta không cần, bọn ta... bọn ta đồng môn mười chín người, cùng... cùng sống cùng chết”.

Vi Tiểu Bảo nói “Được, người rất có nghĩa khí, đã cùng sống cùng chết thì cũng không cần từng người lần lượt gieo nữa. Tiểu cô nương, cô gieo với ta, thắng thì mười chín người cùng lấy bạc ra đi, nếu thua sẽ chặt cả mười chín cái đầu, có sảng khoái không?”. Nữ lang nhìn thanh niên chờ ý ra hiệu.

Thanh niên cảm thấy khó quyết định, nếu mười chín người lần lượt đánh bạc với tiểu tướng quân này, thế ắt

có thua có thắng, nếu lời y nói có thể tin được thì trong mười chín người có thể một nửa giữ được mạng sống, sau này còn có thể tìm cách báo thù. Nhưng nếu chỉ tiểu sư muội đồ xúc xắc, thắng thì cả đoàn cùng rút, thua thì toàn quân bị tiêu diệt, khó tránh khỏi quá nguy kịch. Mất y từ từ nhìn qua bọn đồng môn.

Một hán tử áo lam nói lớn “Tiểu sư muội nói đúng lắm, chúng ta cùng sống cùng chết, xin mời tiểu sư muội gieo được rồi, nếu không cho dù ta thắng, cũng không thể sống một mình được”. Bảy tám người lập tức lên tiếng phụ họa.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Được, tiểu cô nương, cô gieo trước đi!”, rồi đẩy chén xúc xắc tới trước mặt nữ lang.

Nữ lang nhìn thanh niên, muốn làm theo ánh mắt của y. Thanh niên gật đầu nói “Tiểu sư muội, sống chết có số, người cứ can đảm mà gieo là được, dù sao thì mọi người cũng cùng sống cùng chết”.

Nữ lang đưa tay cầm lấy bốn hạt xúc xắc, đôi mi dài sụp xuống, bỗng ngẩng đầu lên liếc nhìn Vi Tiểu Bảo, tay cầm xúc xắc khẽ run, vừa lỏng tay, bốn hạt xúc xắc rơi ngay xuống đĩa, phát ra tiếng kêu giòn tan, nữ lang nhắm mắt lại không dám nhìn, chỉ nghe bên tai vang lên tiếng kêu “Tam! Tam! Tam! Tam điểm”, tiếng cười mắng của quan binh thị vệ vây quanh. Nữ lang tuy không biết chơi xúc xắc, nhưng nghe cười thét của địch nhân, đoán là mình vừa rồi gieo quá kém, từ từ mở mắt, quả nhiên sắc mặt các đồng môn đều trắng bệch.

Bốn hạt xúc xắc lớn nhất có thể gieo tới nước Chí tôn, kể là các nước Thiên bài, Địa bài, Nhân bài, Hoa

bài, Mai hoa, Trường tam, Bản đẳng, Ngưu đầu vân vân..., cho dù không thành đôi cũng có chín tới bốn điểm, đều lớn hơn Tam điểm. Nước Tam điểm này vừa gieo ra, mười phần đã thua tới chín phần chín. Cho dù Vi Tiểu Bảo cũng gieo được nước Tam điểm thì y làm cái, ba ăn ba, vẫn có thể chặt đầu mười chín người.

Một hán tử áo lam bông nói “Đầu của ta do ta tự gieo, người khác gieo không tính”. Đạo sĩ tức giận nói “Nam nhi đại trượng phu đâu thể tham sống sợ chết như vậy, làm mất oai danh phái Vương Ốc ta”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Các vị đều là phái Vương Ốc à?”. Đạo sĩ nói “Dù sao thì mọi người đều chết, nói với người cũng không sao”. Hán tử áo lam nói to “Ta là do cha mẹ ta sinh ra, không ai quyết định chuyện sống chết của ta được”. Đạo sĩ tức giận nói “Trước khi tiểu sư muội người gieo xúc xắc, người lại không nói, lúc cô ta gieo được ba điểm mới mở miệng, trong phái Vương Ốc ta không có nhân vật bất tài như người”. Hán tử kia sợ mất mạng, liền nói lớn “Ngũ Phù sư thúc, tại hạ không làm đệ tử phái Vương Ốc cũng không có gì to tát”. Một hán tử khác lạnh lùng nói “Người chỉ cần được sống, còn mọi chuyện khác đều không cần để ý, phải không?”. Hán tử kia nói “Rõ ràng vị tướng quân thiếu niên này bảo chúng ta từng người một gieo xúc xắc với y, tiểu sư muội gieo thay, các người đồng ý, nhưng ta đã lên tiếng đồng ý chưa?”.

Thanh niên áo lam nghiêm nghị nói “Được, Nguyên sư huynh, từ giờ phút này người không phải là đệ tử phái Vương Ốc nữa, người tự gieo xúc xắc với y đi”. Người họ Nguyên nói “Không phải thì không phải, càng tốt”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người họ Nguyên, tên gì?”. Người họ Nguyên hơi do dự, thấy đồng môn đã thành kẻ thù, nếu mình nói tên giả sẽ bị vạch trần, liền nói “Tại hạ là Nguyên Nghĩa Phương”. Thanh niên hừ một tiếng, nói “Các hạ không ngại gì đổi tên, gọi là Nguyên Phương đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Tại sao phải đổi tên? Hừ, Nguyên Phương, Nguyên Phương, thiếu chữ Nghĩa là y mắng người thiếu nghĩa khí. Hừ, các bằng hữu phái Vương Ốc còn có ai muốn tự mình gieo không?”. Chăm chú nhìn vào bọn người áo lam, chỉ thấy hai người miệng hơi mấp máy, như muốn tự gieo, nhưng sau một lúc do dự, rốt lại vẫn không nói.

Vi Tiểu Bảo nói “Rất tốt, môn hạ phái Vương Ốc ai cũng là anh hùng hào kiệt, rất có nghĩa khí. Vị Nguyên huynh này dù sao cũng không phải là phái Vương Ốc, y có nghĩa khí hay không chẳng liên can gì tới phái Vương Ốc”. Thanh niên mỉm cười, nói “Đa tạ người”. Vi Tiểu Bảo nói “Người đâu, rót rượu ra! Ta uống với mười tám vị bằng hữu một chén. Lát nữa thua hay thắng đều sinh ly tử biệt cả. Mười tám vị bằng hữu nghĩa khí sâu nặng này không thể không kết giao”. Quân sĩ thủ hạ rót mười chín chén rượu, đặt trước mặt Vi Tiểu Bảo một chén, đưa cho mười tám người áo lam mỗi người một chén. Những người kia thấy thanh niên đứng đầu đã nhận, cũng đều nhận.

Thanh niên kia cao giọng nói “Bọn ta quyết không kết bằng hữu với Thát Đát Mãn Châu. Chỉ vị người là người hào sảng, lại rất coi trọng phái Vương Ốc ta, uống một chén rượu với người cũng không hề gì”. Vi Tiểu Bảo nói “Được, cạn chén!”, một hơi uống cạn. Mười tám người kia cũng uống cạn, nhao nhao ném chén xuống đất. Nguyên Nghĩa Phương sắc mặt xám xanh, quay đi không nhìn.

Vi Tiểu Bảo quát “Muoi tám tay đao chờ sẵn, chỉ cần nắm xúc xắc này của ta gieo được Tam điểm trở lên thì chặt đầu của muoi tám vị bằng hữu xấu số này”. Đám quan quân dạ ran, muoi tám binh sĩ nhắc đao kiếm lên tới đứng sau muoi tám người kia.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mình động thủ cước vào bộ xúc xắc này, muốn gieo thành Nhất điểm Nhị điểm vốn cũng không khó. Chỉ là gần đây ít luyện tập, công phu trên tay sa sút, vừa rồi định gieo nước Thiên bài lại thành Lục điểm, nếu có sai sót không tránh khỏi hại mất tính mạng của muoi tám người này. Bọn đàn ông thối tha kia thì cũng thôi, nhưng tiểu cô nương như hoa này mà chết, há không đáng tiếc?”.

Y nắm bốn hạt xúc xắc lên, lắc lắc trong tay, tự thôi hơi vào, ngón tay nhẹ xoay, gieo cả nắm xuống, kế đó lập tức xòe bàn tay trái che luôn miệng chén, chỉ nghe tiếng xúc xắc lăn mấy vòng thì dừng lại, y không nắm chắc, ngón tay hé ra một khe hở, liếc mắt nhìn thấy trong bốn hạt xúc xắc thì hai hạt hai điểm, một hạt một điểm, một hạt năm điểm, gộp lại vừa vặn là Biệt thập. Biệt thập tức bù, nhỏ tới mức không còn nhỏ hơn nữa. Y vốn đã có chủ định, nếu thủ pháp không linh nghiệm, gieo được Tam điểm trở lên, thì sẽ nói Nhị điểm, Nhất điểm, lắc chén cho xúc xắc chuyển động, như thế không còn gì làm chứng, đối phương thì mừng quá lòng mong mỏi, thuộc hạ của mình nhiều lắm chỉ nghi ngờ trong lòng, không ai dám công khai bắt bẻ. Hiện tại làm gian thành công, cả mừng mừng lớn “Con mẹ nó, đôi tay này của lão tử phải chặt đi mới phải”, tay trái đập lên mu bàn tay phải mấy cái.

Mọi người nhìn thấy xúc xắc, đều la lớn “Biệt thập ! Biệt thập!”.

Bọn người áo lam thoát chết, không kịp được reo hò vang dậy. Thanh niên áo lam đứng đầu nhìn Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Người Thất Sát Mãn Châu không nói tín nghĩa, không biết y nói ra có giữ lời không?”.

Vi Tiểu Bảo đẩy bạc trên bàn ra nói “Thắng được bạc rồi, cầm lấy đi đi. Chẳng lẽ còn muốn gieo nữa à?”.

Thanh niên nói “Bạc thì không dám lãnh nữa, các hạ nói là giữ lời, là bạc anh hùng, sau này sẽ có ngày gặp lại”, rồi chấp tay quay người định đi. Vi Tiểu Bảo nói “Ồ, người thắng không lấy tiền, không phải coi thường Hoa Sai Tiểu Bảo ta sao?”. Thanh niên nghĩ thầm “Thân đang ở nơi nguy hiểm, không nên nấn ná lâu”, liền nói “Thế thì xin đa tạ”. Mười tám người đều cầm bạc, quay người ra khỏi trường.

Vi Tiểu Bảo hai mắt nhìn chăm chăm vào mặt nữ lang. Nàng lấy bạc xong, không nén được liếc nhìn Vi Tiểu Bảo một cái, bốn mắt gặp nhau, nữ lang đỏ mặt lên, mỉm cười hạ giọng nói “Đa tạ người”. Đi được hai bước, quay đầu lại, nói “Tiểu tướng quân, cho ta bốn hạt xúc xắc của người được không?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Được chứ, có gì không được. Người cầm để đánh bạc với các sư huynh phải không?”. Nữ lang mỉm cười nói “Không phải. Ta phải giữ kỹ, mới rồi thật là làm ta sợ mất cả nửa tính mạng”. Vi Tiểu Bảo bốc bốn hạt xúc xắc bỏ vào tay nàng, thừa cơ bóp nhẹ cổ tay nàng một cái, chút tiện nghi này thì phải kiểm soát.

Nữ lang lại nói “Đa tạ người”, rồi đi mau ra khỏi trường.

Nguyên Nghĩa Phương thấy đồng môn ra khỏi trướng, định đi ra theo. Vi Tiểu Bảo nói “Ồ, ta chưa đánh bạc với ngươi”. Nguyên Nghĩa Phương mặt không còn chút máu, nghĩ thầm “Thật sai lầm, nếu sớm biết y gieo thành nước Biệt thập thì mình đâu uống công làm tiểu nhân”, bèn nói “Tướng quân không còn xúc xắc, tại hạ... tại hạ không đánh bạc nữa”. Vi Tiểu Bảo nói “Tại sao không đánh bạc, cái gì cũng đều có thể đánh bạc, toan có thể chơi, tiền đồng cũng có thể chơi”, thuận tay cầm lấy một tập ngân phiếu, nói “Ngươi đoán xem ở đây tổng cộng có bao nhiêu lượng bạc”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Thế thì làm sao đoán được?”. Vi Tiểu Bảo đáp bần quát “Thằng giặc này vô lễ với tướng quân, lôi ra chém!”. Chúng tướng sĩ đồng thanh dạ ran.

Nguyên Nghĩa Phương sợ tái mặt, quỳ xuống đất, nói “Tiểu... tiểu nhân không dám, Đại tướng quân... Đại tướng quân tha mạng”. Vi Tiểu Bảo cả mừng nghĩ thầm “Y gọi mình là Đại tướng quân”, thét “Ta hỏi ngươi câu nào phải khai thành thật câu ấy, nếu hơi giấu giếm một chút, sẽ chặt thủ cấp của ngươi”. Nguyên Nghĩa Phương luôn miệng nói “Dạ! Dạ!”.

Vi Tiểu Bảo sai lấy xích chân còng tay cùm y lại, bảo các tướng sĩ thua bạc thì lấy lại tiền lui ra, trong trướng chỉ còn hai thị vệ Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền và Tham lĩnh Kiêu ky doanh Xuân Phú. Lập tức do Trương Khang Niên thẩm vấn, y hỏi một câu, Nguyên Nghĩa Phương trả lời một câu, quả nhiên không hề giấu giếm.

Nguyên chủ trương môn nhân phái Vương Ốc Tư Đồ Bá Lôi vốn là một Phó tướng của nhà Minh, là thuộc

hạ của Tổng binh Sơn Hải quan Ngô Tam Quế, đánh quân Mãn Châu xâm lấn, kiêu dũng thiện chiến, lập nhiều công lao. Về sau Lý Tự Thành đánh chiếm Bắc Kinh, Ngô Tam Quế dẫn quân Thanh vào cửa quan, Tư Đồ Bá Lôi dẫn quân giao chiến với Lý Tự Thành, anh dũng giết địch, đánh về Bắc Kinh. Lúc đó y chỉ nói quân Thanh vào cửa quan để báo thù cho Sùng Trinh hoàng đế, nào ngờ quân Thanh thừa cơ chiếm giang sơn của người Hán. Ngô Tam Quế làm đại Hán gian. Tư Đồ Bá Lôi tức giận, lập tức từ quan tới ẩn cư ở núi Vương Ốc. Thuộc hạ cũ của y có nhiều người không muốn đầu hàng Mãn Thanh, đều tập trung ở núi Vương Ốc. Tư Đồ Bá Lôi võ công cao cường, khi rảnh rỗi truyền võ công cho thuộc hạ cũ, thời gian lâu dần, nghiêm nhiên trở thành phái Vương Ốc. Đó là sư đồ có trước rồi mới có môn phái, khác hẳn với các môn phái khác. Nhắc tới tên Tư Đồ Bá Lôi, những người như Trang Khang Niên đều đã từng nghe.

Nguyên Nghĩa Phương nói thanh niên cầm đầu kia là Tư Đồ Hạc, con trai Tư Đồ Bá Lôi, số còn lại là đồng môn sư huynh đệ, có mấy người nhiều tuổi, họ gọi là sư thúc. Nữ lang tên Tăng Nhu, cha nàng là thuộc hạ cũ của Tư Đồ Bá Lôi, đã qua đời vài năm trước, khi lâm chung sai nàng nhận làm môn hạ của thượng ty.

Gần đây được tin Ngô Ứng Hùng con Ngô Tam Quế đã tới Bắc Kinh, Tư Đồ chuồng môn sai họ đi gặp y. Đi qua chỗ này thấy doanh trại quân Thanh, Tư Đồ Hạc thiếu niên hiếu kỳ, lẻ vào dòm ngó, thấy mọi người đang đánh bạc, liền ra tay cướp lấy, ý không phải vì tiền tài mà là thể hiện oai phong giết quân sĩ Mãn Châu.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Các người đi gặp con Ngô Tam Quế để làm gì?”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Sự phụ dấn bọn tại hạ phải tìm cách bắt y đem về núi Vương Ốc, lấy đó ép Ngô Tam Quế, buộc y... buộc y...”. Vi Tiểu Bảo nói “Sao? Buộc y làm phản à?”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Đó là sự phụ nói, còn không liên quan tới tiểu nhân. Tiểu nhân trung thành với Đại Thanh, quyết không dám tạo phản. Tiểu nhân hôm nay một đao cắt đứt với phái Vương Ốc là không chịu làm nghịch, bỏ gian tà theo chính nghĩa, khởi nghĩa trước trận”. Vi Tiểu Bảo đá y một đá, cười mắng “Con mẹ nó, người lại là một nghĩa sĩ lớn kia đây”. Nguyên Nghĩa Phương không hề tránh né, chịu một cước của y, liền nói “Dạ, dạ ! Điều nhờ tướng quân đại nhân tài bồi. Tiểu nhân sau này làm nô bộc cho tướng quân đại nhân, trung thành hết mực, xông pha vào nơi nước sôi lửa bỏng, quyết không nề hà”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lần này đối phương đã giết ba Ngự tiền thị vệ, mình lại thả hai mươi người bọn Tư Đồ Hạc, Tăng Nhu, chỉ sợ bọn thị vệ như Trương Khang Niên không phục, trước mắt vụ này phải cho mọi người một số cái lợi, mới là thể diện của người làm cái”, trầm ngâm một lúc, đã có chủ ý, đập bàn quát “Tên phản tặc to gan, rõ ràng người đi cấu kết với Ngô Tam Quế tạo phản làm loạn, lại nói định bắt con trai y. Người được bao nhiêu lợi lộc của Ngô Tam Quế, lại giấu giếm cho y. Con mẹ nó, quân đồn mật, người đầu, đánh y cho ta !”.

Bảy tám quân sĩ ngoài trưởng xông vào, quát Nguyên Nghĩa Phương xuống đất, một trận đòn lính đánh y rách da nát thịt.

Vi Tiểu Bảo nói “Người có khai không? Người nói đi bắt con trai Ngô Tam Quế, tại sao tới quân doanh của ta để giết hại Ngự tiền thị vệ? Ngự tiền thị vệ và Kiêu kỵ doanh đều là người thân tín nhất của hoàng thượng, các người dắc tội với Ngự tiền thị vệ và Kiêu kỵ doanh tức là làm mất mặt hoàng thượng”. Bọn Trương Khang Niên, Phú Xuân nghe thế trong lòng rất phục, đồng thanh lên tiếng dọa nạt.

Vi Tiểu Bảo nói “Tên này ngoa ngôn xảo ngữ, bịa đặt xằng bậy để lừa người. Loại phản tặc này không đánh thì đời nào chịu nói thật? Đánh tiếp cho ta!”. Đám quân sĩ quát tháo, gây gộc đập túi bụi. Nguyên Nghĩa Phương la lớn “Đừng đánh, đừng đánh! Tiểu nhân xin khai!”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Trên núi Vương Ốc các người có tất cả bao nhiêu người?”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Tất cả hơn bốn trăm người”. Vi Tiểu Bảo lại hỏi “Còn kể cả người nhà?”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Tổng cộng có hơn hai ngàn người”. Vi Tiểu Bảo đập bàn chửi “Con bà người, đâu có ít như vậy? Đánh cho ta!”. Nguyên Nghĩa Phương kêu lớn “Đừng đánh, đừng đánh, có bốn ngàn... năm ngàn người!”.

Vi Tiểu Bảo mắng lớn “Con bà tổ tiên mười tám đời nhà người chứ, nói ra không sảng khoái, chín ngàn là chín ngàn, tại sao nói bốn ngàn, năm ngàn, còn tách ra à?”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Dạ, dạ, có hơn chín ngàn người”. Vi Tiểu Bảo nói “Loại phản tặc các người đâu có nói thật? Nói hơn chín ngàn người thì ít nhất cũng có một vạn chín ngàn”, bình một tiếng đập bàn quát lớn “Bọn phản tặc tụ họp trên núi Vương Ốc tạo phản rồi lại có bao nhiêu người?”.

Nguyên Nghĩa Phương nghe ra khẩu khí của y, nói số người càng nhiều thì tiểu tướng quân càng thích, bèn nói “Nghe nói... nghe nói có tất cả gần ba vạn người”. Vì Tiểu Bảo vui mừng nói “Phải rồi, như thế mới gần đúng”. Quay đầu nói với Tham lĩnh Phú Xuân “Đồ hèn hạ này, không đánh không khai”. Phú Xuân nói “Đúng thế, phải đánh mạnh nữa”.

Nguyên Nghĩa Phương nói “Không cần đánh nữa, tướng quân đại nhân hỏi gì, tiểu nhân khai nấy”. Sớm đã có sẵn chủ ý, tóm lại là thuận theo khẩu khí của tiểu tướng quân này để tránh khổ cho thân xác.

Vì Tiểu Bảo nói “Hơn ba vạn người các người, ai cũng luyện võ nghệ phải không? Tiểu cô nương vừa rồi chỉ mười lăm mười sáu tuổi cũng đã luyện võ nghệ. Các người đều là thuộc hạ cũ của Ngô Tam Quế, có một số trẻ tuổi, là con cái các tướng lĩnh thuộc hạ của y phải không?”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Dạ dạ. Mọi người đều... đều biết võ công, đều là thuộc hạ cũ của Ngô Tam Quế”. Vì Tiểu Bảo nói “Thủ lĩnh Tư Đồ Bá Lôi của các người trước đây là ái tướng của Ngô Tam Quế, đánh trận rất ghê gớm, phải không? Y nói muốn giết sạch người Mãn Châu bọn ta à?”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Đó là lời nói đại nghịch bất đạo của y, rất là... rất là không đúng”. Vì Tiểu Bảo nói “Y phái các người đi Bắc Kinh gặp con trai Ngô Tam Quế, bàn bạc việc làm thế nào tạo phản. Tại sao không tới Vân Nam bàn thẳng với Ngô Tam Quế?”.

Nguyên Nghĩa Phương nói “Chuyện này... chuyện này... e là... e là có nguyên nhân khác”. Thật ra họ chỉ đi bắt Ngô Ứng Hùng, rất khó trả lời câu hỏi của Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo tức giận quát “Khốn nạn ! Cái gì mà còn có nguyên nhân khác ? Tư Đồ Bá Lôi các người đã đi Vân Nam bàn bạc tất cả chuyện tạo phản với Ngô Tam Quế rồi, phải không?”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Đường như... đường như đúng thế”.

Vi Tiểu Bảo mắng “Cái gì mà đường như với không đường như? Con mẹ nó, đúng là đúng, không đúng là không đúng”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Đúng... đúng, đi... đi rồi”.

Ba người Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền, Phú Xuân nghe ra Vi Tiểu Bảo gợi ý, dần dần đem án đại nghịch mưu đồ tạo phản đổ lên đầu Bình Tây vương Ngô Tam Quế, bất giác nhìn nhau thầm lo lắng, không hiểu ý có dụng ý gì.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi “Tư Đồ Bá Lôi là ái tướng của Ngô Tam Quế, suất lĩnh hơn ba vạn tinh binh này, tại sao không đóng ở Vân Nam ? Con bà người, núi Vương Ốc ở đâu?”, nghĩ thầm “Nếu núi Vương Ốc cũng ở Vân Nam, thì câu hỏi này không đúng rồi”. May mắn vừa lúc Nguyên Nghĩa Phương đáp “Ơ huyện Tế Nguyên tỉnh Hà Nam”. Nhưng Vi Tiểu Bảo cũng không biết huyện Tế Nguyên tỉnh Hà Nam ở đâu, liền nói “Thế thì rất gần Bắc Kinh phải không?”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Cũng không xa lắm”. Vi Tiểu Bảo mắng “Con bà người, rất gần là rất gần, cái gì là cũng không xa lắm!”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Dạ, dạ rất gần, rất gần”. Vi Tiểu Bảo nói “Tốt, cách Bắc Kinh rất gần ! Bọn phản tặc các người dụng ý rất ác độc, phục một đội tinh binh trong núi gần kinh thành. Ngô Tam Quế tạo phản ở Vân Nam, các người

lập tức từ trong núi xông ra, ập thẳng tới Bắc Kinh, chém từng thân binh Ngự tiền thị vệ, Kiêu ky doanh bọn ta như bổ dưa thái rau, giết cho máu chảy thành sông, xác chất như núi, cát bụi mù trời, phải không?”. Nguyên Nghĩa Phương dập đầu nói “Đó là âm mưu đại nghịch vô đạo của hai tên phản tặc Ngô Tam Quế và Tư Đồ Bá Lôi, không... không liên quan tới tiểu nhân”.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười, nghĩ thầm “Tên này thật khôn ngoan”, liền hỏi “Trong phái Vương Ốc các người có những ai đã từng làm quân tướng dưới trướng Ngô Tam Quế, phải khai ra hết”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Số người rất đông”, liền kể rất nhiều tên người. Đó quả không phải là bịa đặt. Vi Tiểu Bảo nói “Rất tốt, người viết tất cả tên những người đó ra. Trước đây chúng làm chức quan gì dưới trướng Ngô Tam Quế cũng phải viết rõ ràng”. Nguyên Nghĩa Phương nói “Có một số... có một số tiểu nhân không được rõ lắm”. Vi Tiểu Bảo nói “Người không rõ, chậm trễ sẽ đánh ba mươi trượng, người sẽ rõ thôi”. Nguyên Nghĩa Phương vội nói “Không... không cần đánh, tiểu nhân đều... đều nhớ ra rồi”.

Quân sĩ cầm giấy bút tới. Nguyên Nghĩa Phương liền viết danh sách. Vi Tiểu Bảo thấy y viết nửa ngày vẫn không xong, không nhẫn nại được nữa, nói với Trương Khang Niên “Khẩu cung của người này cứ gọi sư gia ghi lại tất cả”, rồi quay qua Nguyên Nghĩa Phương quát “Khẩu cung mà người vừa khai, đi nói lại với sư gia lần nữa. Nếu có nửa câu không rõ ràng sẽ chém đầu người”. Hai quân quan kéo y đi.

Vi Tiểu Bảo cười hì hì nói “Ba vị lão huynh, lần này quả là chúng ta gặp vận may, phá được cái án tạo phản

động trời này, bốn chúng ta không thể không thăng quan”. Bọn ba người Trương Khang Niên vừa sợ vừa mừng, Triệu Tề Hiền nói “Đó đều là sự anh minh sáng suốt của Đô thống đại nhân, thuộc hạ có công lao gì?”. Vì Tiểu Bảo nói “Ai thấy là có phần, mọi người đều có công lao”.

Trương Khang Niên nói “Nói Bình Tây vương tạo phản, không biết có đủ chứng cứ không?”. Vì Tiểu Bảo nói “Bọn phản tặc núi Vương Ốc muốn tạo phản, không phải là giả chứ? Chúng lên Bắc Kinh gặp con trai Ngô Tam Quế, có việc gì tốt để làm?”. Trương Khang Niên nói “Họ Nguyên nói muốn bắt Thế tử của Bình Tây vương để ép Bình Tây vương tạo phản, thế thì chưa chắc Bình Tây vương có liên hệ gì với chúng”. Vì Tiểu Bảo nói “Trương đại ca rất hay đi lại với Bình Tây vương phủ, biết rất nhiều nội tình phải không? Nếu họ tạo phản thành công, Bình Tây vương làm hoàng đế, hì hì...”.

Trương Khang Niên nghe lời lẽ của y không hay phát hoảng, vội nói “Tại hạ không quen ai trong Bình Tây vương phủ. Đô... Đô thống đại nhân nói đúng, Ngô Tam Quế đại... đại nghịch vô đạo, chúng ta phải lập... lập tức tố cáo với hoàng thượng”.

Vì Tiểu Bảo nói “Mời ba vị đi thương lượng với sư gia xem viết tấu chương này thế nào?”.

Ba người bọn Trương Khang Niên cùng sư gia văn án trong quân viết xong tấu chương, đọc cho Vì Tiểu Bảo nghe, nội dung giống như lời khai của Nguyên Nghĩa Phương, danh sách một số thuộc hạ cũ của Ngô Tam Quế trong núi Vương Ốc đính kèm sau. Trong tờ tấu thêm mắm dặm muối, thuật lại Vì Tiểu Bảo ban ngày

thấy phản tặc, ban đêm trong doanh giả làm ra vẻ không phòng bị, dụ chúng tới tập kích, phản tặc hung hãn dị thường, Vi Tiểu Bảo hằng hái suất lãnh, đi trước binh sĩ, bắt sống tên cầm đầu bọn phản tặc là Nguyên Nghĩa Phương, biết được âm mưu phản nghịch. Ba Ngự tiền Thị vệ như bọn Cát Thông đã trung dũng chết vì nước, mong hoàng thượng ban ân điển, phủ tuất trọng hậu cho gia đình họ.

Vi Tiểu Bảo nghe xong, liền nói “Nói thêm mấy câu về công lao của Phú Tham lĩnh và hai vị Thị vệ đầu lĩnh Trương Triệu”, ba người bọn Phú Xuân cả mừng tạ ơn. Vi Tiểu Bảo lại nói “Lại thêm vài câu, nói chúng ta đã bắt được mười chín tên phản tặc, nhưng nói thế nào bọn phản tặc cũng không chịu tiết lộ âm mưu phản nghịch, ta bèn căn cứ vào phương lược mà trước đây hoàng thượng đã truyền thụ, cố tình thả mười tám tên phản tặc mới tra xét được toàn bộ âm mưu phản nghịch”. ba người đồng thanh nói “Té ra thả mười tám tên phản tặc là phương lược hoàng thượng đã truyền”.

Vi Tiểu Bảo nói “Điều đó đương nhiên, ta nhỏ tuổi thế này làm sao thông minh như vậy? Nếu không có hoàng thượng sáng suốt nhìn thấy trước thì âm mưu đại nghịch này làm sao điều tra ra được?”.

Vi Tiểu Bảo nói tới là trước đây Khang Hy sai y thả ba người Ngô Lập Thân, Ngao Bái, Lưu Nhất Chu để tra ra chân tướng thích khách xâm nhập vào cung làm loạn. Bọn Trương Khang Niên lại tưởng việc tập kích của phái Vương Ốc sớm đã bị hoàng thượng phát giác, thế thì việc vu khống Ngô Tam Quế cũng là chủ ý từ trước của hoàng thượng rồi. Nhìn thấy cảnh đại phú quý bỗng

không được đưa tới tận tay, ai nấy đều cả mừng, không tiếc lời cảm ơn Vi Tiểu Bảo.

Theo luật lệ Mãn Thanh, tướng quân xuất chinh, nếu không có chiếu thư thì không được tự tiện quay về. Tuy Vi Tiểu Bảo cách Bắc Kinh không tới hai mươi dặm, nhưng cũng không được tự tiện về cung đích thân tâu với Khang Hy, lập tức sai hai Tá lĩnh, mười Ngự tiền Thị vệ dẫn một Ngưu lục ba trăm binh sĩ(*), ngay trong đêm ấy áp giải Nguyên Nghĩa Phương về tâu với Khang Hy. Y trong lòng dắc ý “Lần này làm cho Ngô Tam Quế đủ thê thảm, Mộc vương phủ tranh giành với Thiên địa hội, mình xem ai đấu đổ, đấu sập Ngô Tam Quế. Hôm nay lão tử đã lập đại công với hai vị sư phụ. Trần sư phụ của Thiên địa hội vui mừng. Hoàng đế sư phụ ắt cũng vui mừng”.

Hôm sau dẫn quân đi xuống phía nam. Đến giờ Ngọ, hai Ngự tiền thị vệ từ kinh phóng ngựa đuổi theo nói “Hoàng thượng có mật chỉ”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, lập tức triệu tập các thị vệ, tướng hiệu trong Kiêu kỵ doanh tới trước trung quân nhận chỉ.

Người thị vệ đọc chỉ đứng giữa trướng, cao giọng đọc “Phó Đô thống Kiêu kỵ doanh Chánh Hoàng kỳ kiêm Phó Tổng quản Ngự tiền Thị vệ Vi Tiểu Bảo nghe chỉ : Trẫm sai người đi chùa Thiếu Lâm làm việc, ai bảo người lo chuyện không đâu dọc đường ? Nghe lời nói bậy bạ của tiểu nhân, vu hãm công thần, làm xằng như vậy, há chẳng

(*) (Xét : Quân Bát kỳ ba trăm người là một Ngưu lục. Ngưu lục có nghĩa là “Mũi tên lớn”, người cầm đầu giữ mũi tên lớn làm lệnh phù. Năm Ngưu lục là một Giáp lạt. Năm Giáp lạt là một Cổ sơn)

làm phiên vương run sợ sao? Những câu bậy bạ lung tung, từ nay không được nhắc tới nữa, nếu lộ ra câu nào thì mọi người cắt thủ cấp đưa về kinh cho trảm. Khâm thủ”.

Vi Tiểu Bảo vừa nghe đã sợ hãi, lưng đổ mồ hôi lạnh, đành khấu đầu tạ ơn.

Trong trường trung quân ai nấy mặt không còn chút máu, hết sức hổ thẹn. Bọn Phú Xuân, Trương Khang Niên không dám nhiều lời, nghĩ thầm “Thằng nhãi người làm bậy mà hoàng thượng không hỏi tội, tính ra là tốt với người lắm rồi”, thấy tâm tình y đặc biệt xấu, không muốn đổ dầu vào lửa, mọi người cáo từ lui ra.

Thị vệ truyền chỉ tới bên Vi Tiểu Bảo, nói nhỏ với y “Hoàng thượng dặn ngài phải cẩn thận, để ý mọi chuyện”. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ, ân điển của hoàng thượng, nô tài Vi Tiểu Bảo muôn phần cảm kích”, rút ra ngân phiếu bốn trăm lượng bạc biếu hai thị vệ. Hai người đi xong, y rất phiền muộn “Lẽ nào hoàng đế biết mình vu khống Ngô Tam Quế? Hay Nguyên Nghĩa Phương tới Bắc Kinh lại phản cung, nói mình bức cung? Xem ra hoàng đế đối xử với Ngô Tam Quế rất tốt, nếu muốn lật y thật không dễ”.

Lúc xế chiều, thị vệ và quan binh Kiêu kỵ doanh áp giải Nguyên Nghĩa Phương về tới. Vi Tiểu Bảo đập phải cái đình lớn này, mọi người cũng không còn hứng thú đánh bạc. Trên đường không ai nói gì, mấy hôm sau thì tới chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn.

Trụ trì nghe báo có thánh chỉ tới, suất lĩnh tăng chúng xuống núi đón, đưa bọn Vi Tiểu Bảo vào chùa.

Vì Tiểu Bảo lấy thánh chỉ ra, xé phong bì do Trương Khang Niên đọc, chỉ nghe y đọc một hồi dài dòng, nào là “Các pháp sư thông hiểu huyền cơ, sớm hay điều lý, lập nên đại nghiệp, giúp rập hoàng gia”, nào là “Cung điện Phạn thiên, nhật nguyệt long lanh soi sáng, Sân vườn Phát địa, khói mây nghi ngút vờn quanh”, nào là “Mây cuốn Tung Sơn, loan về Thiếu Thất, tiên đài rủ cỏ, Phật nhật soi rừng, chót vót quần tăng, vô cùng minh triết”. Kế tới đoạn phong Hối Thông trụ trì chùa Thiếu Lâm là Hộ quốc Hựu thánh thiên sư, tất cả mười tám vị sư Thiếu Lâm lập công ở núi Ngũ Đài đều được ban thưởng. Sau cùng đọc tới câu “Nay phái Phó Đô thống Kiêu kỵ doanh Chánh Hoàng kỳ kiêm Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ khâm thưởng mặc mã quả Vì Tiểu Bảo thay trăm xuất gia tu hành ở chùa Thiếu Lâm, ban cho độ điệp pháp khí, tới nơi thì lập tức xuống tóc tu hành. Khâm thủ”.

Đoạn đầu là văn chương tú lục lê thê, Vì Tiểu Bảo nghe không biết nói gì, đoạn sau thì hiểu, bất giác biến sắc, Khang Hy muốn y lên làm hòa thượng ở núi Ngũ Đài thì y đồng ý rồi, không ngờ lại bắt y xuống tóc đi tu ở chùa Thiếu Lâm. Thánh chỉ này y luôn đem bên người nhưng chưa tới nơi đâu dám bóc ra xem trộm. Hơn nữa dù có xem cũng không biết trong đó viết gì.

Hối Thông thiên sư dẫn tăng chúng tạ ơn. Chúng quân quan lấy phẩm vật khao thưởng ra phân phát. Vì Tiểu Bảo đứng cạnh nhìn, trong lòng chán ngắt.

Hối Thông thiên sư nói “Vi đại nhân thay hoàng thượng xuất gia, đây là vinh dự đặc biệt của bản tự”, liền lấy dao cạo ra, nói “Vi đại nhân thay mặt hoàng thượng, không thể coi thường, dù là lão nạp cũng không

dám làm sư phụ của người. Lão nạp thấy mặt tiên sư nhận người làm đệ tử, người là sư đệ của lão nạp, pháp danh là Hối Minh. Trong cả chùa Thiếu Lâm chỉ có hai người bậc chữ Hối là đệ và lão nạp”.

Tới nước này, Vi Tiểu Bảo đành nước mắt lưng tròng quỳ xuống chịu cắt tóc. Hối Thông thiên sư trước tiên dùng dao cạo ba đường trên đỉnh đầu y, kế đó sư thể phát cạo đầu tóc vốn bị cháy còn nham nhở của y thành bóng loáng. Hối Thông thiên sư đọc lời kệ “Thiếu Lâm vách trắng, không lấy làm ngại. Thay vua xuất gia, không lấy làm thái. Vinh hoa bụi trần, xưa hối nay minh. Không tới không đi, đâu tổn đâu tăng”, lấy độ điệp vua ban điền vào hai chữ “Hối Minh”, dẫn y quỳ lạy Như Lai, chúng tăng đồng thanh đọc Phật hiệu.

Vi Tiểu Bảo chửi thầm “Tổ tiên mười tám đời lão tặc trọc đầu y không tích đức, lại đi cạo trọc đầu lão tử. Người niệm một tiếng A di đà Phật thì lão tử chửi thầm một tiếng mẹ kiếp”, đột nhiên trong lòng đau xót, buông tiếng khóc lớn. Quân quan đầy điện đều kinh ngạc ngẩn ra.

Các sư cao giọng niệm Phật hiệu, không ai đếm xỉa tới y. Vi Tiểu Bảo khóc một hồi, cũng đành phải nín.

Hối Thông thiên sư nói “Sư đệ, cấp bậc của tăng chúng trong bản tự theo tám chữ Đại, Giai, Quan, Hối, Trùng, Tịnh, Hoa, Nghiêm. Bản sư Quan Chứng thiên sư đã viên tịch hai mươi tám năm trước, các sư bậc chữ Trùng trong chùa đều là sự diệt của sư đệ”.

Lập tức chúng tăng theo thứ tự lên trước tham kiến, trong đó Trùng Tâm, Trùng Quang, Trùng Thông đều vốn có giao tình với y.

Vi Tiểu Bảo thấy các lão hòa thượng bậc chữ Trùng râu bạc trắng đều gọi y là sư thúc, trong bậc chữ Tịnh cũng có không ít hòa thượng tuổi tác đã cao mà đều gọi y là sư thúc tổ, cũng thật thú vị. Ngay chúng tăng bậc chữ Hoa cũng có người ba bốn mươi tuổi, khi bái yết đều nghiêm nhiên gọi Thái sư thúc tổ, nhin không được cười ha hả. Mọi người thấy y chưa lau nước mắt trên mặt đã lại cười lớn, không ai không mỉm cười.

Khang Hy phái Ngự tiền thị vệ, thân binh Kiêu kỵ doanh tới chùa Thiếu Lâm chẳng qua là hộ tống Vi Tiểu Bảo tới cắt tóc đi tu, nhưng thay mặt hoàng đế, đầu giống bình thường, nếu không rậm rộ âm ĩ như vậy làm sao thể hiện được sự long trọng trong con mắt tăng chúng Thiếu Lâm ?

Bọn Tham lĩnh Kiêu kỵ doanh Phú Xuân, Ngự tiền thị vệ Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên cáo từ Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đưa ba trăm lượng bạc bảo Trương Khang Niên thuê nhà dân dưới núi cho Song Nhi ở. Trước nay chùa Thiếu Lâm không đón tiếp nữ thí chủ vào chùa, Song Nhi tuy đã cải trang thành đàn ông, nhưng Thập bát La Hán trong Đạt Ma viện đều nhận ra nàng là a hoàn của Vi Tiểu Bảo, nên để nàng chờ dưới núi, chỉ nói truyền xong thánh chỉ, phong tặng khen thưởng xong, Vi Tiểu Bảo sẽ xuống núi về kinh, nào ngờ y lại xuất gia trong chùa.

Vi Tiểu Bảo vừa là người thay thế hoàng thượng, vừa là “cao tăng” bậc chữ Hối, là thân phận được tôn kính trong chùa. Phương trượng cấp cho y một gian thiền phòng lớn. Hối Thông phương phượng nói “Trong chùa sư đệ cứ tự do, kinh kệ sớm tối cũng có thể tự tiện, ngoài

ngũ giới là sát sinh, trộm cướp, dâm tà, nói dối, uống rượu ra, các điều cấm khác có thể tuân theo hoặc không". Kế đó giải thích ý nghĩa ngũ giới.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm "Trong ngũ giới thì điều cấm nói dối nói thế nào lão tử cũng không giữ", liền hỏi "Có cấm đánh bạc không?". Hối Thông phương trượng ngạc nhiên, hỏi "Đánh cái gì?". Vì Tiểu Bảo nói "Đánh bạc". Hối Thông mỉm cười nói "Trong ngũ giới không có cấm đánh bạc, người khác phải tuân theo, còn sư đệ thì tùy ý". Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm "Con mẹ nó, không cấm một mình mình thì có ý nghĩa gì ? Chẳng lẽ mình đi đánh bạc với mình ?".

Ở được vài ngày trong chùa, ăn không ngồi rồi, ngẫm nghĩ "Tiểu Huyền tử muốn mình đi hầu hạ Lão hoàng gia, lại bảo mình lên chùa Thiếu Lâm xuất gia, không biết lúc nào mới cho mình đi núi Ngũ Đài". Hôm ấy ra dạo ngoài La Hán đường, chỉ thấy Trùng Thông đang dạy sáu đệ tử luyện võ, chúng tăng thấy y đi tới, cùng khom người làm lễ.

Vì Tiểu Bảo khoát tay nói "Không cần đa lễ, các người cứ luyện đi", nhưng thấy sáu nhà sư bậc chữ Tịnh quyền cước tinh tấn chặt chẽ, xuất thủ nhanh nhẹn, lúc chiết chiêu biến hóa nhiều bề, quả thật cao minh hơn hẳn sư thúc tổ là mình. Nghe Trùng Thông lên tiếng chỉ điểm, quyền nào kinh lực có thừa mà nhấn kinh không đủ, cước nào bộ vị đã lệch mà lại đá quá cao. Vì Tiểu Bảo không hiểu gì, cảm thấy vô vị, quay người bỏ đi.

Y nghĩ thầm "Thường nghe người ta nói võ công chùa Thiếu Lâm đứng đầu thiên hạ, mình tới chùa làm hòa thượng mà không học võ công, há chẳng đáng tiếc sao?".

Bỗng nhiên sực hiểu ra “Ái chà, đúng rồi! Lão rùa đen Hải Đại Phú dạy mình võ công Thiếu Lâm rầm rồ là giả, không dùng được gì. Tiểu Huyền tử bảo mình xuất gia ở chùa Thiếu Lâm là muốn mình học một ít bản lĩnh thật sự của phái Thiếu Lâm để bảo vệ Lão hoàng gia. Nhưng sư phụ mình đã chết từ hai mươi tám năm trước rồi, ai sẽ dạy công phu cho mình?”. Trầm ngâm một lúc lại hiểu ra một việc “Lão hòa thượng trụ trì bảo mình làm sư đệ y là muốn để mình không có sư phụ, lão tặc trọc đầu này thật xảo quyệt. Hừ, phải rồi, y thấy mình là thân tín của hoàng đế, lại là đại quan của Mãn Châu, quyết không chịu truyền võ công thượng thừa cho tên tiểu Thát Đát mình. Hừ, y không dạy mình, lẽ nào mình không biết nhìn mà học à?”.

Trong võ lâm, khi truyền thụ võ công, nếu có người đứng bên cạnh xem, vốn là điều đại kỵ của bất cứ môn phái nào. Nhưng Hối Minh thiền sư vẫn là “cao tăng tiền bối” của bản tự, đồ tử đồ tôn bản phái truyền công luyện võ mà y muốn đứng xem thì bất cứ ai cũng không thể dị nghị, ở các viện trong chùa, y nhìn đông ngó tây, thấy có ai luyện tập võ nghệ là đứng xem một lúc. Chỉ tiếc là căn bản của vị “cao tăng” này quá mức nông cạn, võ công trước kia Hải Đại Phú dạy y không phải là thật, quyền bí quyết nội công mà Trần Cận Nam đã truyền y lại không luyện được mấy ngày. Võ công của phái Thiếu Lâm rộng lớn sâu xa, chỉ xem qua loa như thế, liệu có ích gì, huống hồ y lại không nhẫn nại để xem.

Y chơi rong trong chùa Thiếu Lâm đã hơn một tháng, không học được một chút võ công nào. Nhưng tính y dễ gần, thích kết bạn, ở trong chùa là bậc tiền bối địa vị chỉ

chỉ sau có Phương trượng nhưng lại chịu kết giao với người dưới, nên tất cả tăng chúng đều rất thân thiết với y.

Hôm ấy gió xuân thổi nhẹ, Vi Tiểu Bảo cảm thấy toàn thân phơi phới, nấn ná trong chùa làm bạn với hòa thượng quả rất vô vị, lúc ấy bèn ra khỏi chùa, thuận chân xuống núi, nghĩ thầm đã lâu chưa được gặp Song Nhi, không biết tiểu a đầu này sống ra sao, phải đi thăm thị, hơn nữa ở trong chùa ngày ngày ăn chay, tổ tiên rau cải đậu phụ đã bị y chửi rửa không biết mấy vạn lần, phải bảo Song Nhi mua ít gà vịt cá thịt để đại hòa thượng no nê một bữa.

Y tới gần Nghênh khách đình ngoài chùa thì chợt nghe tiếng cãi vã, trong lòng mừng rỡ “Hay quá, hay quá, có người cãi nhau!”, rảo bước tiến lên, nghe trong tiếng đàn ông có lẫn giọng nói trong trẻo của con gái.

Đi tới gần, chỉ thấy trong đình có hai cô gái trẻ tuổi đang cãi nhau với bốn nhà sư trong chùa. Bốn nhà sư thấy Vi Tiểu Bảo, đồng thanh nói “Sư thúc tổ tới rồi, xin lão nhân gia phán xử”, rồi ra khỏi đình đón, chấp tay khom người. Bốn nhà sư này đều là bậc chữ Tịnh. Vi Tiểu Bảo biết chức vị của họ là đón tiếp tân khách thí chủ bên ngoài, hàng ngày biết cách ăn nói, hòa nhã dễ gần, không biết vì sao lại cãi nhau với hai cô gái trẻ tuổi. Lúc y nhìn tới hai cô gái, thấy một người khoảng hai mươi tuổi mặc áo màu lam, người kia nhỏ tuổi hơn, chẳng qua chỉ mười sáu mười bảy, mặc áo màu lục nhạt.

Vi Tiểu Bảo vừa nhìn thấy nữ lang này, bất giác tim đập mạnh, giữa ngực như bị thiết chùy vô hình đập mạnh

một nhát, lập tức môi khô lưỡi đắng, trợn mắt há miệng, tự nhủ “Chết mình rồi, chết mình rồi! Người đẹp này ở đâu ra thế này? Nếu người đẹp này làm vợ mình thì tiểu hoàng đế có đổi ngôi cho mình, mình cũng không chịu. Vì Tiểu Bảo mặt trời trán bóng, lên trời xuống đất, mưa tên núi giáo, núi đao vạc đầu, bất kể thế nào cũng phải lấy bằng được cô nương này làm vợ”.

Hai nữ lang thấy bốn nhà sư đều gọi tiểu hòa thượng này là “Sư thúc tổ”, giữ lễ rất cung kính, vô cùng kỳ quái, trong phút chốc thấy hai mắt y trở ra, nhìn nữ lang áo lục chăm chăm. Cho dù là đàn ông bình thường mà vô lễ như thế cũng rất không nên, huống chi y là người xuất gia? Nữ lang áo lục đỏ mặt quay đầu đi, nữ lang áo lam thì trên mặt đầy vẻ tức giận.

Vì Tiểu Bảo vẫn không nhận ra, nghĩ thầm “Sao thị lại quay đi? Mặt thị ửng hồng như thế, thì một trăm tiểu nương trong Lệ Xuân viện gom lại cũng không đẹp bằng một sợi lông mày của thị. Mỗi lần thị cười mình cho nàng một vạn lượng bạc cũng còn quá rẻ”, lại nghĩ “Phượng cô nương, Tiểu quận chúa, Hồng phu nhân, công chúa Kiến Ninh, a hoàn Song Nhi, thêm Tăng cô nương gieo xúc xắc kia, bấy nhiêu người gộp lại cũng không có được dung mạo như tiên của thị. Vì Tiểu Bảo mình không cần làm hoàng đế, không cần làm giáo chủ Thần Long giáo, không làm Tổng đà chủ Thiên địa hội, những Hoàng mã quái, Tam nhãn hoa linh, đại quan nhất phẩm, nhị phẩm gì gì càng không cần đếm xỉa, mình... mình phải làm chồng của tiểu cô nương này mới được”. Trong khoảnh khắc, bao nhiêu ý nghĩ xoay chuyển trong lòng y, đã quyết tâm nhảy vào nước sôi lửa bỏng, muôn chết không từ, vẻ mặt rất kỳ lạ.

Bốn nhà sư và hai cô gái thấy y chột mặt mày tươi rói, chột căn răng nghiêng lợi, giống như người phát điên. Tịnh Tế và Tịnh Thanh liền tiếp gọi mấy tiếng “Sư thúc tổ, sư thúc tổ!”. Vì Tiểu Bảo vẫn không nghe thấy, qua hồi lâu mới tỉnh mộng, thở hắt ra một tiếng.

Nữ lang áo lam lúc đầu còn tưởng y hiếu sắc khinh bạc, kể lại thấy không phải như vậy, xem ra tiểu hòa thượng này có quá nửa là mắc bệnh ngây ngốc, thậm chí buồn cười, hỏi “Tiểu hòa thượng này là sư thúc tổ của các người à?”.

Tịnh Tế vội nói “Xin cô nương ăn nói khách khí một chút. Vị cao tăng này pháp danh là Hối Minh, là một trong hai vị cao tăng bậc chữ Hối của bản tự, chính là sư đệ của Phương trượng trụ trì”. Hai nữ lang đều hơi kinh ngạc, lại càng thấy buồn cười, lắc đầu không tin. Nữ lang áo lục cười nói “Sư tỷ, y bịa đặt đấy, chúng ta không nên mắc lừa. Tiểu... tiểu hòa thượng này làm sao là cao tăng gì được?”.

Mấy câu này trong trẻo kiều my, êm ái uyển chuyển, Vì Tiểu Bảo nghe thấy thì hồn phi phách tán, không kìm được nhại theo “Tiểu... tiểu hòa thượng này làm sao là cao tăng gì được?”, câu nhại này đầy ý tứ khinh bạc vô lại.

Hai nữ lang lập tức sa sầm mặt, bốn nhà sư bậc chữ Tịnh cũng thấy vị tiểu sư thúc tổ này rất mất tư thế, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nữ lang áo lam hừ một tiếng, hỏi “Người là cao tăng của chùa Thiếu Lâm à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Tăng là tăng, chứ không phải cao tăng gì cả, người thấy ta thấp thế này, chẳng qua là một nhà sư lùn”. Nữ lang áo lam nhướng

mày, lớn tiếng nói “Bọn ta nghe nói chùa Thiếu Lâm là đỉnh cao của võ học thiên hạ, bảy mươi hai tuyệt nghệ cao thâm khôn lường, hai tỷ muội ta trong lòng ngưỡng mộ, tìm tới chiêm ngưỡng, không ngờ võ công vốn rất tầm thường, hòa thượng trong chùa lại càng không giữ thanh quy, mồm mép trơn tuột như bọn lưu manh ở chợ búa, khiến người ta thất vọng. Sư muội, chúng ta đi thôi!”, nói xong quay người bước ra khỏi đình.

Tịnh Thanh chặn trước nàng, nói “Nữ thí chủ tới chùa Thiếu Lâm hành hung đánh người, muốn đi thì phải để lại tên họ tôn sư”.

Vì Tiểu Bảo nghe thấy bốn chữ “Hành hung đánh người”, nghĩ thầm “Thì ra họ đã đánh người, không trách gì bọn Tịnh Thanh không ngớt tranh cãi”, chỉ thấy trên má trái hai người Tịnh Thanh Tịnh Tế có in vết bàn tay đỏ ửng, rõ ràng mỗi người đã bị tát một cái. Y cùng chúng tăng trong chùa nói chuyện phiếm, đã biết võ công của mấy nhà sư tiếp khách này thuộc loại kém nhất trong chùa, nhờ họ mồm mép lanh lợi nhưng võ công cực thấp nên mới cho họ tiếp đón thí chủ tùy duyên tới chùa. Chùa Thiếu Lâm đã nổi tiếng hơn ngàn năm trong võ lâm, hàng tháng người học võ tới chùa lãnh giáo nhiều vô kể, võ công của các sư tiếp khách cực thấp, nên không dẫn tới động thủ với người khác, nếu không Thiếu Lâm thiên tự đã trở thành nơi đả lôi đài, đã trở ngại cho việc tu hành, càng trái với ý nghĩa Phật gia từ bi vô tranh, lại không ra thể thống gì.

Nữ lang áo lam rõ ràng không biết nguyên do bên trong, chỉ thấy vừa xuất thủ đã đánh được hai nhà sư chùa Thiếu Lâm, trong lòng đắc ý, nói “Bằng vào một

chút công phu của các người mà cũng muốn cô nương để lại tên họ sư phụ à, hừ, các người có đáng chưa?”.

Tịnh Tế vừa rồi đã bị nàng cho nếm mùi đau khổ, biết rằng bằng vào năm người bên mình thì khó chặn được họ, hai nữ lang này xuống núi phao âm lên là đã lên chùa Thiếu Lâm đánh hai hòa thượng rồi nghênh ngang bỏ đi, ngay cả lai lịch của mình đối phương cũng không biết, thì còn gì tiếng tăm của chùa Thiếu Lâm, liền nói “Chức trách của bốn người bọn ta là tiếp khách, võ công rất thấp, người xuất gia lấy hòa khí làm gốc, há lại có thể ngông cuồng động thủ với người khác? Hai vị muốn lãnh giáo võ công của tệ tự, xin chờ một lúc, bản tăng đi mời mấy vị sư bá sư thúc tới, để hai vị gặp gỡ là được”, nói xong quay người chạy mau vào chùa.

Bỗng bóng áo xanh chớp lên, Tịnh Tế tức giận quát “Người...”, huych một tiếng ngã lộn nhào một vòng, thì ra nữ lang áo lam sấn tới đưa chân móc y ngã xuống. Tịnh Tế nhảy bật dậy, tức giận nói “Nữ thí chủ, tại sao ngươi...”. Nữ lang áo lam hô hô cười rộ, quyền phải đẩy ra, Tịnh Tế vội vung tay phải lên đỡ, nữ lang áo lam tay trái kéo một cái, cách một tiếng, đã kéo trặc khớp cánh tay phải của y. Chỉ nghe tiếng lách cách, ối chao, lách cách liên tiếp vang lên, trong khoảnh khắc nàng lại đánh ba nhà sư còn lại người gãy cổ tay, kẻ trặc khuỷu tay, bốn nhà sư lùi qua một bên, đã hoàn toàn không còn sức chống cự, Tịnh Tế liền xoay người bỏ chạy lên chùa báo tin.

Vì Tiểu Bảo sợ tới mức tay chân luống cuống lên, không biết làm sao là tốt, chột sau gáy bị xiết chặt, đã bị chụp trúng, phát trảo này chụp vào yếu huyệt sau cổ, y lập tức toàn thân mềm nhũn, không còn chút sức lực.

Nhìn thấy nữ lang áo lam đứng trước mặt, thì người nắm gáy y đương nhiên là nữ lang áo lục, y trong lòng mừng rỡ như điên, la lớn “Tuyệt diệu, tuyệt diệu !”, đã được nàng chụp một trảo như thế thật không uống sống trên đời một phen, tốt nhất nàng lại đá thêm vào người mình vài cước, đánh thêm lên đầu mình vài quyền thì cho dù có chết ngay lập tức cũng mùi vị vô cùng, diễm phúc không ít. Lúc ấy người thấy mùi u hương thoang thoảng, bèn kêu “Thơm thật, thơm thật !”.

Nữ lang áo lam tức giận nói “Thằng tiểu tặc trọc đầu này rất xấu xa, muội tử, ngươi xẻo mũi y đi”. Vi Tiểu Bảo chỉ nghe phía sau một thanh âm kiều my nói “Được ! Trước tiên ta cứ móc hai tròng mắt lão liên của y đã”, liền cảm thấy một đầu ngón tay mềm mại đã ấn lên mi mắt trái. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Ngươi cứ thông thả mà móc, đừng có gấp”. Nữ lang kia ngạc nhiên hỏi “Tại sao thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tốt nhất ngươi cứ giữ chặt ta thế này, giữ suốt đời, vĩnh viễn không buông ra”. Nữ lang giận dữ nói “Tiểu hòa thượng, ngươi sắp chết tới nơi mà còn nói chuyện tào lao với ta à?”.

Vi Tiểu Bảo chỉ cảm thấy mắt phải đau buốt, nữ lang kia quả nhiên định móc mắt y thật, trong lúc cả sợ liền khom lưng cúi đầu, một bụng phong tình đã bay hết lên chín tầng trời, hai tay hất ngược lên, chỉ mong hất được tay nàng đang nắm gáy mình ra. Nữ lang một quyền đánh vào vào hậu tâm y. Vi Tiểu Bảo la lớn “Ồi mẹ ơi”, hai tay khua khoắng chụp nắm loạn lên về phía sau, lúc bất tri bất giác ra đứng nửa chiều Dịch Thanh hàng long mà Hồng giáo chủ truyền thụ, đột nhiên hai bàn tay quờ phải cái gì mềm mại, đã nắm vào trước ngực nữ lang.

Chiêu này vốn phải ép địch nhân sau lưng co người lại, sau đó lật người một vòng cuời lên cổ địch nhân. Nào ngờ nữ lang không có kinh nghiệm lâm địch, không đề phòng nên bị Vi Tiểu Bảo nắm trúng ngực. Kết quả của chiêu thức không thật giống, nửa sau của chiêu Địch Thanh hàng long cũng không thi triển được.

Nữ lang vừa sợ vừa then, hai tay từ ngoài bẻ vào trong, nắm chặt hai cánh tay Vi Tiểu Bảo, cách một tiếng đã đánh trặc khớp hai khuỷu tay y. Chiêu Nhũ yến quy sào này tên gọi thì ôn nhu văn nhã, nhưng lại là một chiêu sát thủ trong Phân cân thác cốt thủ, kể phi chân đá Vi Tiểu Bảo tung ra hơn một trượng. Nữ lang giận tới cực điểm, rút thanh liễu điệp đao ở lưng ra hết sức chém mạnh xuống lưng Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo vội lăn một vòng tới dưới cái bàn đá trong đình, nữ lang một đao chém xuống đất, lửa bắn tung tóe, chân trái phóng cước đá Vi Tiểu Bảo ra khỏi gầm bàn. Nữ lang áo lam kêu lên “Sư muội, không được giết người!”. Nữ lang áo lục như không nghe thấy, lại một đao chém mạnh xuống lưng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo lại kêu “Ồi mẹ ơi”. Nữ lang áo lục lại chém hai đao khiến Vi Tiểu Bảo đau thấu xương, may có tấm bảo y hộ thân nên chưa bị thương.

Nữ lang áo lục toan chém tiếp, nữ lang áo lam rút đao ra, choang một tiếng chặn thanh cương đao của nàng lại, kêu lên “Tiểu hòa thượng này không sống nổi nữa đâu, chúng ta chạy mau”. Nàng nghĩ giết chết nhà sư ở chùa Thiếu Lâm, tai họa này quả không nhỏ.

Nữ lang áo lục bị mối nhục lớn, lại cho rằng đã giết chết tiểu hòa thượng này, vừa sợ vừa then, đột nhiên

nước mắt chảy xuống hai má, cánh tay cong lại một cái, vung đao cứa vào cổ mình một nhát. Nữ lang áo lam cả kinh, vội đưa đao ra chặn, tuy hất được lưỡi đao của nàng ra, nhưng mũi đao vẫn sạt qua cổ, máu tươi vọt ra. Nữ lang áo lam hoảng sợ kêu lên “Sư muội... người... người làm gì thế?”. Nữ lang áo lục thấy trước mắt tối sầm, ngất đi ngã lộn xuống đất.

Nữ lang áo lam ném thanh cương đao xuống, ôm lấy nàng, hoảng sợ kêu lên “Sư muội, người... người... muội... không được chết”.

Chợt nghe sau lưng có người nói “A di đà Phật, mau mau cứu chữa”. Nữ lang áo lam khóc nói “Cứu... cứu không được nữa rồi”. Chỉ thấy một bàn tay từ phía sau đưa tới, ngón tay liên tiếp rung lên điểm vào các huyệt đạo quanh vết thương trên cổ nữ lang áo lục, nói “Cứu người là quan trọng, cô nương đừng trách”. Soạt soạt mấy tiếng, người kia xé vạt áo ra bó cổ nữ lang áo lục, cúi xuống bế nàng lên. Nữ lang áo lam tay chân luống cuống đứng lên, thấy người kia là một nhà sư già chòm râu bạc rũ xuống tới ngực, bế nữ lang áo lục chạy mau lên núi. Nàng giữa lúc hốt hoảng chỉ đành chạy theo, thấy nhà sư già bế sư muội chạy vào cổng chùa Thiếu Lâm, lập tức vào theo.

Vì Tiểu Bảo chui ra khỏi gầm cái bàn đá, hai cánh tay đã không còn là của mình nữa, mềm nhũn rũ xuống bên người, nghĩ thầm “Cô... cô nương này thật hung dữ, sao lại nông nổi như thế, nếu chết ngay thì sao? Mình... mình chạy trốn con mẹ nó thôi”. Nhưng vừa nghĩ tới dung nhan tuyệt thế của nữ lang, trong lòng nóng lên, quyết định “Chạy cũng không thoát, phải đi thăm thị

mới được". Hay cánh tay đau buốt, mồ hôi lạnh trên trán to như hạt đậu rơi xuống, găng gượng lên núi.

Vừa đi được hơn mười bước, trong chùa đã có hơn mười nhà sư chạy ra, dìu y cùng ba nhà sư bậc chữ Tịnh về chùa.

Y và bốn nhà sư đều bị tháo khớp, cầm nã diệt dã vốn là sở trường của võ công phái Thiếu Lâm, lập tức có nhà sư tới tiếp cốt lại cho họ. Vì Tiểu Bảo vội tới thăm cô gái kia, hỏi biết được chỗ của hai nữ khách, bèn đi vòng qua thiền viện phía đông, vừa vòng qua hành lang thì thấy tám nhà sư cầm giới đao đi tới.

Tám nhà sư này đều là chấp sự trong Giới luật viện, người đứng đầu khom mình nói "Sư thúc tổ, phương trượng đại sư có lời mời". Vì Tiểu Bảo nói "Được rồi, ta phải đi thăm tiểu cô nương kia trước, xem cô ta sống chết ra sao". Nhà sư kia liền nói "Phương trượng đại sư chờ trong Giới luật viện, mời sư thúc tổ lập tức tới ngay". Vì Tiểu Bảo bực tức nói "Con mẹ nó, ta nói cần đi xem tiểu cô nương xinh đẹp kia, người không nghe thấy sao?". Bình thường tính khí của y rất tốt, bây giờ trong lòng sôi ruột, ngay giữa chùa cũng ngoác miệng chửi người.

Tám nhà sư ngó mặt nhìn nhau, không dám cản trở, bốn người liền theo sau y, bốn người kia liền đi gọi bọn Tịnh Tế bốn Tri khách tăng.

Vì Tiểu Bảo tới thiền viện phía đông, hỏi "Tiểu cô nương không sao chứ?". Một vị sư già nói "Bẩm sư thúc, vết thương không nặng, tiểu tăng đang chữa trị". Vì Tiểu Bảo liền yên tâm.

Nữ lang áo lam đứng bên cửa, chỉ Vi Tiểu Bảo mắng “Đều là do tên tiểu hòa thượng này không tốt”.

Vi Tiểu Bảo thề thề lưỡi với nàng, do dự một lát, nhưng rốt lại vẫn không dám bước vào xem, quay ra đi tới Giới luật viện. Chỉ thấy cửa viện mở toang, mấy mươi nhà sư khoác áo cà sa đứng hai bên, dáng vẻ nghiêm trang. Bốn nhà sư cầm đao đưa y tới đồng thanh nói “Khải bảm Phương trượng, Hối Minh tới rồi”. Vi Tiểu Bảo thấy dáng vẻ như thế, nghĩ thầm “Người là đại lão gia xét án à? Con bà nó, vênh váo cái gì chứ?”, bước vào đại đường, chỉ thấy trước tượng Phật thấp mấy mươi ngọn nến, phương trượng Hối Thông thiền sư đầu dây bên trái, một nhà sư già đứng đầu dây bên phải thân hình cao lớn, không giận dữ mà có oai, chính là Trùng Thúc thiền sư Thủ tọa Giới luật viện, bọn Tịnh Tế, Tịnh Thanh bốn nhà sư đứng ở phía dưới.

Hối Thông thiền sư nói “Su đệ, lạy Như Lai đi”. Vi Tiểu Bảo quỳ xuống lễ Phật. Hối Thông chờ y lạy xong đứng dậy, nói “Chuyện trong đình ở sườn núi, phiên su đệ báo cho Thủ tọa Giới luật viện biết”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta nghe họ cãi nhau, bèn tới xem, còn như rốt cuộc tại sao cãi nhau thì ta không biết. Tịnh Tế, người nói đi”.

Tịnh Tế nói “Dạ”, rồi quay lại nói “Khải bảm Phương trượng và Thủ tọa sư thúc, bốn người bọn đệ tử đang đón khách trong đình, thì hai vị nữ thí chủ kia muốn tùy ý lên văn chùa, liền mềm mỏng nói cho họ biết, quy củ của bản tự là trước nay không tiếp nữ thí chủ. Vị nữ thí chủ lớn tuổi hơn nói : Nghe nói chùa Thiếu Lâm tự xưng là võ học chính tông, bảy mươi hai tuyệt nghệ đều

là vô địch thời nay, bọn ta muốn tới nhìn thử hiểu xem rốt lại lợi hại ra sao? Đệ tử nói : Tệ tự quyết không dám tự xưng là vô địch võ công thời nay. Các môn các phái trong thiên hạ, võ công đều có sở trường riêng, phái Thiếu Lâm đâu dám ngông cuồng tự đại?”.

Hối Thông phương trượng nói “Nói thế không sai, rất là đặc thế”.

Tịnh Tế nói “Vị nữ thí chủ kia nói : Nói thế thì phái Thiếu Lâm chẳng qua chỉ may mắn có được hư danh, quyền cước mèo què chẳng bỏ cười”. Đệ tử nói “Xin thỉnh giáo hai vị nữ thí chủ thuộc môn phái nào, là cao đồ của vị tiền bối võ lâm nào?”.

Hối Thông nói “Đúng thế, hai cô gái trẻ tuổi này tới bản tự gây sự, coi thường võ công bản phái, ắt phải có nguyên do, phải hỏi rõ lai lịch môn phái của họ”.

Tịnh Tế nói “Cô gái kia nói : Người muốn biết lai lịch môn phái của bọn ta à, dễ lắm, nhìn thấy là biết ngay, rồi chọt ra tay tát đệ tử và Tịnh Thanh sư đệ một cái. Cô ta ra tay cực nhanh, đệ tử lại không đề phòng, rất xấu hổ vì không tránh kịp. Tịnh Thanh sư đệ nói : Sao hai vị hung bạo, ra tay đánh người? Cô gái kia cười nói : Các người hỏi lai lịch môn phái của ta, miệng nói không có bằng cớ nên ra tay cho thấy công phu, các người đã thấy mà lại không biết à? Nói tới đó thì Hối Minh sư thúc tổ tới”.

Trùng Thúc hỏi “Vị nữ thí chủ kia ra tay đánh người, thủ pháp thế nào?”. Tịnh Tế, Tịnh Thanh đều cúi đầu nói “Đệ tử không thấy rõ”. Trùng Thúc hỏi hai nhà sư kia “Các người không bị đánh, chắc phải thấy được thủ

pháp, thân pháp của vị nữ thí chủ kia chứ?”. Hai nhà sư kia nói “Chỉ nghe bốp bốp hai tiếng thì hai vị sư huynh đã bị đánh trúng, dường như cô gái kia tay không nhúc nhích, thân hình cũng không động đậy”.

Trùng Thúc nhìn qua phương tượng, chò y ra lệnh.

Hối Thông do dự một lúc rồi nói với nhà sư chấp sự “Mời hai vị Thủ tọa Đạt Ma viện và Bát Nhã đường tới”. Không bao lâu, hai vị Thủ tọa lần lượt tới. Thủ tọa Đạt Ma viện Trùng Tâm là người đứng đầu Thập bát La Hán tới núi Ngũ Đài cứu viện. Thủ tọa Bát Nhã đường Trùng Quan thiền sư là một nhà sư già khoảng tám mươi tuổi. Hai người thi lễ với Phương tượng. Hối Thông nói “Có hai vị nữ thí chủ tới bản tự gây sự, không biết thuộc môn phái nào, hai vị kiến văn rộng rãi, mời cùng xem xét cho rõ”, rồi kể lại chuyện.

Trùng Tâm nói “Bốn vị sư diệt hoàn toàn không nhìn thấy cô ta ra tay, nhưng hai người đã bị tát vào mặt, loại võ công này có trong Thiên diệp thủ của bản phái, Hồi phong chuông của phái Võ Dương. Lạc nhận thủ của phái Côn Luân, Phi phụng thủ của phái Không Động cũng đều có thủ pháp như vậy”.

Hối Thông nói “Nếu chỉ dựa vào hai chuông này thì không nhìn ra môn phái võ công của cô ta. Sư đệ, còn người thì tại sao lại động thủ với họ?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đầu tiên cô nương áo lam đã đánh gãy tay của bốn... bốn hòa thượng...”. Hối Thông hỏi kỹ tay của bốn hòa thượng bị tháo khớp ra sao. Bốn nhà sư vừa kể vừa diễn lại tình cảnh lúc ấy. Trùng Tâm ngưng

thần nhìn, hỏi kỹ về thủ pháp của nữ lang kia, sau cùng hỏi Vi Tiểu Bảo “Xin hỏi sư thúc, cô nương kia lại bẻ gãy hai tay của lão nhân gia thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Sau gãy lão nhân gia ta bị cô nương xinh đẹp kia nắm chặt, lập tức toàn thân tê dại, thị nắm vào đây”, vừa nói vừa chỉ vào gáy. Trùng Tâm gật đầu nói “Đó là huyết Đại chủy, là huyết trọng yếu bậc nhất trong cơ thể”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta xoay tay định hất tay thị ra, lại bị thị đánh một quyền vào bối tâm đau gần chết, lão nhân gia ta cuống lên quơ tay chụp bừa, chụp trúng ngực thị một cái, tiểu cô nương kia cũng cuống lên, bẻ gãy cánh tay ta, lại quật ta xuống đất, vung dao chém loạn lên. Con mẹ nó, giết người không mất vốn, thị nhất quyết mưu giết chồng ruột, định làm gái góa trẻ”.

Chúng tăng nghe y nói năng bừa bãi, đều ngó mặt nhìn nhau. Trùng Tâm đứng sau lưng y, gang tay ra đo, thấy ba vết dao trên áo cà sa sau lưng y, hoảng sợ nói “Cô ta chém người ba dao, thương thế của sư thúc ra sao?”.

Vi Tiểu Bảo dương dương tự đắc nói “Ta có bảo y hộ thân nên không bị thương. Ba nhát dao này may là không chém vào đầu trọc của ta. Tiểu muội tử này chém ta không chết, chắc là sợ quá hồn vía bay mất, tưởng vô công lão nhân gia ta cao thâm khôn lường, đành cửa cổ mình. Thật ra vô công của ta qua loa tầm thường, mà thị xinh đẹp như thế thì lão nhân gia ta cũng quyết không làm khó...”.

Hối Thông sợ y tiếp tục nói năng bừa bãi, liền chen vào “Sư đệ, như vậy đủ rồi”.

Chúng tăng lúc này đều đã rõ, sở dĩ nữ lang kia nổi nổi là vì bị chụp vào ngực, bị nhục quá lớn. Vi Tiểu Bảo

lúc ấy tính mạng treo trên sợi tóc, nhìn ba vết đao trên áo y thì rõ, đang lúc nguy cấp vùng tay chụp bừa, chạm phải bất kỳ chỗ nào trên người địch nhân cũng không thể nói là có gì sai trái. Võ công của y quá thấp, khi bị bắt liều mạng giãy giụa thì liệu ra tay còn có quy tắc gì được ?

Trùng Thúc về mặt lập tức hòa hoãn nói “Sư thúc, lúc nãy nghe nữ thí chủ kia không tiếc lời mắng nhiếc sư thúc không giữ thanh quy, tưởng là sư thúc phạm giới trêu chọc phụ nữ thật, đến nỗi đắc tội, thì ra là lúc đánh nhau lỡ tay, không thể nói là vi phạm giới luật. Mời sư thúc ngồi”, rồi đích thân mang qua một chiếc ghế đặt phía sau Hối Thông, ý tứ là nói người không phạm giới luật, Giới luật viện không quản được người, người là bậc tôn trưởng trong chùa, thì ta phải kính trọng người. Vì Tiểu Bảo cười hì hì ngồi xuống. Trùng Thúc thấy y dáng vẻ nông nổi, ăn nói vô vị, không kìm được bèn nói “Tuy sư thúc không phạm sắc giới, nhưng khi gặp nữ thí chủ cũng nên có cử chỉ trang trọng, về mặt đứng đắn, mới không mất phong độ của cao tăng chùa Thiếu Lâm”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Chúc cao tăng này của ta là qua loa đại khái, tùy tiện thêm bớt, chứ không phải là thật”.

Hối Thông đang định lên tiếng khuyên dạy. Thủ tọa Bát Nhã viện Trùng Quan bỗng nói “Không có môn phái”. Trùng Tâm ngạc nhiên hỏi “Sư huynh nói hai vị nữ thí chủ này không có môn phái à?”. Trùng Quan nói “Vô công học trộm! Trong Phân cân thác cốt thủ của hai cô gái này bao gồm thủ pháp của bốn phái Võ Dương, Côn Luân, Không Động, Điểm Thương, ba vết đao trên lưng

sư thúc bao gồm đao pháp của ba phái Nga My, Thanh Thành, Sơn Tây lục hợp đao, hỗn tạp như vậy, mà lại học không tới nơi tới chốn, thiên hạ không có võ công thế này”.

Vi Tiểu Bảo rất ngạc nhiên, nói “Phì, bấy nhiêu chiêu thức của hai cô gái kia mà người đều biết được lai lịch của từng chiêu à?”.

Y không biết Trùng Quan tám tuổi đã xuất gia vào chùa Thiếu Lâm, suốt hơn bảy mươi năm chuyên tâm vào võ học, chưa hề ra khỏi cửa chùa một bước, thông hiểu điển tịch võ học, hiểu biết rất rộng. Đạt Ma viện chùa Thiếu Lâm chuyên nghiên cứu võ công của bản phái. Bát Nhã đường thì chuyên nghiên cứu sâu võ công các gia các phái trong thiên hạ. Hàng chục cao tăng trong Bát Nhã đường mỗi người đều tinh thông võ công của một tới vài phái.

Cuối thời Tùy, tăng chúng chùa Thiếu Lâm đã giúp Lý Thế Dân đánh dẹp Vương Thế Sung, võ công thời đó đã oai chấn thiên hạ. Hơn ngàn năm nay tiếng tăm không suy chính vì võ công của bản phái bác đại tinh thâm, nhưng một trong các nguyên nhân chủ yếu cũng là nhờ Bát Nhã đường nghiên cứu sâu về võ công của các phái khác. Sau khi thông hiểu võ công của phái khác, một là lấy cái hay bù cái dở, có thể bù đắp những chỗ bất túc trong công phu của bản phái, hai là nếu độ sức với cao thủ phái khác, biết trước được tường tận về đối phương thì sẽ chiếm thượng phong. Đệ tử Thiếu Lâm hành hiệp giang hồ trở về chùa, sau khi tham kiến Phương trượng và bản sư, trước tiên tới Giới luật viện bẩm cáo xem có sai phạm không, rồi tới Bát Nhã đường bẩm cáo những điều mắt thấy tai nghe. Trong võ công của phái khác,

chỉ cần có một chiêu, một thức có thể lấy được, thì các sư trong Bát Nhã đường sẽ ghi chép lại. Cứ thế tích lũy hàng ngàn năm, nên với chiêu thức vô công của các phái khác thuộc như trong lòng bàn tay. Cho dù trong chùa không có nhân tài kiệt xuất, cũng có thể là lãnh tụ quần luân rồi.

Trùng Quan chuyên tâm võ học nhưng việc đời một khiêu cũng không thông, có phần ngây ngốc nhưng lại phân biệt được võ công của các gia các phái rất tinh tế. Văn nhân đọc sách nhiều mà không lãnh hội sẽ trở thành thẳng ngốc. Trùng Quan thiền sư lại là Thăng ngốc trong võ học. Cả đời y ngoài việc chiết chiêu với đồng môn thì chưa hề động thủ với người ngoài, nhưng sự uyên bác về võ học thì được mọi người trong chùa tôn là đệ nhất thời nay.

Trùng Tâm nói “Té ra hai vị nữ thí chủ không có môn phái, vậy thì dễ thôi. Chỉ cần chữa lành vết thương của vị cô nương ấy, đưa cô ta ra khỏi chùa, sẽ không còn hậu họa nữa”. Trùng Thức nói “Hai người họ gọi nhau là sư tỷ sư muội, dường như có sư phụ”. Trùng Tâm nói “Cho dù có sư phụ cũng không thể là nhân vật cao minh trong danh môn đại phái”. Trùng Thức gật đầu.

Hồi Thông phương trượng nói “Hai vị nữ thí chủ tuổi trẻ hiếu động, lần tranh chấp này chúng ta không có gì sai. Tuy nhiên vẫn không được thất lễ, phải đối đãi tốt với hai vị nữ thí chủ. Bây giờ giải tán được rồi”, nói xong đứng dậy.

Trùng Tâm mỉm cười nói “Lúc đầu ta còn cho rằng trong võ lâm xuất hiện vị cao thủ nào, dạy hai cô nương trẻ tuổi cố ý tới làm nhục bản phái, hơi có chút lo lắng.

Danh tiếng hàng ngàn năm của chùa Thiếu Lâm, dùng để đổ nhào trong tay chúng ta”. Chúng tăng đều mỉm cười gật đầu.

Vi Tiểu Bảo bỗng nói “Theo ta thấy, danh khí của phái Thiếu Lâm rất nổi tiếng, thật ra cũng chỉ có thế”.

Hối Thông đang định ra cửa, vừa nghe thấy ngạc nhiên quay đầu lại. Vi Tiểu Bảo nói “Tĩnh Tế, Tĩnh Thanh, các người đã học công phu được mấy năm?”. Tĩnh Tế nói đã học mười bốn năm, Tĩnh Thanh nói đã học mười hai năm, đều tự nói tư chất thấp kém, không có tiến bộ, vô cùng xấu hổ.

Hối Thông phương trượng nói “Chúng ta học Phật, cốt ở ngộ đạo siêu thoát, võ công cao hay thấp là việc sau cùng”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Ta thấy ở đây rất có nhược điểm. Hai con nhãi thoỉ tha này bất quá chỉ hai mươi tuổi, chỉ đông học trộm một chiêu, tây học lén một thức, dùng võ công mèo què tạp nham của các môn phái khác nhau mà đánh cho sư Thiếu Lâm học võ mười mấy năm phải chạy trốn chết, vãi cứt vãi máu, không hề chống đỡ nổi, chết không có đất chôn. Từ đó mà nhìn, có thể thấy một chiêu nửa thức của phái Võ Đang, Côn Luân gì gì đó đều lợi hại hơn võ công chính tông của phái Thiếu Lâm chúng ta rất nhiều”.

Về mặt của bọn Hối Thông, Trùng Thúc, Trùng Tâm đều rất bền lèn. Tuy họ thấy lời Vi Tiểu Bảo rất chướng tai, nhưng nhất thời cũng khó cãi lại được, chỉ nghĩ “Công phu của bọn bốn người Tĩnh Tế rất kém, làm sao có thể nói là võ công chính tông của phái Thiếu Lâm?”.

Trùng Quan lại gật đầu nói “Su thúc nói rất có lý”.

Trùng Thúc ngạc nhiên nói “Sao sư huynh cũng cho là có lý?”. Trùng Quan nói “Võ công tạp nham của người ta mà đánh bại công phu chính tông của chúng ta, thì ở đây rõ ràng có chỗ rất không đúng”. Hối Thông nói “Tư chất trời cho của từng người đều khác nhau. Bọn như Tịnh Tế vốn không lấy võ công làm sở trường, họ bận tiếp khách, có công rất lớn trong việc hoằng dương Phật pháp. Tịnh Tế, Tịnh Thanh, Tịnh Bản, Tịnh Nguyên, bốn người các người đã giữ chức trách Tri khách tăng, trở đi nên luyện võ công nhiều hơn”. Bốn người bọn Tịnh Tế khom người vâng dạ.

Chúng tăng ra khỏi Giới luật viện. Vì Tiểu Bảo lắc đầu, Trùng Quan cau mày suy nghĩ một lúc cũng lắc đầu.

Hối Thông và Trùng Tâm nhìn nhau một cái, đều nghĩ “Một già một trẻ này đều có khí khái, không cần để ý”, rồi lần lượt bước đi.

Trùng Quan nhìn lá xanh của một vạt cây bạch quả trong viện chấp chới rơi xuống, nảy ra một ý, liền nói “Su thúc, ta phải đi thăm nữ thí chủ kia”. Vì Tiểu Bảo cả mừng nói “Thế thì không gì hay bằng, ta cũng đi”.

Hai người tới thiền viện phía đông, vị sư già điều trị cho nữ lang áo lục ra đón. Vì Tiểu Bảo hỏi “Thị có sao không?”. Vị sư già nói “Vết thương không sâu, không hề gì, không chết đâu”. Vì Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Hay lắm, hay lắm”, rồi đi vào thiền phòng.

Chỉ thấy nữ lang áo lục nằm ngang trên giường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch như trong suốt, đầu cổ dùng bông gòn và vải trắng bó kín, tay phải để ngoài chăn, năm ngón tay mảnh mai thuôn thuôn nõn nà như chạm bằng bạch ngọc, ở gốc năm ngón trên mu bàn tay có năm lúm tròn nhỏ nhỏ. Vi Tiểu Bảo trong lòng xao động, nhìn không được muốn sờ lên bàn tay xinh đẹp khả ái này, liền nói “Mạch cô ta ra sao?”, rồi đưa tay ra giả như định bắt mạch. Nữ lang áo lam đứng cuối giường, thấy y bước vào, đã hơi tức xông lên, quát “Đừng đụng vào sư muội ta”. Thấy y vẫn không rút tay lại, bèn vung tay trái ra, chụp vào cổ tay y. Trùng Quan ngón giữa bật vào huyết Dương cốc cạnh sống bàn trái nàng, nói “Chiêu này của ngươi là Cẩm nã thủ của Hách gia Sơn Tây”. Nữ lang áo lam rút tay lại, thuận thế huých khuỷu tay ra. Trùng Quan bật ngón tay vào huyết Tiểu hải dưới khuỷu tay nàng. Tay phải của nữ lang lật lại đập ra, Trùng Quan lại bật ngón giữa trở, bức nàng thu chiêu lùi lại một bước. Nữ lang vừa sợ vừa giận, song quyền như gió, trong nháy mắt đã đánh bảy tám quyền. Trùng Quan không ngớt gật đầu, bật ngón tay bảy tám lần, nữ lang “Ồi chào” một tiếng, huyết Thanh lãnh uyên trên cánh tay phải đã bị trúng chỉ, cánh tay không động đậy được, liền mắng “Hoa thượng chết tiệt !”.

Trùng Quan ngạc nhiên nói “Ta vốn còn sống, nếu là hòa thượng chết thì làm sao dùng ngón tay bắt ngươi được?”. Nữ lang thấy võ công của y lợi hại, trong lòng khiếp sợ, nhưng không chịu thua về miệng lưỡi, mắng “Hôm nay ngươi vẫn sống nhưng ngày mai sẽ chết”. Trùng Quan ngạc nhiên hỏi “Nữ thí chủ làm sao biết được? Chẳng lẽ ngươi sáng suốt nhìn thấy trước?”.

Nữ lang hừ một tiếng, nói “Hoa thượng chùa Thiếu Lâm chỉ biết mồm mép trơn tuột”. Nàng cho là Trùng Quan nói đùa với mình, chứ không biết lão hòa thượng này tuy võ công rất cao cường nhưng hoàn toàn không hiểu việc đời. Cả đời y không ra khỏi chùa, tăng lữ trong chùa phải giữ giới cấm nói dối, y chưa nói dối với ai câu nào, nên cho rằng trong thiên hạ tuyệt không có việc nói dối. Y nghe nữ lang nói hòa thượng chùa Thiếu Lâm chỉ biết mồm mép trơn tuột, nghĩ thầm “Chẳng lẽ thức ăn hôm nay cho quá nhiều dầu phộng!”, bèn kéo vạt áo lau mép, không thấy có dầu, cong đầu lưỡi trong miệng cũng không thấy trơn, đang còn kinh ngạc thì nữ lang áo lam hạ giọng quát “Đi ra, đừng ồn ào đánh thức sư muội ta!”.

Trùng Quan nói “Dạ, dạ..., sư thúc, chúng ta đi thôi”. Vì Tiểu Bảo ngẩn ra nhìn nữ lang trên giường, vốn đã không để ý tới việc gì khác, chỉ ừ một tiếng nhưng không dời bước. Nữ lang áo lam từ từ đi tới sau lưng y, đột nhiên xuất chiêu, đẩy mạnh một cái. Vì Tiểu Bảo “À” một tiếng, bị nàng hất bay thẳng ra cửa, bình một tiếng đập mạnh xuống đất, luôn miệng “Ồi chao”, không bò dậy nổi.

Trùng Quan nói “Chiêu Giang hà nhật hạ này vốn là chiêu pháp của phái Lao Sơn, nhưng nữ thí chủ sử dụng không đúng lắm”, trong miệng lẩm bẩm, đi ra khỏi phòng, dìu Vì Tiểu Bảo dậy, nói “Sư thúc, chiêu này của cô ta đánh ra, có mười ba cách ứng phó. Nếu không muốn giao đấu với cô ta thì trong sáu cách tránh né, bất cứ cách nào cũng dùng được. Nếu muốn phản kích thì bảy cách: ngoắc cổ tay, hất khuỷu tay, bật ngón tay, điểm trả lại, chụp cánh tay, gạt chéo ra, đá ngược cách nào cũng có thể hóa giải”.

Vi Tiểu Bảo ngã dập lung và mông xuống đất đau ê ẩm, đang tức tối, nói “Bây giờ người mới nói, thì có tác dụng gì?”.

Trùng Quan nói “Đạ, sư thúc giáo huấn rất đúng. Đều do sư diệt không phải, nếu ta nói trước, thì sư thúc không muốn làm khó cô ta, chỉ cần tránh né cũng không tới nỗi bị ngã thế này”.

Vi Tiểu Bảo chợt động tâm niệm “Hai cô nương này hung dữ thật, sau này gặp lại, họ vừa tới liền tay đánh chân đá sẽ khó chống đỡ. Lão hòa thượng này biết rất rõ về võ công của hai con nhãi xấu xa kia, chỉ bật ngón tay như vậy mà đã bức được thì không dám tới khinh rẻ người. Mình muốn lấy tiểu cô nương kia làm vợ, không thể không lừa lão hòa thượng đi theo bên cạnh hộ giá”, lại nghĩ “Lão hòa thượng già như vậy rồi, không biết còn sống được mấy ngày nữa, nếu ngày mai y ô hô ai tai, há không phải hỏng bét sao”, bèn nói “Vừa rồi người bật ngón tay mấy cái thì con nhãi xấu xa kia phải ngoan ngoan im thin thít, đó là công phu gì vậy?”.

Trùng Quan nói “Đó là công phu Nhất chỉ thiên. Sư thúc không biết sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta không biết, người dạy ta đi”. Trùng Quan nói “Sư thúc có lệnh ắt phải phục tùng. Nhất chỉ thiên công phu này cũng không khó học, chỉ cần nhận đúng huyệt, điểm mạnh vào huyệt đạo của đối phương là được”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, vội nói “Thế thì tốt quá, người mau mau dạy ta”. Nghĩ thâm học được công phu này, ngón tay chỉ bật mấy cái là nữ lang áo lục đã không động dậy được. Lúc đó muốn thì làm vợ, còn không dễ sao? Mà bốn chữ “Cũng không khó học” càng là điều quan trọng. Công phu tuyệt diệu trong

thiên hạ không môn nào hơn được, lập tức mặt mày hớn hớn, trong lòng vô cùng ngửa ngáy.

Trùng Quan nói “Không biết nội công Dịch cân kinh của sư thúc đã luyện tới bậc thứ mấy rồi. Xin sư thúc bật thử một cái xem sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Bật thế nào?”. Trùng Quan co ngón tay bật ra, vù một tiếng, một luồng kinh khí bắn mạnh ra, một chiếc lá dưới đất bay tung lên.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Trò này hay đấy”, rồi làm theo cách của y, cũng là ngón cái tay phải đè chặt ngón giữa, bật ngón giữa ra, đương nhiên hoàn toàn im ắng, không có cả một hạt bụi nào bay lên.

Trùng Quan nói “Thì ra sư thúc chưa luyện qua nội công Dịch cân kinh, muốn luyện môn nội công này phải luyện Bát Nhã chuông trước, để ta chiết chiêu Bát Nhã chuông với sư thúc, xem chuông lục của sư thúc nông sâu ra sao mới truyền thụ Dịch cân kinh được. Vi Tiểu Bảo nói “Bát Nhã chuông ta cũng không biết”. Trùng Quan nói “Cũng không sao, chúng ta đấu Niêm hoa cầm nã thủ”. Vi Tiểu Bảo nói “Cái gì mà Niêm hoa cầm nã thủ, cũng chưa nghe nói tới”.

Trên mặt Trùng Quan có vẻ khó coi, nói “Thế thì chúng ta chiết chiêu qua loa hơn, thử Kim cương thần chuông cũng được. Môn này cũng không biết à? Thế thì bắt đầu thử từ Ba la mật thủ cũng được. Cũng không biết? Thế thì thử Tán hoa thủ. Phải rồi, sư thúc còn nhỏ tuổi, chưa học tới lộ chuông pháp này, thế còn Vi Đà chuông, Phục hổ quyền, La Hán quyền? Thiếu Lâm trường quyền?”. Y nói một loạt quyền pháp, Vi Tiểu Bảo đều lắc đầu.

Trùng Quan thấy Vi Tiểu Bảo không biết quyền pháp gì, cũng không bức tức, nói “Võ công phái Thiếu Lâm chúng ta tuân tự nhi tiến, sau khi nhập môn, trước tiên học Thiếu Lâm trường quyền, rồi mới học La Hán quyền, sau đó học Phục hổ quyền, sau khi đã có căn bản nội công, ngoại công, có thể học Vi Đà chuồng. Nếu không học Vi Đà chuồng thì học Đại từ đại bi thiên thủ thức cũng được...”. Vi Tiểu Bảo hơi máy môi, định nói “Đại từ đại bi thiên thủ thức thì ta biết”, nhưng kìm lại, biết Đại từ đại bi thiên thủ thức do Hải lão công dạy, trong mười chiêu e đã có chín chiêu là giả, chữ “Biết” này bất kể thế nào cũng không thể nói được. Chỉ nghe Trùng Quan nói tiếp “Bất kể học Vi Đà chuồng hay Đại từ đại bi thiên thủ thức, thông minh, chuyên cần thì luyện bảy tám năm cũng tầm tạm rồi. Nếu ngộ tính cao thì có thể học thêm Tán hoa chuồng. Học xong Tán hoa chuồng thì đệ tử phái khác trong võ lâm đã khó địch nổi. Còn học Ba la mật thủ, phải xem tính nết của mỗi người có thích hợp không. Như các sư đệ Tịnh Tế, Tịnh Thanh đều đang luyện Phục hổ quyền, tính tình của họ không thích hợp với việc luyện võ, tiến bộ hơi chậm. Mười năm nữa may ra Tịnh Thanh có thể luyện Vi Đà chuồng. Tịnh Tế học võ không được chuyên tâm, sư đệ thấy y chuyên niệm kinh Kim Cương tham thiền là phải”.

Vi Tiểu Bảo thở dài một tiếng nói “Người nói Nhất chỉ thiên học không khó, nhưng bắt đầu luyện từ Thiếu Lâm trường quyền, từng đường quyền pháp, chuồng pháp cứ thế luyện, luyện thành Nhất chỉ thiên này phải mất mấy năm?”.

Trùng Quan nói “Trong điển tịch của Bát Nhã đường có chép điều này. Trong triều Hậu Tấn thời Ngũ đại, bản tự có một vị Pháp Huệ thiền sư, thiền tư thông tuệ, vào chùa chưa đầy ba mươi sáu năm đã luyện được Nhất chỉ thiền, tiến triển thần tốc, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả. Chắc kiếp trước y nhất định là một vị đại tông sư võ học, rất nhiều công phu là mang theo từ kiếp trước. Sau đó trong niên hiệu Kiến Viêm nhà Nam Tống có một vị Linh Hung thiền sư, chẳng qua cũng chỉ mất thời gian ba mươi chín năm. Đó đều là kỳ tài thông minh bẩm sinh, trăm năm khó gặp, khiến người ta khâm phục. Điển hình tiền bối, hậu nhân cũng chỉ biết tưởng tượng mà thôi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người từ khi bắt đầu học võ đến lúc luyện được Nhất chỉ thiền, mất bao nhiêu lâu?”.

Trùng Quan mỉm cười nói “Sư diệt năm mươi một tuổi bắt đầu luyện Thiếu Lâm trường quyền, tính ra cũng rất may mắn, theo học với ân sư là Hối Trí thiền sư, học được nhanh hơn nhiều so với các sư huynh đệ đồng môn, đến năm mươi ba tuổi đã hơi thấy cửa vào chỉ pháp này”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người luyện từ năm mươi một tuổi, tới năm mươi ba tuổi đã hơi quỳ ở then cửa gì gì đó”. (Y không biết thành ngữ Hơi thấy cửa vào, nên nói thành Hơi quỳ then cửa), vậy thì đã luyện tất cả bốn mươi hai năm mới thành công phải không?”. Trùng Quan rất đặc ý, nói “Trong bốn mươi hai năm mà luyện được Nhất chỉ thiền, trong bản phái hơn ngàn năm nay lão nạp được xếp thứ ba”. Ngừng một lát lại nói “Nhưng nội lực của

lão nạp rất bình thường, nếu nói về chỉ lực e là phải xếp sau bảy mươi người". Nói tới đó lại không tìm được về ảo nào.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Bất kể người xếp thứ ba cũng được, xếp thứ bảy mươi ba cũng được, kiếp trước lão tử không đi tu, tựa hồ không mang võ công gì từ bụng mẹ ra, phải mất bốn mươi hai năm mới luyện được chỉ pháp này thì mình và con nhãi xấu xa kia đều đã là ông bà già năm sáu mươi tuổi rồi, lão tử còn luyện cái rắm gì!", liền nói "Tiểu cô nương người ta chỉ luyện một hai năm, người phải luyện tới bốn năm mươi năm mới thắng được, thật là kém xa".

Trùng Quan cũng đã sớm nghĩ tới điều này, vẫn đang tính toán trong lòng, liền nói "Dạ, dạ! Võ công của phái Thiếu Lâm ta so với người ta, quả thật... quả thật không hay lắm".

Vi Tiểu Bảo nói "Cái gì mà không hay lắm, rõ ràng là hỏng bét. Phái Thiếu Lâm chúng ta cứ thế này thì có thể không còn là người đứng đầu trong võ lâm. Người là Thủ tọa Bát Nhã đường, sao không nghĩ cách làm sao xứng đáng với cao tăng của chùa Thiếu Lâm hàng ngàn hàng vạn năm nay? Sau khi người chết, còn mặt mũi nào nhìn Pháp gì đó thiền sư, Linh gì đó thiền sư, thêm Hối Trí thiền sư sư huynh ta, mọi người sẽ trách tội người, nói người chỉ biết ăn ỉa mà không lo làm việc, không nghĩ cách bảo toàn oai danh của phái Thiếu Lâm, há không xấu hổ mà chết sao?".

Trùng Quan bộ mặt già nua đỏ bừng, mười phần khiếp sợ, gật đầu lia lịa nói "Sư thúc chỉ điểm rất đúng,

để sư diệt về, tra cứu điển tịch võ công trong Bát Nhã đường xem có diệu pháp gì có thể luyện nhanh không”. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Phải đấy, nếu người tra cứu không ra thì phái Thiếu Lâm chúng ta cũng không cần đứng trong võ lâm nữa. Chỉ bằng mời hai tiểu cô nương kia tới, để người lớn tuổi làm Phương trượng, người nhỏ tuổi làm Thủ tọa Bát Nhã đường. Do hai người truyền thu võ công, nhất định sẽ hay hơn nhiều so với công phu gốc gác, đầu óc đần độn của chúng ta”.

Trùng Quan ngó ra, hỏi “Hai vị nữ thí chủ kia làm sao lại có thể làm Phương trượng, Thủ tọa của bản tự?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ai bảo người không nghĩ ra cách luyện võ công cho nhanh ? Phương trượng mất mặt, người cũng mất mặt, chuyện đó không cần phải nói, nhưng từ đây phái Thiếu Lâm không còn chỗ đứng trong võ lâm, mấy ngàn hòa thượng của bản tự đều phải chuyển sang tôn hai nữ lang này làm sư phụ. Mọi người đều nói mất mấy chục năm học võ công của phái Thiếu Lâm, nhưng có tác dụng gì ? Hai tiểu cô nương chỉ học sáu tháng một năm, liền lách cách lách cách lách cách bẻ gãy hết chân tay của hòa thượng chùa Thiếu Lâm. Mọi người coi việc bảo toàn chân tay là quan trọng, thì chỉ bằng cung kính tiểu cô nương tới làm Thủ tọa Bát Nhã đường cho xong !”.

Mấy câu này khiến Trùng Quan toát cả mồ hôi trán, hai tay không ngừng run lên, run giọng nói “Vâng vâng ! Mời hai tiểu cô nương tới làm Phương trượng, Thủ tọa của bản tự, ờ, như thế... như thế cũng thật là mất mặt”. Vi Tiểu Bảo nói “Chứ không phải sao? Lúc đó chúng ta cũng không gọi là phái Thiếu Lâm nữa”. Trùng Quan

hỏi “Thế... thế gọi là phái gì?”. Vì Tiểu Bảo nói “Chỉ bằng gọi quách là phái Thiếu Nữ cho xong, chùa Thiếu Lâm đổi thành chùa Thiếu Nữ, chỉ cần tháo tấm biển trên cổng chùa xuống, cạo bỏ chữ Lâm thay bằng chữ Nữ, chỉ thay một chữ, cũng rất dễ làm”. Trùng Quan mặt xám như tro, vội nói “Không được, không được! Ta... ta sẽ nghĩ cách. Sư thúc, thứ lỗi cho sư diệt không bồi tiếp được nữa”, rồi chấp tay làm lễ, quay người đi ngay.

Vi Tiểu Bảo nói “Khoan đã! Việc này phải giữ bí mật. Nếu trong chùa có người biết sẽ rất không ổn”. Trùng Quan hỏi “Tại sao thế?”. Vì Tiểu Bảo nói “Mọi người sẽ không tin người, cũng không biết người có nghĩ ra cách hay không. Hai tiểu cô nương kia còn dường thương trong chùa mà mọi người kinh hồn khiếp vía, đều tới dập đầu bái sư, thì phái Thiếu Lâm to lớn của chúng ta há chẳng tan rã từ đây sao?”.

Trùng Quan nói “Sư thúc chỉ giáo rất phải. Việc này liên quan tới sự tồn vong của bản phái, thật ngàn vạn lần không thể nói ra”, trong lòng vô cùng cảm kích, nghĩ thầm “Vị sư thúc này tuy còn nhỏ tuổi nhưng nhãn quan xa rộng, bậc sư tôn tiền bối quả nhiên rất giỏi, nếu không có y đầu óc sáng suốt, kiến thức hơn người thì phái Thiếu Lâm không khỏi biến thành phái Thiếu Nữ, danh tiếng ngàn năm sẽ không sao khôi phục được”.

Vi Tiểu Bảo thấy y tất tả bước đi, tay áo run bần bật, rõ ràng rất sợ hãi, nghĩ thầm “Lão hòa thượng liều mạng già đi nghĩ cách, nhất định sẽ nghĩ ra được cách gì đó. Lời nói của mình thì ai ai cũng thấy có hàng trăm chỗ sơ hở, nhưng chỉ cần y không bàn bạc với người khác thì lão hòa thượng ngu này sẽ không thể biết bị mình lừa”.

Nghĩ tới tiểu cô nương dung nhan như hoa đang nằm trên giường, lập tức lòng hươu dạ vượn, lại muốn vào phòng nhìn nàng mấy cái. Y quay đầu đi được mấy bước, chợt thấy bóng quần màu lam dưới rèm cửa, nghĩ tới nữ lang áo lam ra tay rất độc ác, mình lại không có Trùng Quan hộ giá, một mình bước vào sẽ nếm mùi đau khổ, đành thở dài quay về thiền phòng của mình nghỉ ngơi.

Hôm sau vừa tảng sáng, lại tới thiền viện phía đông thăm viếng. Nhà sư già điều trị chấp tay nói “Chào sư thúc”. Vì Tiểu Bảo nói “Vết thương của nữ thí chủ đã đỡ chưa?”. Nhà sư già nói “Nữ thí chủ kia nửa đêm tỉnh dậy, biết mình đang trong bản tự, định đi lập tức, nói nhiều câu vô lễ. Sư diệt hết lời khuyên can, cô ta nói quyết không chết trong chùa của tiểu... tiểu tăng”. Vì Tiểu Bảo nghe y ấp úng, biết tiểu cô nương nếu không mắng mình là “Tiểu dân tặc” thì ắt là “Tiểu ác tăng”, liền hỏi “Thế rồi sao?”. Nhà sư già nói “Sư diệt khuyên cô ta ngày mai hãy đi, nữ thí chủ giãy giụa đứng dậy, sư tử nàng đỡ nàng đi ra, sư diệt không dám can ngăn, hơn nữa vết thương của nữ thí chủ kia cũng không đáng lo, đành để họ đi, đã bảo đảm việc này với Phương trượng”.

Vì Tiểu Bảo gật đầu, cảm thấy cụt hứng, nghĩ thầm “Tiểu cô nương đi rồi, không biết tới đâu? Mình không biết tên họ, làm sao tìm ra?”, bèn trách nhà sư già kia làm việc bất lực, trách móc mấy câu, lại xoay chuyển ý nghĩ “Hai con nhãi xấu xa này dung mạo xinh đẹp, khác hẳn người khác, lúc xuất thủ thì đủ cả công phu của các gia các phái, rốt cuộc sẽ tìm ra”, liền đi vào Bát Nhã đường.

Chỉ thấy Trùng Quan ngồi dưới đất, chung quanh chất hàng trăm quyển sách, hai tay ôm đầu, nhọc nhằn

suy nghĩ, mắt đầy tia máu, chắc là cả đêm không ngủ. Nhìn dáng vẻ của y, đương nhiên là chưa nghĩ ra được cách hay. Y thấy Vi Tiểu Bảo đi vào, giờ mắt ra nhìn, tựa hồ không biết, vẫn miệt mài suy nghĩ, đối với mọi thứ chung quanh đều nhìn mà không thấy.

Vi Tiểu Bảo thấy y khổ não định tới an ủi vài câu, cho y biết hai tiểu cô nương đã đi, trước mắt không cần vội vàng, lại xoay chuyển ý nghĩ “Nếu y không dụng tâm thì làm sao nghĩ ra được? Chỉ sợ mình nói ra, lão hòa thượng này lại càng lười”.

Thấm thoát đã hơn một tháng, Vi Tiểu Bảo thường lui tới Bát Nhã đường, thấy Trùng Quan chỉ còn da bọc xương, khuôn mặt tiêu tụy, không nói không rằng giống như ngậy ngốc, có lúc đứng dậy, tay đánh chân đá một hồi rồi lắc đầu ngồi xuống. Vi Tiểu Bảo chỉ cho là lão hòa thượng này ngu ngốc, miệt mài vất óc cả tháng nay vẫn không nghĩ ra cách gì, chứ không biết võ công của phái Thiếu Lâm môn nào cũng cốt phải có căn cơ vững chắc, thà chậm chứ không tham nhanh. Muốn cấp tốc thành công chính là điều đại kỵ trong võ công phái của Thiếu Lâm. Trùng Quan tuy biết hết tất cả võ học trong thiên hạ, nhưng muốn y bỏ hết các điều cấm của bản phái, sáng tạo ra cách thức luyện võ cấp tốc thì hoàn toàn không phù hợp với những điều y đã học suốt đời.

Khí trời ấm dần, Vi Tiểu Bảo ở trong chùa đã được vài tháng. Máy ngày gần đây, mỗi ngày y đều nghĩ tới thiếu nữ áo lục mây mười lần.

Hôm ấy buồn chán, giắt tiên đi xuống phía tây núi Thiếu Thất, tới một thị trấn lớn gọi là Đàm Đầu phố, tới hiệu quần áo mua một bộ quần áo giày tất, ra hang núi ngoài thị trấn mặc vào, gói áo cà sa vào bao phục khoác lên lưng, tới bờ suối soi xuống nước quả giống như con nhà giàu. Y trở vào thị trấn, ăn một bữa no nê gà vịt thịt cá trong một tửu lâu, rồi nghĩ thầm “Bây giờ đi tìm sòng bạc đánh lớn một phen”. Biết sòng bạc thường ở trong hẻm nhỏ, liền đi qua phố vào hẻm, nhìn đông ngó tây.

Mỗi lần vào một đường hẻm nhỏ, y đều lắng nghe xem có tiếng sát phạt không, tới hẻm thứ bảy thì nghe có người nói “Thiên Cửu vương, ăn hết!”, mấy chữ ấy lọt vào tai, lập tức nói không hết sự khoan khoái, so với câu “Nam mô A di đà Phật” lúc nào cũng nghe thấy trong chùa Thiếu Lâm chẳng khác nào thế giới Tây phương cực lạc so với mười tám tầng địa ngục.

Y bước mau tới, đưa tay đẩy cửa. Một hán tử khoảng tứ tuần, đôi mắt lệch bước ra, nghiêng đầu nhìn y, hỏi “Làm gì thế?”. Vi Tiểu Bảo lấy trong bọc ra một đỉnh bạc tung tung trong tay, cười nói “Ngựa tay, tới cùng vài lượng”. Hán tử kia nói “Đây không phải sòng bạc, mà là đường tử. Tiểu huynh đệ, người muốn chơi cô nương thì chờ vài năm nữa hãy tới”.

Vi Tiểu Bảo thềm đánh bạc đã lâu, vừa nghe tiếng “Thiên Cửu vương, ăn hết”, thì dù trời có sập cũng phải đánh vài ván, huống hồ tới kỹ viện cũng như về lại chốn xưa, làm sao chịu đi? Liền cười nói “Người tìm cho ta vài cô Đánh xe trong Uống trà, đêm nay thiếu gia bày ba bàn Rượu hoa”, nhét đỉnh bạc hai lượng vào tay y, cười nói “Cho người uống rượu”.

Quy nô cả mừng, thấy người tới là khách sang, lập tức mặt mày tươi rói, nói “Đa tạ thiếu gia ban thưởng”, rồi cao giọng xưng “Có khách”, cung kính đón y vào. Chủ chùa ra đón khách, thấy là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi ăn mặc sang trọng, nghĩ thầm “Trẻ con trộm tiền nhà đi phung phí, phải cửa y thật nặng”, liền cười hì hì kéo tay y, nói “Tiểu thiếu gia, quý củ của bọn ta ở đây là có lì xì tiền mở cửa. Người muốn gặp cô nương, phải cho tiền thưởng trước”.

Vì Tiểu Bảo làm mặt lạnh, nói “Người tưởng ta là cừu non chưa qua kỹ viện à ? Chúng ta là người trong nghề, nhà lão tử mở vài cái thế này”, rồi rút ra một tập ngân phiếu khoảng ba bốn trăm lượng ném lên bàn, nói “Uống trà nửa lượng một cô nương, Làm thoa ba lượng một cô nương, Đưa bình trà lớn nửa lượng, Chị lớn nửa lượng. Lão tử hôm nay cao hứng, nhất loạt tăng gấp đôi”, nói ra một tràng tiếng lóng trong kỹ viện, không có nửa câu của người ngoài, khiến chủ chùa nghe thấy ngây ra, sững sốt suốt nửa ngày mới cười nói “Thì ra là tiểu thiếu gia cùng nghề, ta có mắt như mù. Không biết trên phủ tiểu thiếu gia mở những kỹ viện nào ?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Nhà lão tử mở Lệ Xuân viện, Di Tình viện ở Dương Châu, ở Thường Tâm lâu, Suồng Xuân các Bắc Kinh, Nhu Tình viện, Ván Cúc lâu ở Thiên Tân tổng cộng sáu nhà”. Thật ra sáu nhà này đều là kỹ viện nổi tiếng ở Dương Châu, không thì nhất thời y cũng không sao nói ra được bằng hiệu của sáu nhà này.

Chủ chùa vừa nghe, nghĩ thầm phải ngoan ngoan, thì ra là ông chủ lớn của sáu kỹ viện tới, việc làm ăn của y chắc không nhỏ, liền cười hỏi “Tiểu thiếu gia thích cô

nuong như thế nào cùng ngồi tâm sự?”. Vì Tiểu Bảo nói “Xem chỗ các người nhỏ thế này, thì chắc không có cô nương Tô Châu. Có cô nương phủ Đại Đồng nào không?”. Chủ chứa có vẻ xấu hổ, hạ giọng nói “Có thì có một người nhưng là hàng giả, là người Phồn Dương Sơn Tây, chỉ có thể lừa đồ ngu chứ không dám lừa người trong nghề”.

Vì Tiểu Bảo cười nói “Người gọi tất cả các cô nương trong viện ra đây, thiếu gia thưởng mỗi người ba lượng”. Chủ chứa cả mừng, lên tiếng gọi. Trong phút chốc ầm ĩ cả lên, căn phòng đã đầy các cô nương. Trong kỹ viện nhỏ này đương nhiên đều là bọn phấn son loe loẹt, tay thô bàn chân to, người kéo tay kẻ ôm lưng, ra sức tống tình. Vì Tiểu Bảo rất vui, tuy bọn kỹ nữ này kẻ mày rậm má cao, kẻ môi dày miệng rộng, so với y còn xấu hơn mấy phần, nhưng y từ nhỏ đã lập chí muốn vùng tiền trong kỹ viện một phen, hôm nay được thực hiện ước nguyện trong đời, cảm thấy dương dương tự đắc, kéo một cô nương bên cạnh, hôn lên môi nàng một cái, chỉ cảm thấy mùi hành tỏi xông lên nồng nặc, suýt nữa nôn ọe.

Bỗng rèm cửa vén ra, hai nữ lang bước vào. Vì Tiểu Bảo nói “Tốt, hai đại muội tử cùng tới đây, trước tiên hãy hôn ta một cái...”. Chưa dứt lời thì nhìn rõ mặt của hai nữ lang, bất giác giật nảy mình.

Y la to một tiếng nhảy dựng lên, xô hai cô gái đang ôm chặt y ngã xuống đất.

Thì ra hai cô gái vừa bước vào chính là nữ lang áo lục mà y đêm nhớ ngày mong và sự tử của nàng.

Nữ lang áo lam cười nhạt nói “Người vừa vào thì trấn, bọn ta đã theo sau xem người làm việc gì xấu xa”.

Vì Tiểu Bảo toát mồ hôi lạnh, cười gượng nói “Dạ, dạ, cô nương này, vết thương ở cổ của người đã đỡ... đỡ chưa?”. Nữ lang áo lục hừ một tiếng không đếm xỉa gì tới. Nữ lang áo lam tức giận nói “Bọn ta hàng ngày chờ ngoài chùa Thiếu Lâm, muốn bắt người ra muôn mảnh để trả mối thâm cừu đại hận đã làm nhục sư muội ta. Hừ, tính ra trời cũng không phụ kẻ khổ tâm, run rủi cho tên ác tăng nhà người rơi vào tay bọn ta”.

Vì Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ “Lão tử hôm nay phải mất mạng rồi”, cười lấy lòng nói “Thật ra... thật ra ta cũng không đắc tội... đắc tội với cô nương, chẳng qua là... chẳng qua là chụp một cái như thế, cũng không hề gì, ta thấy... ta thấy...”.

Nữ lang áo lục đỏ mặt, trong ánh mắt lộ ra sát cơ. Nữ lang áo lam lạnh lùng nói “Mối rồi người nói gì? Gọi bọn ta thế nào?”. Vì Tiểu Bảo nói “Hồng bát, đây lại là chuyện rất tình cờ... Ta... ta tưởng hai vị cũng là... cũng là các cô nương trong động”.

Nữ lang áo lục hạ giọng nói “Sư tỷ, dài dòng với tên giặc trọc đầu không từ chuyện xấu xa nào này làm gì? Một đao giết quách cho xong”. Soạt một tiếng, bạch quang lấp loáng. Vì Tiểu Bảo la lớn rút cổ, cái mũ trên đầu đã bị thanh liễu diệp đao của nàng chém rơi xuống, để lộ cái đầu trọc.

Các kỹ nữ lập tức đại hỗn loạn, đồng thanh la ó “Giết người, giết người rồi!”.

Vì Tiểu Bảo rút người xuống, nép sau một kỹ nữ, kêu lên “Này, đây là động điểm, đã vào đây thì là kỹ nữ, các người còn không mau ra đi, để người ta biết thì... thì rất

khó nghe...". Hai nữ lang roạt roạt chém mấy nhát, nhưng trong phòng có tới cả chục kỹ nữ chen chúc, làm sao chém được y? Mũi dao lướt qua suýt chém trúng hai kỹ nữ.

Vi Tiểu Bảo la lớn "Lão tử ở đây chơi gái, có gì đáng nhìn? Ta... ta... cởi quần áo đây, sắp cởi quần đây", rồi cởi áo ném ra ngoài.

Hai nữ lang vô cùng tức giận, nhưng sợ Vi Tiểu Bảo bất kể liêm sỉ tuột quần ra, nữ lang áo lục quay người chạy ra, nữ lang áo lam sừng sốt cũng chạy theo, bình bình hai tiếng, hát chủ chửa và quy nô đang xông vào xem ngã lẫn ra hai bên.

Nhất thời trong kỹ viện tiếng la vang trời, tiếng chửi động đất.

Vi Tiểu Bảo tạm thời tránh được một đao, nhưng nghĩ hai cô nương này nhất định đứng chờ ở cửa, chỉ cần mình bước ra khỏi kỹ viện một bước, lập tức sẽ bị họ giết, liền nói "Mọi người đừng âm ỉ, mỗi người mười lượng người nào cũng có, quyết không vồ hụt đâu". Các kỹ nữ lập tức yên lặng. Vi Tiểu Bảo lấy ra hai mươi lượng bạc đưa quy nô, dặn "Mau chuẩn bị cho ta một con ngựa, chờ ở ngoài hẻm". Quy nô cầm tiền đi ra.

Vi Tiểu Bảo chỉ một kỹ nữ nói "Cho người hai mươi lượng bạc, cởi áo ra đổi cho ta". Kỹ nữ ấy cả mừng, bèn cởi áo ra. Những người khác, người một tiếng, kẻ một câu nhao nhao hỏi han. Vi Tiểu Bảo nói "Hai cô nương này là vợ lớn vợ bé của ta, cạo trọc đầu ta không cho ta đi chơi gái, ta trốn ra, họ liền đuổi theo giết ta".

Chủ chùa và các kỹ nữ nghe xong đều không khỏi buồn cười. Vợ của những người chơi gái tới thanh lâu cãi vã xô xát là chuyện thường thấy, nhưng cầm dao định giết chồng thì quả là hiếm thấy, còn như thê thiếp hiệp lực cạo trọc đầu chồng, không cho đi chơi gái thì lần đầu mới nghe.

Vì Tiểu Bảo vội mặc áo của kỹ nữ kia vào, dùng vải hoa trùm lên đầu, các kỹ nữ biết ý muốn cải trang chạy trốn liền hi hi hô hô giúp y tô son đánh phấn. Các khách chơi đang đánh bạc trong kỹ viện nghe tiếng cũng ủa tới xem rất đông. Không bao lâu sau quy nô về báo đã chuẩn bị ngựa, sau khi biết nguyên do liền nói “Thiếu gia nên cẩn thận, đại phu nhân chờ ở cửa sau, tiểu phu nhân chờ ở cửa trước, hai người đều cầm dao”. Vì Tiểu Bảo lấy nhiều tiền ra, chửi “Hai con mụ chùa ngoa quản lão tử nghiêm ngặt như thế thật là hiếm có hiếm thấy”. Chủ chùa được y thưởng ba mươi lượng bạc, nói “Hai con cộc cái làm hại miếng cơm manh áo của người ta, đàn bà trong thiên hạ mà đều như hai bà vợ của thiếu gia thì bọn ta hít gió mà sống chắc? Xin Nhị lang thần phù hộ độ trì cho hai con cộc cái kia tuyệt tự tuyệt tôn. Ài chà, tiểu thiếu gia, ta không phải nói người đâu, chỉ bằng người bỏ hai con quý cái kia, hàng ngày cứ tới đây chơi cho thỏa thích”.

Vì Tiểu Bảo cười nói “Chủ ý này quả cao minh. Má má, người ra cửa trước, chửi con đàn bà chùa ngoa kia một trận, có điều người núp sau cửa mà chửi, coi chừng thị lên con chùa ngoa, dùng dao dả thương. Các vị tỷ muội mọi người xông ra cửa sau, hai mụ vợ chùa ngoa của ta sẽ không bắt được ta đâu”. Liền đưa bạc ra chia, các kỹ nữ ai cũng mừng rỡ. Dưới sự trọng thưởng, sẽ có

dũng phu, chỉ cần trọng thưởng, không thiếu dũng phu. Bọn kỹ nữ được bạc trắng xóa, ai cũng lấy chữ “Trung” làm đầu, đều ra sức lập công báo chúa.

Nghe chủ chúa ở cửa trước ngoác miệng cười lớn “Bọn vợ lớn vợ bé chưa ngoa kia, muốn quản chồng thì phải nghe lời y, làm cho y vui vẻ mới phải. Các người tự mình không có bản lĩnh, y mới tới thanh lâu tìm khoái lạc. Cầm dao dọa giết y có tác dụng cái rắm gì? Chồng các người là người hào hoa rộng rãi, là người tốt đệ nhất thiên hạ, hai con cạp cái không có chút nào xứng đáng với y. Lão nương khuyên các người ngoan ngoãn, mau dập đầu tạ tội với y, rồi nhận lão nương làm thầy, học chút công phu chần gối để hầu hạ y cho tốt. Nếu không y mà quyết ý bán các người cho lão nương, ở đây làm kỹ nữ, hôm nay chúng ta sẽ thỏa thuận... Ồi chao... trời ơi... đau chết đi thôi...”.

Vi Tiểu Bảo vừa nghe thấy, biết nữ lang áo lam đã nhìn không được ra tay đánh người, liền nói “Mọi người ra thôi!”.

Hai mươi kỹ nữ chen chúc nhau đổ ra cửa sau, Vi Tiểu Bảo trà trộn trong đó. Nữ lang áo lục tay cầm liễu điệp đao chờ sẵn bên cửa, bỗng nhiên thấy một đám phụ nữ sắc sỡ lòe loẹt xông ra, liền mở to đôi mắt đẹp, không biết phải làm gì.

Các kỹ nữ ra khỏi hẻm, Vi Tiểu Bảo nhảy lên ngựa chạy về phía chùa Thiếu Lâm.

Nữ lang áo lam kiến cơ cũng nhanh, lập tức bỏ mặc chủ chúa, quay người đuổi theo. Bọn kỹ nữ đứng chặt cứng con hẻm đưa tay lôi kéo, nhao nhao nói “Con cạp cái, chồng người cuối ngựa đi rồi, đuổi không kịp nữa đâu

! Hi hi, hô hô...”. Nữ lang kia tức giận tới mức suýt ngất đi, cầm dao dọa nạt, bọn kỹ nữ đoán nàng không dám giết người, vẫn “Con tiện nhân, quân ác phụ, đồ thối tha” liên tiếp chửi ầm lên. Nữ lang quýnh quáng cất tiếng gọi lớn “Su muội, thằng giặc kia chạy mất rồi, đuổi mau”, nhưng nghe tiếng vó ngựa đã xa, không biết đuổi có kịp không.

Vi Tiểu Bảo chạy ra khỏi thị trấn, cởi quần áo đàn bà trên người vứt đi, bọc quần áo cà sa khi vội vàng đã bỏ quên trong thanh lâu, nhổ nước bọt lên gấu áo lau phấn trên mặt, nghĩ thầm “Năm nay lão tử quả thật rủi ro, vừa làm hòa thượng, vừa đóng kỹ nữ. Ô, nếu cô nương áo lục kia thật sự làm vợ mình, có chặt đầu mình cũng không đi kỹ viện”.

Y chạy một hơi về tới chùa Thiếu Lâm, cho ngựa vào sau núi, xuống ngựa rón rén theo cửa nách vào chùa, lập tức che mặt chạy mau về phòng mình. Y rửa hết son phấn trên mặt, mặc áo cà sa, lúc ấy mới yên tâm, nghĩ “Nếu vợ lớn vợ nhỏ tới chùa cãi vã, lão tử sẽ thà chết cũng không nhận”.

Giờ Ngọ hôm sau, Vi Tiểu Bảo đang nằm trên giường, nghĩ tới dáng vẻ rung động lòng người của nữ lang áo lục, không nén nổi lại muốn mạo hiểm, nghĩ “Mình phải tìm cách nào để gặp nàng lần nữa?”. Bỗng Tịnh Tế đi vào thiền phòng, hạ giọng nói “Su thúc tổ, vài hôm nữa người đừng ra khỏi chùa, sự tình có chuyện không hay”. Vi Tiểu Bảo kinh ngạc, vội hỏi cặn kẽ. Tịnh Tế nói “Một đầu bếp ở bếp Hương Tích vừa rồi nói với ta, y ra núi chặt củi, gặp hai cô nương trẻ tuổi cầm dao hỏi su thúc”. Vi Tiểu Bảo nói “Hỏi cái gì?”. Tịnh Tế nói “Hỏi y có biết su thúc, hỏi su thúc lúc nào ra khỏi chùa, thường tới nơi nào? Su thúc tổ, hai cô nương này không có ý tốt, chờ ở ngoài chùa,

muốn gia hại sư thúc, chỉ cần người không ra khỏi chùa, thì chắc họ cũng không dám vào”.

Vi Tiểu Bảo nói “Các cao tăng chùa Thiếu Lâm chúng ta sợ họ, không dám ra khỏi chùa thì còn ra thể thống gì nữa?”.

Tịnh Tế nói “Sư diệt tôn đã bầm với Phương trượng, lão nhân gia người sai sư diệt tới bầm với sư thúc tổ, xin sư thúc tổ tạm nhường họ một bước, chắc hai tiểu cô nương cũng không kiên trì được, chờ vài ngày không thấy sư thúc sẽ tự lui. Phương trượng nói bằng hữu trong võ lâm chỉ nói chúng ta đại nhân đại lượng, quyết không thể nói chùa Thiếu Lâm đường đường lại sợ hai tiểu cô nương không môn không phái”.

Vi Tiểu Bảo nói “Tiểu cô nương không môn không phái, hừ, lại lợi hại hơn nhiều so với đại hòa thượng có môn có phái chúng ta”.

Tịnh Tế nói “Ai nói không bằng?”, nghĩ tới cái hận bị bẻ gãy tay, tức sôi lên, lại nói “Chẳng qua Phương trượng có lệnh, nói phải bớt chuyện để yên ổn gì đó thôi”.

Vi Tiểu Bảo chờ y đi rồi, nghĩ thầm “Phải đi gặp Trùng Quan lão hòa thượng. Tốt nhất là y đã nghĩ ra diệu pháp”. Tới Bát Nhã đường, chỉ thấy Trùng Quan hai tay ôm đầu, ngựa mặt ngấm xà nhà, không ngừng đi vòng vòng trong phòng, miệng lẩm bẩm thành tiếng.

Vi Tiểu Bảo không dám cắt đứt luồng suy nghĩ của y, chờ đợi hồi lâu, thấy y đã đi mấy vòng nhưng vẫn như không dừng lại, bèn hắng giọng mấy tiếng. Trùng Quan cũng không để ý. Vi Tiểu Bảo gọi “Lão sư diệt, lão sư diệt!”, Trùng Quan vẫn không nghe thấy.

Vi Tiểu Bảo bước tới, vỗ vai y cười nói “Lão...”. Bàn tay vừa chạm đầu vai y, người bỗng chấn động, lập tức bay tung ra, bình một tiếng, đập vào tường, hơi thở lập tức tắc nghẹn, há miệng kêu nhưng không ra tiếng.

Trùng Quan giật nảy mình, vội bước tới quỳ xuống, chấp tay lạy lia lịa, nói “Tội sư diệt đáng chết, làm sư thúc bị đập, xin sư thúc phạt nặng”. Một hồi lâu, Vi Tiểu Bảo mới hít một hơi dài, nhăn nhó cười nói “Đứng dậy, đứng dậy, không cần đa lễ, do ta không phải”. Trùng Quan vẫn không ngớt xin lỗi. Vi Tiểu Bảo vịn tường đứng dậy, lại đỡ Trùng Quan đứng lên, hỏi “Vừa rồi là công phu gì? Thật là lợi hại”, nghĩ thầm “Nếu công phu này không khó luyện quá, thì học được cũng có tác dụng”.

Mặt Trùng Quan có vẻ sợ sệt, nói “Thật là có lỗi. Bẩm sư thúc, đây là thần công hộ thân của Bát Nhã chương”. Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, nghĩ thầm muốn học công phu này, trước tiên phải học nào là Thiếu Lâm trường quyền, La Hán quyền, Phục hổ quyền, Vi Đà chương, Tán hoa thủ, Ba la mật thủ, Kim cương thần chương, Niêm hoa cầm nã thủ vân vân..., hàng loạt chuyện rối rắm, mình không có thời giờ, cho dù có thời giờ, cũng không có đầu óc nào mà khổ luyện, liền hỏi “Đã nghĩ ra cách luyện võ nhanh chưa?”.

Trùng Quan nhăn nhó lắc đầu, nói “Sư diệt đã nghĩ không dùng Nhất chỉ thiên, không dùng nội công Dịch cân kinh, đối phó bằng Bát Nhã chương cũng có thể phá được công phu của hai vị nữ thí chủ, chẳng qua... chẳng qua...”. Vi Tiểu Bảo nói “Chẳng qua luyện được Bát Nhã chương cũng phải mất hai ba mươi năm phải không?”. Trùng Quan ập a ập ứng nói “Hai, ba mươi năm, chỉ e...”

chỉ e...". Vì Tiểu Bảo nhếch mép, tỏ vẻ khinh bỉ, nói "E cũng chưa chắc luyện được chứ gì?".

Trùng Quan rất xấu hổ, đáp "Đúng thế", ngẩn ra một lúc, nói "Để sư diệt nghĩ lại, nếu dùng Niêm hoa cầm nã thủ, không biết có được không?".

Vì Tiểu Bảo nghĩ thâm lão hòa thượng này thủ cựu, làm việc nhất định tuân theo thứ tự, cho dù Niêm hoa cầm nã thủ dùng được thì ít nhất cũng mất mười mấy năm để học. Lão hòa thượng này nội lực thâm hậu, đường như không dưới Hồng giáo chủ, nhưng Hồng giáo chủ tùy ý sáng tạo chiêu mới, tùy cơ ứng biến, hết sức tự nhiên thoải mái, lão hòa thượng này lại trơ như gỗ, không thể không chỉ điểm cho y một con đường sáng, liền nói "Lão sư diệt, ta thấy hai tiểu cô nương kia còn rất trẻ, quyết chưa thể luyện công phu được bao nhiêu năm".

Trùng Quan nói "Đúng thế, nên mới kỳ quái".

Vì Tiểu Bảo nói "Người ta quyết không phải là học từng bước từng bước, chúng ta cũng quyết không thể cứ chết cứng luyện từng bước. Họ đâu có nội công tu vi thâm hậu như ngươi? Ta thấy muốn đối phó với hai con nhãi xấu xa này, cơ bản không cần luyện nội công".

Trùng Quan cả kinh, run giọng nói "Luyện võ không... không bắt đầu từ cơ bản, thế... thế không phải là bàng môn tả đạo sao?".

Vì Tiểu Bảo nói "Họ không những là bàng môn tả đạo mà là không môn không đạo, đối phó với võ công không môn không đạo thì phải dùng cách không môn không đạo". Trùng Quan lộ vẻ mờ mịt, lẩm nhẩm "Không môn không đạo à, không môn không đạo à? Cái này...

cái này sư diệt quả không hiểu”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Người không hiểu, để ta dạy cho người”.

Trùng Quan cung kính nói “Xin sư thúc chỉ giáo”. Cả đời y gặp các vị sư bá, sư thúc bậc chữ Hối đều là cao tăng đức độ võ công kiệt xuất, nghĩ thầm “Vị tiểu sư thúc này tuy tuổi tác còn nhỏ, nội lực chưa đầy đủ nhưng quả có chỗ hơn người, nếu không sao lại làm được sư thúc của mình”. Mấy hôm nay miệt mài suy nghĩ phép luyện võ công cấp tốc, mà vẫn chưa tìm ra được manh mối, xem ra tiếp tục nghĩ mười năm, hai mươi năm, cho đến lúc chết cũng không giải quyết được vấn đề khó khăn, may có vị tiểu cao tăng bậc chữ Hối này tới chỉ rõ phương hướng sai lầm, bất giác kinh ngạc vui mừng lẫn lộn, lòng ngưỡng mộ cũng tự nhiên tăng lên.

Vì Tiểu Bảo nói “Người nói hai tiểu cô nương sử dụng là một chiêu trong phái Côn Luân, phái Nga Mi gì đó, võ công của phái Thiếu Lâm chúng ta so với các môn phái tào lao ấy thì ai mạnh hơn?”.

Trùng Quan nói “Chắc vẫn là phái Thiếu Lâm của chúng ta mạnh hơn, dù không mạnh hơn thì ít nhất cũng không yếu hơn”.

Vì Tiểu Bảo vỗ tay nói “Thế thì dễ rồi. Họ không dùng nội công, sử dụng một chiêu của môn phái tào lao, chúng ta cũng không dùng nội công, sử dụng một chiêu thức của phái Thiếu Lâm đủ thắng họ rồi, cho dù là Bát Nhã chuồng cũng hay, Kim cương thần quyền cũng được, Ba la mật thủ cũng tốt, A di đà phật cước cũng xong, chỉ cần không phải luyện nội công thì rất dễ học, có phải không?”.

Trùng Quan cau mày nói “Công phu A di đà phật cước, bản phái chưa có, không biết phái khác có không? Nhưng nếu không luyện nội công thì các quyền pháp chương pháp này của bản phái sẽ không có oai lực, gặp phải cao thủ phái khác nội lực thâm hậu thì chỉ cần một chiêu đã bị đánh đứt gân gãy xương”. Vì Tiểu Bảo hô hô cười rộ, hỏi “Hai tiểu cô nương này là cao thủ nội công thâm hậu à?”. Trùng Quan nói “Không phải”. Vì Tiểu Bảo nói “Thế thì người cần gì phải lo?”.

Đó là lời lay tỉnh người đang nằm mộng, Trùng Quan thở dài một tiếng, nói “Thì ra là thế, thì ra là thế. Su diệt không nghĩ tới chi tiết này”. Y ngó ra một lát, lại nói “Nhưng lại có một chỗ khó. Quyền pháp nhập môn của bản phái có mười tám lộ, nội ngoại khí giới ba mươi sáu môn, tuyệt kỹ bảy mươi hai mục, mỗi công phu biến hóa ít thì có mấy chục, nhiều thì trên một ngàn, học biết tất cả các chiêu thức này cũng không dễ. Cho dù không học nội công, chỉ học chiêu thức, cũng phải mấy chục năm công phu”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lão hòa thượng này quá thực ngu dần quá mức”, cười nói “Thế thì hà tất phải học hết? Chỉ cần biết tiểu cô nương giỏi chiêu thức gì, theo lý thì binh tới thì ra chặn, nước tới thì be bờ, tiểu cô nương đánh chiêu nào thì lão hòa thượng phá chiêu ấy, bảo đảm là đánh cho họ bỏ chạy tán loạn, mảnh giáp không còn”.

Trùng Quan gật đầu lia lịa, mặt lộ vẻ vui mừng, cảm thấy hiểu ra.

Vì Tiểu Bảo nói “Nữ lang áo lam dùng chiêu Giang hà nhật hạ của phái Lao Sơn gì đó, người nói có sáu cách né tránh, lại có bảy cách phản kích, thật ra hà tất phải

lôi thôi như thế? Chỉ cần một cách phản kích có thể đánh bại thì, còn mười hai loại khác thì học làm gì, há chẳng giảm được nhiều phiền phức sao?”.

Trùng Quan cả mừng, liền nói “Thật tuyệt, thật tuyệt! Hai nữ thí chủ bẻ gãy cánh tay của sư thúc, đả thương bốn người bọn sư diệt Tinh Tế, đã dùng Phân cân thác cốt thủ, bao gồm thủ pháp bốn phái, dùng võ công của phái Thiếu Lâm chúng ta là có thể hóa giải được”. Liền diễn lại từng thủ pháp mà hai nữ lang đã dùng, kế đó lại nói cách phá giải từng chiêu, diễn thử với Vi Tiểu Bảo.

Cách phá giải của Trùng Quan có lúc quá phức tạp, khó học, có lúc vô hình trung dùng tới nội công, Vi Tiểu Bảo bèn đòi y nghĩ cách khác đơn giản hơn. Võ công của phái Thiếu Lâm vốn rất rộng lớn phong phú. Trùng Quan lão hòa thượng lại kiến thức rất rộng, chỉ cần Vi Tiểu Bảo cảm thấy khó học thì y liền ra chiêu khác, nếu vẫn chưa được, lại đổi qua chiêu khác đến khi Vi Tiểu Bảo học được dễ dàng.

Trùng Quan thấy Vi Tiểu Bảo chưa đầy nửa giờ đã học được các chiêu thức này, chuyện khó khổ công suy nghĩ bao nhiêu ngày bỗng được giải quyết mau lẹ, mừng tới nỗi xoa cằm bứt tai, vui mừng khôn xiết. Đột nhiên y lại nghĩ ra một việc, liền nói “Đáng tiếc, đáng tiếc”. Lại lắc đầu nói “Nguy hiểm, nguy hiểm”.

Vi Tiểu Bảo vội hỏi “Đáng tiếc cái gì ? Nguy hiểm cái gì ?”.

Hồi 23

*Trời sinh tài sĩ quyết nhiều tật
Ông với môn đồ thấy cú truyền*

Trùng Quan nói “Lại cần sư thúc lão nhân gia người và bốn người bọn Tịnh Tế ra động thủ với hai nữ thí chủ kia, cho họ bẻ chân bẻ tay. Nhưng nếu bẻ nặng quá, khó mà chữa khỏi, trở nên tàn phế, há chẳng đáng tiếc sao? Lại nếu hai nữ thí chủ ra tay độc ác giết cả năm người bọn sư thúc, há chẳng nguy hiểm sao?”. Vì Tiểu Bảo lấy làm lạ hỏi “Tại sao lại phải năm người bọn ta đi động thủ?”. Trùng Quan nói “Chiêu số của hai nữ thí chủ học nhất định không chỉ có thế. Sư diệt không biết họ có chiêu số gì khác, tự nhiên không biết cách thức hóa giải. Nếu năm vị không ra đánh nhau thử chiêu thì làm sao điều tra rõ ràng?”.

Vì Tiểu Bảo hô hô cười rộ nói “Té ra là thế. Vậy thì cũng có cách, chỉ cần một mình người đi động thủ với họ, thì sẽ không có gì đáng tiếc, không có gì nguy hiểm”. Trùng Quan trên mặt có vẻ khó khăn, nói “Người xuất

gia không phiền não tức giận, ngày thường vô sự lại đi động thủ với người, thật rất không ổn". Vi Tiểu Bảo nói "Có cách rồi. Hai chúng ta ra chùa đi đạo, nếu hai vị nữ thí chủ đã đi xa rồi thì không gì tốt bằng. Đó gọi là người không xâm phạm ta thì ta không xâm phạm người, họ có chiêu số nào khác chúng ta cũng không cần để ý nữa". Trùng Quan nói "Đúng quá, đúng quá! Có điều trước nay sư diệt chưa ra khỏi cửa chùa, lần này vừa ra đã gặp tâm gây sự, ý tứ dường như không hay. Năm xưa Phật tổ chúng ta ở vườn Lộc Dã đầu xoay chuyển pháp luân, truyền Tứ diệu đế, Bát chánh đạo, chánh ý là một trong Bát chánh đạo...". Vi Tiểu Bảo ngắt lời y, nói "Chúng ta cũng không cần đi xa, chỉ đi đạo tự nhiên canh chùa, tốt nhất là không gặp họ". Trùng Quan nói "Đúng thế, đúng thế. Sư thúc lập tâm nhân từ, không tranh với người, đó là Chánh ý, sư diệt phải lấy làm khuôn mẫu".

Vi Tiểu Bảo cười thâm, kéo tay y theo cửa nách ra khỏi chùa Thiếu Lâm. Trùng Quan ngay cả rừng cây canh chùa cũng chưa nhìn thấy, thấy một vật thông xanh bất giác tắc lưỡi khen ngợi "Rất nhiều thông mọc một chỗ, thật là kỳ quan. Trong sân Bát Nhã đường chúng ta chỉ có hai cây...".

Nói chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng thét lạnh lạnh "Tiểu tặc trọc đầu đây rồi!". Ánh sáng chớp lên, một thanh cương đao đã chém tới Vi Tiểu Bảo. Trùng Quan nói "Đây là chiêu Mãnh hổ hạ sơn trong Ngũ hổ đoạn môn đao", vươn tay ra chụp cổ tay người sử đao, bỗng nghĩ chiêu này là thủ pháp trong Niêm hoa cầm nã thủ, không khỏi quá khó, liền nói "Không được", vội rút tay lại.

Người ra đao chính là nữ lang áo lam, nàng thấy Trùng Quan rút tay lại, thanh liễu diệp đao trở mau quét ngang hông y. Đúng lúc này nữ lang áo lục cũng từ rừng thông lỏn ra, vung đao chém Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo vội nép vào sau lưng Trùng Quan. Đao này của nữ lang áo lục liền chém xuống vai trái Trùng Quan. Trùng Quan nói “Đây là chiêu số của Thái cực đao, quả khó dùng cách thức đơn giản hóa giải...”. Câu nói chưa dứt, hai cô gái song đao vung múa, càng chém càng mau. Trùng Quan kêu lên “Sư thúc, không xong, không xong. Hai vị nữ thí chủ này ra chiêu mau quá, ta... ta không kịp nghĩ, người... người mời hai vị dừng nóng tính, cứ chém từ từ”.

Nữ lang áo lam liên tiếp ra chiêu mà thủy chung vẫn không chém được lão hòa thượng, mấy lần suýt bị y cướp mất đao, nghe y kêu la rồi rít, chỉ cho rằng y có ý chế nhạo, trong cơn giận dữ càng chém mau hơn.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Này, hai vị cố nương, sư diệt của ta mời các người không cần nóng nảy, cứ từ từ ra chiêu”.

Trùng Quan nói “Đúng thế, đầu óc của ta không được linh hoạt, trong ba khắc một giờ không nghĩ ra được thật nhiều cách hóa giải đâu”.

Nữ lang áo lục căm hận Vi Tiểu Bảo cực độ, mấy đao không chém trúng Trùng Quan, lại vung đao chém Vi Tiểu Bảo. Trùng Quan đưa tay chặn lại, nói “Nữ thí chủ, sư thúc của ta chưa học phép hóa giải đường đao này của người, bây giờ không cần chém y, chờ y học được rồi, biết phép chống đỡ, lúc đó lại chém y cũng chưa muộn.

Ôi, mấy cách này của ta quả chưa được. Sư thúc, bây giờ đừng vội ghi nhớ, mấy cách này của sư diệt đều không dùng được, trở về, chúng ta lại từ từ mài mò”, y nói luôn miệng nhưng hai tay lúc bắt, lúc nắm, lúc điểm, lúc đánh vây chặt lấy hai cô gái, nữ lang áo lục muốn giết Vi Tiểu Bảo, nhưng làm sao giết được.

Vi Tiểu Bảo thấy không còn nguy hiểm nữa, cười hì hì dựa vào gốc cây xem đánh nhau, hai mắt không ngừng di chuyển trên mặt, trên người, trên tay, trên chân nữ lang áo lục, ngắm no sắc đẹp, hả hê vô cùng.

Nữ lang áo lục không thấy Vi Tiểu Bảo, chỉ cho là y đã tháo chạy, quay đầu tìm kiếm, thấy y đang chòng chọc nhìn mình, nàng đỏ mặt, không để ý gì tới Trùng Quan nữa, quay người nhấc đao xông về phía y. Nào ngờ Trùng Quan đang phóng chỉ điểm vào hông nàng. Cái điểm này y cố ý làm thật chậm, nàng vốn có thể tránh được, nhưng nhất thời phân tâm muốn giết người, dưới hông liền bị trúng chỉ, ối chao một tiếng, ngã lăn ra đất. Trùng Quan vội nói “Ái chà, lại không chống nổi chiêu Tiểu chỉ thiên nam này của lão tăng, chỉ lực phóng ra không thật mạnh. Nữ thí chủ chỉ cần dùng chiêu Ác hổ lan lộ trong Ngũ hổ đoạn môn đao, nghiêng đao lại là có thể chặn được. Chiêu này tuy nữ thí chủ chưa dùng, nhưng nữ thí chủ áo lam đã ra rồi, lão tăng nghĩ nữ thí chủ nhất định cũng biết, nào ngờ... ờ, tội lỗi, tội lỗi”.

Nữ lang áo lam tức giận tới cực điểm, cương đao chém ngang bổ dọc, thế đao nhanh mạnh, nhưng võ công của nàng quả thật còn thua xa Trùng Quan, không động được tới cả chéo áo cà sa của y. Trùng Quan không ngớt lăm bắm, trong lòng chỉ ghi nhớ chiêu số của nàng, không

nghe ra được cách phá giải đơn giản tại chỗ, đành ghi nhớ chiêu số đạo pháp để sau này nghiên cứu kỹ từng chiêu.

Vi Tiểu Bảo đi tới trước nữ lang áo lục khen “Tiểu mỹ nhân xinh đẹp thế này, khắp dưới gầm trời chỉ có một người như ngươi, chắc chắc chắc ! Đúng là nhìn người khiến ta hồn phách bay tận trời cao”, rồi đưa tay vuốt nhẹ lên mặt nàng. Nữ lang ấy vừa hoảng sợ vừa tức giận, hơi thở tắc nghẽn, lập tức ngắt đi. Vi Tiểu Bảo cả kinh, không dám buông thả khinh bạc nữa, đứng thẳng người lên, gọi lớn “Trùng Quan sư diệt, người cũng điếm ngã vị nữ thí chủ ấy đi, mời cô ta từ từ nói các chiêu số ra, tránh làm mất hòa khí”.

Trùng Quan ngần ngừ nói “Như thế không tốt lắm thì phải?”. Vi Tiểu Bảo nói “Bây giờ động thủ động cước như vậy thật không nhã quan, cứ mời cô ta nói ra thì vẫn nhã đường hoàng hơn”. Trùng Quan nói “Sư thúc nói rất đúng. Động thủ động cước không phải là đạo chánh hành”.

Nữ lang áo lam biết chỉ cần lão hòa thượng này thi triển toàn lực thì mình sẽ không chống nổi một chiêu nửa thức của y, hiện sư muội đã bị bắt, nếu mình cũng lọt vào tay y sẽ không có người đi báo tin cầu cứu, vội nhảy ra phía sau, nói “Chỉ cần các người làm tổn thương một sợi tóc của sư muội, ta sẽ đốt chùa Thiếu Lâm của các người thành đất bằng”.

Trùng Quan ngạc nhiên nói “Bọn ta đâu dám đả thương nữ thí chủ này. Nhưng nếu cô ta rụng một sợi tóc, lẽ nào cô nương cũng phóng hỏa đốt chùa?”. Nữ lang áo lam chạy đi mấy bước, quay đầu chửi “Lão tặc trọc đầu

mồm loa mép giải, tiểu tặc trọc đầu...” nàng vốn định nói “Dâm tà hiếu sắc”, nhưng bốn chữ này không tiện nói ra, giẫm chân một cái, lún vào trong rừng.

Vi Tiểu Bảo thấy nữ lang áo lục nằm dưới đất, khuôn mặt kiều diễm ngọc ngà nổi lên trên màu xanh lục, đôi tay mềm mại tựa bạch ngọc, như tượng Quan Âm trên tòa ngọc bích, ngắm mãi không chán.

Trùng Quan nói “Nữ thí chủ, sư tử người đi rồi, người cũng đi mau đi, đừng để rơi mất một sợi tóc, sư tử người sẽ tới đốt chùa của bọn ta”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Cơ hội tốt không dễ mất. Tiểu mỹ nhân này đã lọt vào tay mình, thế nào cũng không tha cho nàng đi”, chấp tay nói “Đức Phật phù hộ độ trì, Trùng Quan sư diệt, Phật yêu cầu người làm về vang cho võ học Thiếu Lâm, giữ gìn oai danh hơn ngàn năm của bản phái, người đúng là đệ nhất công thần của bản phái”. Trùng Quan ngạc nhiên nói “Sao sư thúc lại nói như thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chúng ta đang lo lắng không biết hai nữ thí chủ có những chiêu số gì. May là Phật tổ rủ lòng thương, phái vị nữ thí chủ này quang lâm bản tự, để thị thi triển từng chiêu”, nói rồi cúi xuống bế nữ lang lên, nói “Đi về thôi”.

Trùng Quan ngạc nhiên, không sao hiểu nổi, chỉ cảm thấy việc này thật không đúng, nhưng sai chỗ nào lại nói không ra, một lúc sau mới nói “Sư thúc, chúng ta mời nữ thí chủ này vào chùa, dường như không hợp quy củ”. Vi Tiểu Bảo nói “Thế nào là không hợp quy củ? Thị đã vào chùa Thiếu Lâm chưa? Phương trượng và Thủ tọa Giới luật viện đều nói không có gì là không đúng,

đương nhiên là hợp quy củ rồi, phải không”. Y hỏi một câu, Trùng Quan gật đầu một cái, chỉ cảm thấy câu nào của y cũng không thể bác bỏ. Thấy tiểu sư thúc cởi áo cà sa ra trùm lên người nữ lang, bế nàng đi cửa nách vào chùa, đành đi theo sau, vẻ mặt mờ mịt, đầu óc rối loạn.

Vì Tiểu Bảo tìm đập thành thành, tuy nữ lang từ đầu tới chân được áo cà sa che kín, không chút nào hở ra ngoài, nhưng nếu để tăng lữ trong chùa nhìn thấy, thì không tránh khỏi nghi ngờ. Y hương mằm ngọc ẩm ôm chặt trong tay nhưng trong lòng sợ sệt, may là Bát Nhã đường ở chỗ vắng vẻ hẻo lánh sau chùa, y rảo chân bước nhanh, không gặp tăng nhân nào. Khi vào tới nơi, sư chấp sự thấy sư thúc tổ giá đáo, Thủ tọa theo sau, đều cung kính tránh qua một bên.

Vào tới thiền phòng của Trùng Quan, nữ lang vẫn chưa tỉnh. Vì Tiểu Bảo đặt nàng xuống giường, tay đầy mồ hôi lạnh, lau hai tay vào đùi một cái, thở phào một hơi, cười nói “Được rồi”.

Trùng Quan hỏi “Chúng ta mời vị... vị nữ thí chủ này ở đây à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đúng thế, thì không phải là lần đầu ở lại bản tự. Lần trước thì bị thương ở cổ, không phải đã ở thiền phòng phía đông rồi sao?”. Trùng Quan gật đầu nói “Vâng, nhưng... nhưng lần trước là để điều trị cho cô ta, tính mạng trên hết nên không thể không từng quyền”. Vì Tiểu Bảo nói “Thế thì rất dễ”, rút chủy thủ trong ống giày ra, nói “Chỉ cần cắt một đao thật mạnh, để thì có mối lo về tính mạng thì có thể từng quyền rồi”, nói xong bước tới trước cô gái, làm như định cắt.

Trùng Quan liền nói “Không, không, thế... thế thì không cần”. Vì Tiểu Bảo nói “Được, ta đành nghe sư diệt, miễn là sư diệt không cho ai biết, chờ thi biểu diễn hết các chiêu thì chúng ta sẽ lặng lẽ đưa thi ra, nếu không ta đành cắt cho thi bị thương”.

Trùng Quan nói “Dạ, dạ, sư diệt không nói là được”, cảm thấy vị tiểu sư thúc này hành sự rất kỳ lạ, nhưng nghĩ y là tôn trưởng bậc chữ Hối, nhận thức tất cao siêu hơn mình, làm theo lời y quyết sẽ không sai.

Vì Tiểu Bảo nói “Nữ thí chủ này tính khí cứng cỏi, thi nói nhất định sẽ cướp chức Thủ tọa Bát Nhã đường của sư diệt, ta phải khuyên thi một chút”. Trùng Quan nói “Nếu cô ta nhất định muốn làm thì sư diệt nhường cho cô ta cũng được”.

Vì Tiểu Bảo ngạc nhiên, không ngờ lão hòa thượng này sống thanh đạm, không hề có lòng cạnh tranh, liền nói “Thi không phải là tăng lữ của bản phái, cướp chức Thủ tọa Bát Nhã đường thì thể diện của chùa Thiếu Lâm chúng ta mất hết. Nếu sư diệt có ý như vậy là có tội với chùa Thiếu Lâm”. Nói xong sa sầm mặt khiến Trùng Quan sợ sệt luôn miệng kêu phải. Vì Tiểu Bảo làm mặt lạnh nói “Được rồi, sư diệt tạm lui ra ngoài chờ, ta cần khuyên thi”. Trùng Quan khom người vâng dạ, ra khỏi thiền phòng, đóng luôn cửa lại.

Vì Tiểu Bảo mở áo cà sa đang đắp trên đầu nữ lang, nàng đang định mở miệng kêu lên, bỗng thấy thanh chủ thủ sáng loáng kê vào mũi mình, lập tức há hốc miệng ra, không dám kêu ra tiếng. Vì Tiểu Bảo cười hì hì nói “Tiểu cô nương, chỉ cần người ngoan ngoãn vâng lời, ta

sẽ không làm tổn thương một sợi tóc của người. Nếu không, ta đành cắt mũi của người, thả ra khỏi chùa. Một người mất mũi, chẳng qua không phân biệt được mùi thơm thối, chứ không có chuyện gì lớn, phải không?”. Nữ lang vừa sợ vừa giận, trên mặt không còn chút huyết sắc. Vì Tiểu Bảo nói “Người có nghe lời không”. Nữ lang tức giận cực độ, hạ giọng nói “Người mau giết ta đi”.

Vì Tiểu Bảo thở dài một tiếng nói “Người dung mạo xinh đẹp thế này, ta làm sao giết được? Có điều thả người đi thì ta ngày đêm tưởng nhớ, không thể không chết vì bệnh tương tư, như vậy cũng làm thương tổn đức hiếu sinh của trời”.

Mặt nữ lang đỏ lên rồi lập tức trắng bệch. Vì Tiểu Bảo nói “Chỉ có một cách thôi. Ta cứ cắt mũi người, mặt người không còn đẹp nữa, ta sẽ khỏi tương tư”.

Nữ lang nhắm mắt lại, hai giọt lệ trong suốt ứa ra từ dưới hàng mi dài, Vì Tiểu Bảo mềm lòng, an ủi “Đừng khóc, đừng khóc, chỉ cần người ngoan ngoãn vâng lời, thì ta thà cắt mũi mình chứ không cắt mũi người. Người tên gì?”. Nữ lang lắc đầu, nước mắt cũng tuôn trào, Vì Tiểu Bảo nói “Thì ra người tên Con mèo lắc đầu, cái tên này thật khó nghe”. Nữ lang mở to mắt, sứt sứt nói “Ai tên Con... con mèo lắc đầu? Người mới là Con mèo lắc đầu”.

Vì Tiểu Bảo nghe nàng trả lời, trong lòng vui mừng, cười nói “Được, ta là Con mèo lắc đầu, thế người tên gì?”. Nữ lang tức giận nói “Ta không nói”. Vì Tiểu Bảo nói “Người không chịu nói, ta đành phải đặt cho người một cái tên, gọi là... gọi là Mèo câm”. Nữ lang tức giận nói “Ăn nói bậy bạ. Ta không câm”.

Vi Tiểu Bảo ngồi lên một chồng điển tịch võ học Thiếu Lâm chất cao, gác chéo chân đung đưa nhẹ nhẹ, thấy nàng tuy vẻ mặt tức giận nhưng thanh tú tuyệt vời, xúc động lòng người, liền cười nói “Thế thì tôn tính đại danh của ngươi là gì?”.

Nữ lang nói “Ta đã nói không nói là không nói”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi, không họ không tên, nói ra không tiện. Ngươi đã không chịu nói, ta đành đặt cho ngươi một cái tên. Hì, đặt tên gì được nhỉ?”. Nữ lang luôn miệng nói “Không cần, không cần, không cần”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Cổ rồi, ngươi tên là Vi môn Dao thị”. Nữ lang ngạc nhiên nói “Cổ quái gì thế, ta không phải họ Vi”.

Vi Tiểu Bảo nghiêm trang nói “Hoàng thiên ở trên, hậu thổ ở dưới, ta đời này kiếp này, dù lên núi đao, xuống vạc dầu, ngàn đao róc thịt, cả nhà bị chém, đại nghịch bất đạo, thập ác bất xá, con trai làm cướp, con gái làm dĩ, tuyệt tử tuyệt tôn, trời đánh thánh vật, đây mình mọc một ngàn lẻ một cái mụn nhọt cũng không thể không cưới ngươi làm vợ”.

Nữ lang nghe y thề độc một hơi thì ngẩn ra, chợt nghe tới câu cuối cùng, bất giác mặt đỏ bừng, phì một tiếng.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta họ Vi, vì thế ngươi đã được số mệnh định đoạt, phải là họ Vi rồi. Ta không biết ngươi họ tên gì, ngươi chỉ lắc đầu, nên ta đặt cho ngươi tên Vi môn Dao thị”.

Nữ lang nhắm mắt lại, tức giận nói “Trên đời chưa có hòa thượng nào ăn nói quàng xiên như ngươi, ngươi là

người xuất gia, cưới cái gì... cưới cái gì... cũng không sợ Bồ tát giáng phạt, chết xuống mười tám tầng địa ngục”.

Vi Tiểu Bảo chấp hai tay, phịch một tiếng quỳ xuống. Nữ lang nghe tiếng y quỳ xuống đất, lòng hiếu kỳ trời dậy, mở mắt ra, chỉ thấy y ngoảnh mặt ra cửa sổ, khẩu đầu nói “Ngã Phật Như Lai, A di đà Phật, Quan Thế Âm Bồ tát, Văn Thù Bồ tát, Phổ Hiền Bồ tát, Ngọc Hoàng đại đế, Tứ đại Kim cương, Diêm vương Phán quan, Vô thường tiểu quỷ, xin mọi người cùng nghe. Vi Tiểu Bảo ta không thể không lấy cô nương này làm vợ. Cho dù sau khi chết bị đày xuống mười tám tầng địa ngục, rút lưỡi, cưa đầu, vạn kiếp không được siêu sinh cũng không sao. Ta sống không kể gì, chết không sợ gì, chứ người vợ này thì phải lấy”.

Nữ lang thấy y nói như chém đinh chặt sắt, hoàn toàn không có ý khinh bạc, không giống như nói đùa, cũng có ý sợ sệt, liền cầu khẩn “Đừng nói nữa, đừng nói nữa”, ngừng một lát, tức tối nói “Người giết ta cũng tốt, ngày ngày đánh ta cũng tốt, tóm lại là ta hận người tận xương tủy, quyết không... quyết không ưng thuận”.

Vi Tiểu Bảo đứng dậy nói “Người ưng thuận cũng được, không ưng thuận cũng được, nói tóm lại, từ nay tới tám mươi năm sau này ta luôn bám theo người, cho dù người trở thành bà già một trăm tuổi mà ta không lấy được người thì chết cũng không nhắm mắt”.

Nữ lang bức bối nói “Người tìm ta như thế, thế nào cũng có một ngày chết dưới tay ta. Ta giết người trước rồi sẽ tự sát”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người giết ta cũng được, có điều như vậy là mưu sát chồng. Nếu ta không trở thành chồng

ngươi thì không thể chết như vậy được". Khi nói tới câu này, bỗng nhiên giọng y run lên.

Nữ lang thấy y nghiêng rằng cần lợi, trán nổi gân xanh, trong lòng sợ hãi, lại nhắm mắt lại.

Vi Tiểu Bảo đi mấy bước về phía nàng, cảm thấy toàn thân mềm nhũn, chân tay run lập cập, bỗng muốn quỳ xuống lạy nàng, thành kính cầu khẩn, lại bước thêm một bước, kêu một tiếng nhỏ trong cổ họng, tựa như thú dữ bị thương gầm gừ, lại muốn bóp cổ giết chết nàng.

Nữ lang nghe có tiếng lạ, mở mắt ra, thấy mắt y lộ ra ánh sáng quái dị, la khẽ một tiếng.

Vi Tiểu Bảo ngớ ra, lùi mấy nước, bỗng ngồi phịch xuống, nghĩ thầm "Trong hoàng cung, mình từng gọi Phương cô nương và tiểu quận chúa làm vợ lớn, vợ bé, lúc đó hi hi hô hô, nhẹ nhàng tự tại tới mức nào? Muốn ôm là ôm, muốn hôn là hôn. Con nhai này rõ ràng đã bị lão hòa thượng điểm huyết, không động đậy được, tại sao mình muốn sờ tay thì một cái cũng không dám?". Thấy cánh tay nhỏ bé xinh xinh của nàng lộ ra ngoài áo cà sa, chỉ muốn tới bóp nhẹ một cái, nhưng lại không đủ dũng khí, không nén được, liền chửi "Mẹ kiếp".

Nữ lang không hiểu, nhìn y chằm chằm. Vi Tiểu Bảo đỏ mặt nói "Ta chửi ta nhất gan vô dụng, không phải chửi ngươi". Nữ lang nói "Người vô pháp vô thiên như thế mà còn nói nhất gan à? Nếu người nhất gan, thì quả thật phải tạ trời tạ đất".

Vừa nghe câu ấy, Vi Tiểu Bảo hào khí nổi lên, đứng phắt dậy nói "Được, ta vô pháp vô thiên đấy. Ta phải lột

sạch quần áo của người". Nữ lang cả kinh, suýt nữa lại ngất đi.

Vi Tiểu Bảo bước tới trước mặt nàng, thấy ánh mắt nàng đầy vẻ oán hận, nghĩ thầm "Thôi, thôi, Vi Tiểu Bảo mình là con rùa đen khôn nạn rồi, xin đầu hàng người, không dám động thủ", diu dàng nói "Tính ta sợ vợ, thôi thả cho người đi". Nữ lang bớt sợ, lại nổi giận nói "Người... người ở trên thị trấn nói bậy với mấy con đàn bà xấu xa ấy những gì? Nói sư tử và ta là... là gì của người, phải bắt người về, người... gã ác nhân...".

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói "Bọn đàn bà xấu đó hiểu gì? Tương lai ta cưới người làm vợ rồi thì mười vạn kỹ nữ trong một ngàn thanh lâu thiên hạ xếp hàng trước mặt, Vi Tiểu Bảo cũng không thèm liếc một cái, từ sáng đến tối, từ tối đến sáng, một ngày mười hai giờ chỉ nhìn bà vợ đẹp thân yêu của ta". Nữ lang vội nói "Người gọi ta một tiếng bà... bà.... gì gì nữa, ta sẽ không nói chuyện với người nữa". Vi Tiểu Bảo cả mừng, vội nói "Được, được, ta không gọi, ta chỉ gọi trong lòng". Nữ lang nói "Trong lòng cũng không cho phép gọi". Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói "Ta gọi trộm trong lòng, người cũng không biết". Nữ lang nói "Hừ, sao ta không biết? Nhìn thần khí cổ quái của người trên nét mặt, là chính lòng người đang gọi".

Vi Tiểu Bảo nói "Mẹ ta sinh ra ta, thần khí trên mặt ta đã cổ quái thế này rồi. Phần lớn là do ta vừa lọt lòng mẹ đã biết tương lai sẽ lấy người làm vợ". Nữ lang nhắm mắt lại, không để ý tới y nữa. Vi Tiểu Bảo nói "Này, ta không gọi người là bà vợ, sao người không để ý tới ta nữa". Nữ lang nói "Còn nói không có à? Nói dối ngay trước mặt. Người nói lấy ta làm... làm

cái gì, đúng là như thế". Vi Tiểu Bảo cười nói "Được, chuyện đó cũng không nói. Ta chỉ nói tương lai làm chồng ngươi...".

Nữ lang bức tức, nhắm nghiền mắt lại, từ đó về sau mặc cho Vi Tiểu Bảo ăn nói nói lung tung chọc cho nàng nói, nàng vẫn không trả lời.

Vi Tiểu Bảo vô phương thì thố, định nói "Ngươi không để ý tới ta nữa, ta sẽ hôn lên mặt ngươi". Nhưng câu nói vừa ra tới miệng, liền nín lại, chỉ cảm thấy nếu ép buộc mỹ nữ từa tiên này như thế quả là quá khinh thường nàng, liền thở dài nói "Ta chỉ yêu cầu ngươi một việc, ngươi nói cho ta biết họ tên, ta sẽ thả ngươi ra". Nữ lang nói "Ngươi lừa dối". Vi Tiểu Bảo nói "Khắp thiên hạ, ai ta cũng lừa, chỉ không lừa một mình ngươi. Đây gọi là đại trượng phu một lời nói ra, ngựa tử khó đuổi. Vợ nhỏ một lời cũng không nói, ngựa sống dễ đuổi".

Nữ lang ngạc nhiên hỏi "Cái gì mà ngựa tử khó đuổi, ngựa sống dễ đuổi?".

Vi Tiểu Bảo nói "Đó là lời của phái Thiếu Lâm bọn ta, tóm lại ta không lừa dối ngươi là được. Ngươi nghĩ xem, ta một lòng một dạ muốn cháu nội ngươi gọi ta là ông nội, nếu hôm nay lừa dối ngươi, thì con của ngươi cũng không gọi ta là cha nữa, nói gì tới cháu?".

Nữ lang lúc đầu chưa hiểu ý nói cháu, ông gì gì, nghĩ lại hiểu ý vòng vo của y, vẫn nói tới chuyện kia, liền nhẹ nhàng nói "Ta cũng không cần ngươi tha, ta bị ngươi làm nhục tới thế này, sớm đã không muốn sống nữa. Ngươi mau một đao giết ta cho xong".

Vi Tiểu Bảo thấy vết dao trên cổ nàng như mới, để lại một vết đỏ, sinh lòng áy náy, liền quỳ xuống, dùng dùng dùng dùng dập đầu bốn cái, nói “Là ta có lỗi với người”, giơ hai tay ra tát vào mặt mình mười mấy cái, hai má đỏ rần, nói “Cô nương đừng khó xử, đồ khốn nạn Vi Tiểu Bảo này thật sự đáng đánh”, đứng dậy mở cửa phòng ra nói “Này, lão sư diệt, ta muốn giải huyệt của nữ lang này, nên dùng cách gì?”.

Trùng Quan vẫn đứng ở cửa thiên phòng. Nội lực của y thâm hậu, lời đối đáp giữa Vi Tiểu Bảo và nữ lang tuy nói rất nhỏ nhưng vẫn lọt hết vào tai, chỉ cảm thấy lời “khuyên” của vị sư thúc này đối với nữ thí chủ quả cao thâm khôn lường, nào là chồng, vợ, cháu, ông nội, hầu như đều không liên quan tới võ công, lời nói khéo léo, sắc bén của tiểu sư thúc cũng rất sâu sắc, Phật pháp của mình tu vi chưa đủ, chưa thể lĩnh hội. Sau cùng nghe tiểu sư thúc quỳ xuống dập đầu, tự tát vào mặt, bất giác lại càng khâm phục. Thiên tông truyền pháp, nếu đệ tử không hiểu rõ vi ngôn diệu ngữ của sư tôn dạy cho, thì sư phụ thường đập xuống một gậy, thét lớn một tiếng. Việc dùng gậy đánh người để truyền pháp bắt đầu từ Thiên sư Đức Sơn nhà Đường, việc thét lớn cho người ta tỉnh ngộ bắt đầu từ Thiên sư Đạo Nhất thời Đường, thành ngữ “Đánh thét phủ đầu” là xuất phát từ đó. Trùng Quan nghĩ thâm cao tăng thời đó dùng gậy đánh người để điểm hóa, tiểu sư thúc dùng chưởng đánh mình để điểm hóa nữ thí chủ này, xả thân vì người, lòng từ bi hơn hẳn tiên nhân, đang khâm phục tán thưởng, nghe y hỏi cách giải huyệt, liền nói “Vị nữ thí chủ này bị phong tỏa huyệt Đại bao thuộc Túc Thái âm tỳ kinh, sư

thức giúp cô ta thôi huyết quá cung ở hai huyết Cơ môn, Huyết hải trên đùi là có thể giải được”.

Vi Tiểu Bảo nói “Huyết Cơ môn, Huyết hải ở chỗ nào?”. Trùng Quan vén áo lên, chỉ vị trí huyết bên trong đầu gối, để y thử cầm, không còn sai sót, lại dạy cách Thôi huyết quá cung, liền nói “Surthúc chưa học nội kinh, giải huyết sẽ chậm. Nhưng, nhưng đây nấn cần thận nửa giờ sẽ giải được”. Vi Tiểu Bảo gật đầu, đóng cửa phòng lại, quay lại cạnh giường.

Nữ lang nghe hết lời đối đáp của hai người, hoảng sợ kêu lên “Không cần người giải huyết, không cho người đụng tới người ta!”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nấn bóp đầu gối thì hàng nửa giờ quả là không tiện. Mình thật lòng muốn giải khai huyết đạo cho thị, nhưng nhất định thị sẽ nói mình có ý suồng sã. Tuy nhiên chồng suồng sã với vợ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, huống chi thời cơ tốt đẹp không nên bỏ lỡ, bỏ lỡ thời cơ sẽ bị chém đầu. Có điều con nhãi này tính nét hung dữ, mình vừa giải khai huyết đạo cho thị, chỉ sợ thị đập đầu vào tường tự tử, thì Vi Tiểu Bảo mình phải tuyệt tử tuyệt tôn mất”, liền quay đầu hỏi lớn “Nam nữ thụ thụ bất thân, chúng ta là người xuất gia càng phải coi trọng, nếu không dùng tay nắm bóp thì có cách nào khác không?”.

Trùng Quan đáp “Phải, sư thúc trì giới tinh nghiêm, sư diệt rất khâm phục. Không đụng vào người đối phương mà giải khai được huyết đạo thì cũng có cách, chỉ khẽ phất tay áo, hoặc dùng công phu Nhất chỉ thiên cách không điểm một cái... Ài chà, không xong, tiểu sư thúc

chưa luyện nội kinh, không dùng phép này được, để sư diệt nghĩ lại". Thật ra y chỉ cần vào phòng, khẽ phát tay áo một cái, hoặc dùng công phu Nhất chỉ thiên cách không điểm một cái là có thể lập tức giải khai huyết đạo cho nữ lang, nhưng sư thúc đã hỏi đương nhiên phải tìm cách trả lời. Nhưng người không có chút nội lực nào, mà không dùng ngón tay nắn bóp để giải huyết thì khó khăn tới mức nào? Cho dù y có nghĩ sáu tháng một năm cũng chưa chắc tìm ra biện pháp.

Vi Tiểu Bảo chờ hồi lâu không nghe y trả lời, hơi hé cửa ra, chỉ thấy y ngửa mặt lên trời ngơ ngẩn xuất thần, chỉ sợ y nghĩ ba bốn giờ cứ thế ngồi lì, không ra được cái gì liền đóng cửa quay vào, nhớ ngày ở hoàng cung giải huyết cho Mộc Kiếm Bình, từ hạng nhất tới hạng chín, dùng đủ cách nào đâm nào xĩa vào người nàng mà không hề ngại ngùng, tuy nàng ở địa vị quận chúa rất tôn cao cũng không coi vào đâu, nhưng tại sao đối với nữ lang vô danh trước mắt lại rụt rè e sợ, cử động khép nép, coi nàng như thiên thần?

Dưa mắt nhìn qua nữ lang, chỉ thấy cặp lông mi thanh tú của nàng nhắm tít lại, dáng vẻ buồn khổ, bất giác lại nổi lòng thương xót, liền cầm cái dùi gỗ mờ bước tới cạnh nàng, nói "Vi Tiểu Bảo kiếp trước mắc nợ người nên kiếp này chẳng sợ trời sợ đất, chỉ sợ có một mình tiểu cô nương người. Bây giờ ta đầu hàng, giải huyết cho người, chứ chẳng có ý chiếm tiện nghi gì cả". Nói xong vén áo cà sa lên, cầm dùi gỗ mờ chọc khẽ vào phía trong đầu gối nàng. Nữ lang nguyền y một cái rồi mím chặt miệng lại, Vi Tiểu Bảo lại chọc mấy cái rồi hỏi "Người thấy thế nào?".

Nữ lang đáp “Người... người chỉ biết nói chuyện lưu manh, còn ngoài ra không biết gì hết”.

Nguyên Trùng Quan nội lực thâm hậu, chỉ khề điểm một cái là kinh lực thấu tới huyết đạo đối phương ngay. Còn Vi Tiểu Bảo cầm dùi mõ đâm tuy trúng huyết đạo nhưng nội lực không đủ nên không giải khai được huyết đạo cho nàng. Y nghe nàng chế nhạo thì không nén được lửa giận, nâng dùi mõ lên đâm mấy cái khá nặng. Nữ lang “a” lên một tiếng, Vi Tiểu Bảo hoảng sợ hỏi “Đau lắm sao?”. Nữ lang tức giận đáp “Ta... ta... ta...”.

Vi Tiểu Bảo lại đâm vào đầu gối bên chân phải của nàng nhẹ nhàng hơn. Đâm được vài cái, bỗng thấy nữ lang rung mình. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói “Được rồi. Nguyên Thiếu Lâm phái trước đây có bảy mươi hai tuyệt kỹ, bắt đầu từ hôm nay, đã có có bảy mươi ba môn rồi. Tuyệt kỹ của vị cao tăng Hối Minh thiền sư mới sáng tạo ra gọi là... gọi là Mộc ngư truy giải huyết thần công, ha ha...”.

Y đang nhom nhom đắc ý thì đột nhiên trước ngực đau nhói lên, khiến y ngẩn người ra. Nữ lang trở người ngồi dậy, vươn tay đoạt lấy thanh chủ thủ đâm trúng ngực y. Vi Tiểu Bảo la hoảng “Trời ơi, mưu sát chồng ruột...”, rồi ngồi phịch xuống.

Nữ lang chụp thanh liễu điệp đao đặt bên cạnh, kéo cửa phòng vọt ra ngoài. Trùng Quan đưa tay chặn lại, hoảng sợ nói “Nữ thí chủ, người... giết sư thúc của ta rồi... thế... thế...”. Nữ lang chuyển thanh liễu điệp đao từ tay trái sang tay phải, vèo vèo vèo đâm liên ba nhát. Trùng Quan phát tay áo cà sa một cái, nữ lang hai chân té rần, ngã lăn xuống đất.

Trùng Quan vội chạy tới cạnh Vi Tiểu Bảo, ngón giữa tay phải búng liền mấy cái, phong tỏa huyết đạo quanh vết thương, vừa nói “A di đà Phật, xin Phật tổ từ bi độ trì”. Y dùng ba ngón tay nắm tay chuỗi chủy thủ, khê rút lên, máu tươi tuôn ra theo. Trùng Quan thấy máu ra không nhiều, vội cởi áo y ra, thấy miệng vết thương không lớn lắm, chỉ sâu chừng một tấc lại niệm mấy tiếng “A di đà Phật”.

Vi Tiểu Bảo mình mặc bảo y hộ thân, nếu lưỡi chủy thủ không phải khác thường thì chẳng làm y bị thương chút nào. Lưỡi chủy thủ tuy đâm xuyên bảo y lục đạo đã giảm nhiều nên chỉ xuyên vào thịt rất cạn. Vi Tiểu Bảo thấy trước ngực chảy máu, mà vết thương lại đau quá, nghĩ mình khó sống nổi, miệng không ngớt lẩm nhẩm “Muru sát chồng ruột... ôi, ôi, muru sát chồng ruột... chồng...”

Nữ lang ngã dưới đất, khóc nói “Là ta giết y, lão hòa thượng, người mau giết ta đi, để đền... để đền mạng cho y là được”. Trùng Quan nói “Này, sư thúc ta điểm hóa cho người, nữ thí chủ cứu mê không tỉnh ngộ thì cũng thôi, nhưng nữ thí chủ hành hung giết... giết người như thế thì không khỏi có chỗ quá đáng”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta... ta sắp chết rồi ! Ôi, muru sát chồng...”.

Trùng Quan sừng sốt, chạy mau ra ngoài lấy thuốc kim sang rịt vào vết thương cho Vi Tiểu Bảo, nói “Sư thúc, người đại từ đại bi, điểm hóa cho người hung dữ ngang ngược, phúc đức của người chưa hết, không viên tịch ngay đâu. Mà nói lại vết thương của người cũng không nặng, không hề gì đâu”.

Vi Tiểu Bảo nghe y nói vết thương không nặng, tinh thần phấn chấn, quả cũng cảm thấy vết thương thật ra không đau lắm, bèn nói “Ghé tai vào đây, ối chao, ta sắp chết rồi, ta sắp chết rồi”. Trùng Quan khom người ghé tai vào sát miệng y. Vi Tiểu Bảo nói nhỏ “Người giải khai huyết đạo cho thị, nhưng không được cho thị ra khỏi phòng, chờ thị biểu diễn hết một thân võ nghệ, lúc ấy mới... lúc ấy mới...”. Trùng Quan hỏi “Lúc ấy mới làm gì?”. Vi Tiểu Bảo ngáp ngừng “Lúc ấy... lúc ấy mới...”, nghĩ thầm “Cho dù đến lúc ấy, cũng không thể thả thị ra”, nói tiếp “Hãy... hãy làm theo lời dặn của ta, mau... mau... ta sắp chết rồi, chết tới mức không chết hơn được nữa”.

Trùng Quan nghe y hối thúc, tuy chưa hiểu hết ý y, cũng quay người lại, bật ngón tay giải khai huyết đạo cho nữ lang.

Nữ lang thấy Vi Tiểu Bảo úp úp mở mở với Trùng Quan, nghĩ thầm tên tiểu ác tăng này rất nhiều âm mưu quỷ kế, lúc lâm tử chắc đã sắp xếp mưu chước thâm độc để trùng trị mình, nếu không tại sao lại thả mình ra? Lập tức nhảy bật dậy, nhưng huyết đạo mới giải khai, khí huyết lưu thông chưa điều hòa, hai chân tê rần lại ngã xuống. Trùng Quan ngờ ngác nhìn nàng, không ngớt niệm Phật. Nữ lang càng hoảng sợ, kêu lên “Mau phóng chưởng đánh chết ta đi, hành hạ người đâu phải là anh hùng hảo hán”. Trùng Quan đáp “Tiểu sư thúc lúc này chưa thể tha người, đương nhiên cũng không sát hại người đâu”.

Nữ lang cả kinh, mặt đỏ bừng lên nghĩ thầm “Tên tiểu ác tăng này từng nói thế nào cũng phải lấy mình

làm vợ, nếu không y chết không nhắm mắt. Hay là... hay là trước khi tắt thở, y muốn... muốn lấy mình làm... vợ gì đó?”, Nghiêng người nhặt thanh liễu diệp đao dưới đất chém mạnh vào trán mình.

Trùng Quan tay áo cà sa phát ra cuồn lấy lưỡi đao, tay áo bên trái cùng lúc phát vào mặt nàng. Nữ lang cảm thấy kinh phong quét vào mặt, đành buông đao nhảy ra phía sau. Trùng Quan tay áo lại phát một cái, thanh liễu diệp đao bắn lên cắm vào xà nhà.

Nữ lang thấy y ngẩng đầu nhìn lưỡi đao, chân trái điểm một cái, lộn qua phía trái y. Trùng Quan đưa tay ra cản. Nữ lang nắm ngón tay phải lập tức chụp vào mắt y. Trùng Quan lật tay nắm khuỷu tay phải nàng, nói “Vân yên quá nhân, là võ công của Tưởng thị ở Giang Nam”. Nữ lang phi chân đá vào bụng dưới y. Trùng Quan khẽ uốn lưng, phát cước ấy đá vào khoảng không. Trùng Quan nói “Chiêu Không cốc tức âm này vốn nguồn gốc ở Tấn Dương Sơn Tây, là võ công của người Sa Đà. Có điều chắc người Sa Đà có tên gọi khác, lão nạp cô lậu quả văn, chưa điều tra rõ được. Chắc nữ thí chủ biết tên gốc của chiêu này chứ?”.

Nữ lang đời nào đếm xỉa tới lời y, tay đánh chân đá, ngón xỏ khuỷu hất, chiêu thúc phóng ra không ngớt. Trùng Quan nhất nhất phân biệt, nhưng nàng ra chiêu quá nhanh, y không kịp hô, chỉ tiện tay chiết giải, ghi nhớ trong lòng. Nữ lang liên tiếp đánh ra mấy mươi chiêu đều bị y nhẹ nhàng hóa giải, thấy khó thoát thân, trong lòng hoang mang, hơi thở không thông, loạng choạng mấy cái, ngã xuống ngất đi.

Trùng Quan thở dài nói “Nữ thí chủ tham lam quá, học được nhiều chiêu số tinh diệu của các nhà các phái, nhưng trong người lại không có nội lực, thì đánh lâu ắt sẽ mệt mỏi. Theo ý lão nạp, người nên luyện nội lực lại từ đầu, mới là đường chính. Bây giờ người đã kiệt lực, nếu cứu người hồi tỉnh, ắt lại đánh nữa thì khó tránh khỏi nội thương. Vậy người hãy nằm nghỉ thêm một lúc, nữ thí chủ thấy thế nào? Có điều ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, cho rằng lão nạp tự thủ bằng quan, để mặc người ngất đi không đếm xỉa gì tới. Ôi chao, lão nạp thật là hồ đồ, người đã ngất đi rồi, tự nhiên không nghe thấy gì nữa mà ta cứ nói không thôi”.

Trùng Quan tiến lại bên giường bắt mạch cho Vi Tiểu Bảo, chỉ thấy bình ổn điều hòa, không có gì nguy hiểm, bèn nói “Sự thúc không nên lo, thương thế của sự thúc không đáng ngại”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Vi tiểu cô nương này thì triển chiêu thức gì, người nhớ được cả rồi chứ?”. Trùng Quan đáp “Sự diệt nhớ rồi, nhưng việc tìm ra thủ pháp đơn giản để đối phó thì không phải là chuyện dễ”. Vi Tiểu Bảo nói “Chỉ cần nhớ được chiêu số là đủ, còn việc đối phó ra sao, từ từ suy nghĩ cũng chưa muộn”. Trùng Quan đáp “Dạ, dạ, sự thúc chỉ bảo rất phải”. Vi Tiểu Bảo nói “Chờ thị sử hết công phu quyền cước thì để thị sử đao mà nhớ lấy chiêu số”. Trùng Quan đáp “Đúng thế, chiêu số bằng binh khí cũng phải ghi nhớ, nhưng có điều khó là thanh liễu điệp đao của cô ta lại cắm trên xà nhà mất rồi, chỉ sợ cô ta nhảy không được cao như thế, lấy không được”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Còn người nhảy lên lấy xuống được không?”. Trùng Quan thoáng sửng sốt rồi hô hô cười rộ nói “Sự diệt thật hồ đồ ngu muội”.

Tiếng cười của y làm nữ lang giật mình tỉnh lại. Nàng chống hai tay xuống, nhảy bật người lên vọt ra cửa.

Trùng Quan phát tay áo chênh chếch đẩy vào nữ lang, nàng lảo đảo đập người vào tường. Trùng Quan tay áo phải phát ra chấn trước bức tường, đỡ nhẹ vào người nàng, nữ lang lập tức đứng vững lại. Nàng ngẩn ra, biết võ công của mình còn kém lão tăng này rất xa, nếu tiếp tục đánh nhau thì chỉ bị y đùa cợt, liền lùi lại hai bước ngồi xuống ghế. Trùng Quan lấy làm lạ hỏi “Ồ, người không đánh nữa à?”. Nữ lang tức tối nói “Đánh không lại thì còn đánh làm gì?”. Trùng Quan nói “Người không ra tay thì ta làm sao biết chiêu thức nào khác? Làm sao nghĩ cách phá giải võ công của người? Người động thủ mau đi!”.

Nữ lang nghĩ thầm “Giỏi lắm, té ra người dụ ta động thủ là muốn hiểu rõ gia số võ công của ta. Ta không cho người biết đâu”. Đột nhiên nhảy bật dậy, song quyền đánh trên đập dưới, vung bừa đánh bậy, hai chân đá túi bụi, chẳng ra chương pháp gì.

Trùng Quan rất ngạc nhiên, la lên “Ôi! A! Quái dị! Kỳ lạ! Ái chà! Ôi chao! Không hiểu được! Là thật! Là quá!”. Chỉ thấy nàng đánh ra những chiêu chưa hề nhìn thấy, thỉnh thoảng có vài chiêu tương tự võ công của vài môn phái, nhưng cũng giống ít khác nhiều, giống mà không giống, nhất thời đầu óc rối loạn, chỉ thấy võ học mấy mươi năm tập siêng luyện khổ đột nhiên biến dạng, tất cả các quy tắc thiên kinh địa nghĩa, khuôn vàng thước ngọc nhất thời bị phá hoại không còn chút gì.

Y đâu ngờ nữ lang thi triển căn bản không phải chiêu thức võ công mà chỉ là đánh bừa đá ẩu. Nàng biết bất kể

mình xuất thủ thế nào, lão tăng này cũng không giết hại mình, nhiều lắm cũng chỉ bị y điểm huyết ngã lăn ra đất, không động đậy được mà thôi, nếu y muốn không chế mình thì bất quá chỉ cần nhắc tay một cái, cho dù mình thi triển võ công tinh diệu nhất cũng thế, chẳng bằng cứ đánh bừa đá ẩu. Người muốn điều tra chiêu thức võ công của ta thì ta cứ cho người không điều tra ra được.

Trùng Quan biết võ công của các môn các phái trong thiên hạ, nhưng không ngờ trên đời có hàng ngàn hàng vạn người hoàn toàn không học qua võ công, khi đánh nhau vung tay là đánh, nhắc chân là đá, có biết quyền pháp cước pháp, chiêu số đúng sai gì đâu? Chỉ thấy các loại chiêu thức kỳ lạ của nữ lang vô cùng vô tận, bình sinh chưa thấy chưa nghe, bất giác luống cuống.

Y suốt đời ru rú trong chùa Thiếu Lâm, từ khi xuống tóc chưa hề ra khỏi chùa nửa bước. Người trong chùa Thiếu Lâm có ai thi triển quyền cước thì tự nhiên chiêu nào cũng có lai lịch gốc gác, có ai nói tới võ công các phái, thì tự nhiên đều là những chiêu độc đáo tinh diệu, lối đánh bừa đá ẩu của trẻ con này mọi người đều thấy rất nhiều, chỉ riêng vị Trùng Quan đại sư võ công uyên bác, Thủ tọa Bát Nhã đường chùa Thiếu Lâm là chưa từng thấy qua, cũng chưa nghe ai nói tới. Y lại thấy mười mấy chiêu nữa, bất giác tròn mắt há miệng, ngay cả câu cảm thán “Lạ thật lạ quá” cũng không nói nên lời. Trước mắt chiêu thức dồn dập đánh tới “Chiêu này giống Đảo kỵ long trong Võ Dương trường quyền, nhưng thủ thức thu chiêu không đúng. Chẳng lẽ là chiêu Vân khởi long

ương của phái Không Động biến hóa ra? Ờ, cước này mới lại càng lạ, đá thẳng ra như vậy, người ta chỉ cần quờ tay một cái là bắt được chân. Nhưng đạo lý trong võ học thì rất khéo không thể thắng thật vụng, bên trong nhất định chứa sự biến hóa cực kỳ lợi hại. Ưa, chiêu này cô ta hai tay định chụp vào tóc mình, nhưng rõ ràng mình không có sợi tóc nào, chiêu này là hư chiêu rồi. Võ thuật rất coi trọng trong hư có thực, trong thực có hư, nhưng sao lại chụp tóc hòa thượng, thâm ý bên trong không thể không nghiên cứu kỹ càng...”.

Nữ lang ra tay càng bừa bãi, Trùng Quan càng cảm thấy mờ mịt, dần dần vì không hiểu mà thành kính phục, vì kính phục mà thành khiếp sợ.

Vì Tiểu Bảo thấy nữ lang ra tay bừa bãi, mà Trùng Quan vẫn một mực ngưng thần nghiên cứu, nhìn không được “Hô hô” cười một tiếng. Nhưng tiếng cười này động tới vết thương đau nhói, đành cắn răng chịu đựng, nhất thời vừa đau đớn vừa buồn cười, rất là khó chịu.

Trùng Quan đang hoảng sợ luống cuống, chợt nghe Vì Tiểu Bảo bật cười, lập tức thẹn đỏ mặt tía tai, nghĩ thầm “Su thực cười mình không hiểu nổi những chiêu số kỳ diệu của nữ thí chủ này, chỉ e định mời cô ta làm Thủ tọa Bát Nhã đường”. Vừa quay đầu, thấy mặt y đầy vẻ đau khổ, càng thấy áy náy “Su thực lòng dạ nhân hậu, định bảo mình nhường ngôi Thủ tọa Bát Nhã đường cho nữ thí chủ này, nhưng câu ấy nhất thời khó nói ra miệng”. Lại thấy nữ lang quyền cước càng lúc càng rối loạn, nghĩ thầm “Cổ nhân nói võ công luyện tới mức xuất thần nhập hóa thì như linh dương mọc sừng lên cây để ngủ, không có dấu vết nào mà tìm được. Nghe nói

ngày trước có vị Độc Cô Cầu Bại đại hiệp và Lệnh Hồ Xung đại hiệp dùng vô chiêu thắng hữu chiêu, vô địch trên đời, chẳng lẽ... chẳng lẽ...”

Y chỉ cần bước tới một bước, tùy tiện đánh ra một quyền một cước là có thể đánh ngã nữ lang ngay. Chỉ là bậc đại sư võ học trước tiên ắt phải nhìn rõ chiêu số của đối phương, tính toán xong mới ra tay, nhưng lại hoàn toàn không hiểu lối đánh bừa bãi của nữ lang, giống như con cọp đất Kiềm lần đầu nhìn thấy con lừa, vô cùng sợ hãi.

Nữ lang cũng không dám đánh vào người y. Một người đánh bừa bãi, nổi giận khó kìm, một người trong lòng khiếp sợ, suy nghĩ vu vơ. Nữ lang đánh bừa hồi lâu, chân tay bải hoải, nghĩ tới rút cuộc mình cũng khó thoát, trong lòng đau khổ uất ức, đột nhiên lao đảo ngời phệch xuống đất.

Trùng Quan giật nảy mình, nghĩ thầm “Các bậc cố lão còn truyền lại rằng, võ công luyện tới cảnh giới cực cao thì ngồi dưới đất cũng có thể từ xa nhắc tay dả thương người khác, e rằng... e rằng...”. Đầu óc y vốn đang rối loạn, trong lúc hoảng sợ, nhiệt huyết trời ngược lên, lập tức choáng váng, từ từ ngã lảo ra.

Nữ lang vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, sợ hai người an bài độc kế gì, không dám sấn tới giết hai nhà sư một già một trẻ kia, liền đứng dậy vọt ra khỏi phòng. Các sư trong Bát Nhã đường đột nhiên thấy một thiếu nữ chạy mau ra ngoài đều vô cùng kinh ngạc, nhưng họ chưa được lệnh của bậc tôn trưởng, không ai dám xông ra cản trở. Vì Tiểu Bảo nằm trên giường cũng đành giương mắt ra nhìn.

Sau một hồi lâu, Trùng Quan dần dần hồi tỉnh, về mặt sượng sùng, nói “Su thức, ta... ta rất hổ thẹn với liệt tổ liệt tông bản tự”. Vi Tiểu Bảo cười gương hỏi “Rốt lại người nghĩ tới chuyện gì vậy?”. Trùng Quan nói “Vị nữ thí chủ kia võ công tinh diệu, sư diệt chẳng nhân ra được chiêu thức nào cả, cô lậu quả văn, vô cùng hổ thẹn”. Y dụng tâm ghi nhớ chiêu thức của nữ lang, nhưng chiêu số của nàng biến ảo thất thường, không theo chương pháp nào thì làm sao nhớ được? Y lão đảo đứng dậy, tay vịn vào tường, lại suýt ngã đi.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Người... người nói thì đánh bừa một hồi như thế cũng là võ công tinh diệu à? Hô hô, ha ha, thật tức cười... cười chết mất thôi”. Trùng Quan lấy làm lạ hỏi “Su thức nói đó là... đó là đánh bừa một hồi, không... không phải võ công tinh diệu sao?”. Vi Tiểu Bảo đề chặt vết thương, cố gắng nhịn cười, trán toát mồ hôi, không ngớt ho sặc lên, cười nói “Cái đó thì bất cứ đứa nhỏ... đứa nhỏ nào trên đời... cũng biết... ha ha... chao ôi, cười chết mất thôi”.

Trùng Quan thở phào một cái, trong lòng vẫn nửa tin nửa ngờ, mặt hơi tươi lên, hỏi “Su thức, đúng là đánh bừa một hồi à, sao trước nay ta chưa thấy qua?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Trong chùa Thiếu Lâm tự nhiên trước nay không có loại công phu ấy”. Trùng Quan ngẩng đầu ngẫm nghĩ suốt nửa ngày rồi vỗ đùi nói “Phải rồi, quyền cước của nữ thí chủ kia tuy kỳ dị nhưng thật ra rất dễ phá giải, chỉ cần dùng những chiêu thức nông cạn nhất của Thiếu Lâm trường quyền cũng có thể thắng được. Chỉ là... chỉ là sư diệt nghĩ rằng trong thiên hạ quyết không có chuyện dễ dàng như vậy, rất khéo thì như vụng, rất

khôn thì như ngu, người buôn giỏi thì giấu kín hàng như không có gì, trong các chiêu thức bề ngoài rất nông cạn dễ dàng nhất định có ẩn chứa ý nghĩa võ học cao thâm. Chẳng lẽ các chiêu thức quyền cước ấy không có chỗ nào là cao thâm à ? Thế thì lạ thật. Nữ thí chủ kia sao lại thi triển ở đây, các chiêu thức ấy tựa hồ không ra gì, há... không làm người ta cười sao ?” Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta thấy cũng chẳng có gì kỳ lạ. Thị chẳng có chiêu thức gì mới, chỉ còn cách đánh đá bừa bãi. Ô, hô hô, ha ha!”, nhìn không được lại cười rộ.

Vi Tiểu Bảo bị thương không nặng lắm, mà thuốc kim sang của chùa Thiếu Lâm lại cực kỳ hiệu nghiệm, chỉ điều dưỡng mười mấy ngày đã khỏi. Y là người thay mặt đương kim hoàng đế, địa vị trong chùa rất cao, chẳng ai dám hỏi tới chuyện của y, chuyện ấy đã không phải ai ai cũng biết, chỉ cần y không tự nói ra thì người ngoài cũng không biết. Lúc y dưỡng thương, Trùng Quan đã nhất nhất chép lại các chiêu thức của hai nữ lang thi triển, nghĩ cách hóa giải, khi Vi Tiểu Bảo khỏe hẳn liền truyền dạy lại từng chiêu từng thức cho y.

Các chiêu thức mà Trùng Quan dạy tuy phức tạp, nhưng đại thể đều lấy Niêm hoa cầm nã thủ làm chính. Niêm hoa cầm nã thủ là võ học cao thâm của chùa Thiếu Lâm, thuần lấy nội lực thâm hậu làm nền tảng, ra tay bình đạm thanh nhã, không chút bá đạo. Thiên tông các đời truyền năm xưa Thích Ca Mâu Ni trong Linh Sơn hội, tay cầm hoa Ba la màu vàng thị chúng, mọi người đều im lặng không ai hiểu ý, duy chỉ có Ca Diếp

Tôn giả rạng rỡ mỉm cười. Phật tổ nói “Ta có nhãn tạng chính pháp, Niết bàn diệu tâm, thực tướng vô tướng, pháp môn kỳ diệu, không lập thành văn tự, không truyền cho người ngoài, truyền lại cho Ma Kha Ca Diếp”. Ma Kha Ca Diếp là một trong mười đệ tử lớn của Phật tổ, gọi là Đâu Đà đệ nhất, Thiền tông tôn là sơ tổ. Chùa Thiếu Lâm thuộc Thiền tông, coi trọng giác ngộ trong tâm. Nghĩ xem Phật tổ cầm hoa, Ca Diếp mỉm cười, không nói một lời, chỉ ngộ trong lòng, đó là cảnh giới kỳ diệu tới mức nào? Người sau lấy hai chữ Niêm hoa đặt tên cho lộ Cầm nã này, dĩ nhiên chiêu nào cũng tư thức cao nhã, so với lối nắm tay bắt chân của Cầm nã thủ bình thường thì khác hẳn. Chỉ là Vi Tiểu Bảo không có căn bản nội lực, nếu dùng thủ pháp tao nhã nhẹ nhàng này nắm vào người bậc cao thủ, thì chỉ cần đối phương hất nhẹ một cái cũng đủ ngã lộn nhào mấy vòng, đập mũi sung mất, khó tránh mà không kêu khóc ầm lên, chuyện mỉm cười gì đó dĩ nhiên càng không thể nói tới, may mà hai nữ lang kia cũng không có chút nội lực nào thì thế này cũng đối phó được. Trùng Quan nghĩ đối phương là hai thiếu nữ, không thể đối xử thô lỗ nên khi dạy chú trọng tới lộ thủ pháp này.

Ngày trước Vi Tiểu Bảo học võ công với Hải Đại Phú, do có người giám sát đốc thúc, lại thêm vừa học vừa dùng, nên tính ra cũng học được một ít, sau đó Trần Cận Nam truyền cho võ công đồ phổ y chỉ luyện được mấy ngày rồi ngại khó không luyện nữa. Còn như sáu chiêu cứu mạng vợ chồng Hồng giáo chủ truyền thụ cho y cũng chỉ luyện tập qua quýt đại khái, sau khi rời đảo Thần Long thì không luyện nữa. Nhưng lần này luyện võ để đối phó với nữ lang áo lục, muốn bắt nàng

làm vợ, nếu không làm được chồng nàng thì sẽ lên núi đao, xuống vạc dầu, chết xuống mười tám tầng địa ngục, chuyện này không thể coi thường, nên học võ mười phần dụng tâm, chiết giải từng chiêu từng thức với Trùng Quan.

Học được mấy ngày, lại lên con lười biếng, bỗng nhớ tới Song Nhi “Tiểu a hoàn này võ công không kém, chắc chắn đối phó được với hai nữ lang kia, mình chỉ cần bảo Song Nhi hộ giá ở bên mình là được, mình không cần học võ công nữa”. Nhưng lại nghĩ “Mình giờ bản lĩnh ra bắt được cô nương áo lục, hôn lên mặt thì mới thú vị. Bảo Song Nhi điếm huyết rồi mình tới hôn thì cũng quá không ra sao, mà cô nương áo lục lại càng khinh thường mình. Vả lại bảo Song Nhi làm chuyện này thì cho dù thi nghe lời nhưng nhất định trong lòng buồn bực, mình cũng quá có lỗi với thi. Cho dù có hôn cả hai cho công bình thì hai người nhất định đều không vui”. Cuối cùng lại phẩn chấn tinh thần, tiếp tục học võ.

Hôm ấy Trùng Quan nói “Sự thúc, người dụng tâm học thứ võ công này, thật ra... thật ra chẳng có ích gì. Người nắm ta thế này, nếu ta nhả nội lực ra thì cổ tay của người sẽ... sẽ...”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Cổ tay của ta sẽ cắc một tiếng gãy lìa ra”. Trùng Quan nói “Xin lão nhân gia người yên tâm, ta quyết không sử dụng nội kinh với người, sư diệt muôn ngàn lần không dám như thế. Có điều theo ta thì nên bắt đầu học từ Thiếu Lâm trường quyền, tuần tự mà học mới là chính đạo”. Vì Tiểu Bảo nói “Chiêu thức chúng ta luyện sao lại không phải chính đạo?”. Trùng Quan đáp “Các chiêu thức này không có căn bản nội công, gặp bậc cao thủ thì cho dù có biến

hóa xảo diệu tới đâu cũng phải thảm bại. Nó chỉ dùng để đối phó với hai nữ thí chủ kia là hữu dụng mà thôi”.

Vì Tiểu Bảo cười nói “Thế thì hay lắm, ta chỉ cần học để đối phó với vị nữ thí chủ đó”.

Trùng Quan ngó ra ngó ngác nhìn y, không sao hiểu nổi, nói “Giả sử sau này sư thúc không gặp hai nữ thí chủ đó nữa, há chẳng uổng phí một phen tâm huyết sao? Mà còn lơ đãng ngày giờ để luyện công theo đường chính đạo”.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu nói “Nếu ta không gặp được vị nữ thí chủ kia thì thế nào cũng chết, luyện công phụ theo đường chính đạo làm gì?”. Trùng Quan là nói “Hai vị nữ thí chủ kia”, Vì Tiểu Bảo lại nói “Vị nữ thí chủ kia”.

Trùng Quan càng lấy làm lạ, hỏi “Có phải sư thúc đã trúng độc của vị nữ thí chủ ấy, nên phải gấp nòng để lấy thuốc giải, nếu không sẽ khó bảo toàn tính mệnh phải không?”. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mình nói là chuyện trai gái, lão hòa thượng này lại lôi kéo toàn chuyện dâm dục vào”, bèn nghiêm trang nói “Đúng thế, đúng thế. Ta trúng độc của cô ta, chất độc đã thấm vào lục phủ ngũ tạng, xương tủy toàn thân, không phải cô ta không sao giải được”. Trùng Quan “Ái chà” một tiếng, nói “Trùng Chiếu sư đệ trong bản tự rất giỏi giải độc, để ta mời y tới xem mạch cho sư thúc”. Vì Tiểu Bảo nhìn cười nói “Không cần, không cần, ta trúng phải chất độc mạn tính, chỉ có cô ta mới là thuốc giải, chứ người khác bất kể là ai cũng vô dụng, Trùng Chiếu lão hòa thượng lại càng vô dụng”. Trùng Quan gật đầu nói “Té ra chỉ có

cô ta mới có thuốc giải”. Vì Tiểu Bảo nói “Chỉ có cô ta mới là thuốc giải”, Trùng Quan lại hiểu lầm là “Chỉ có cô ta mới có thuốc giải”, khác nhau một chữ mà ý tứ khác hẳn. Lão hòa thượng lo lắng trong lòng, lẩm bẩm một mình “Ồ, sư thúc trúng phải chất kỳ độc độc môn của nữ thí chủ kia, may là mạn tính...”.

Chiêu thức võ công của nữ lang kia rất nhiều, cách hóa giải Trùng Quan nghĩ ra cũng biến hóa không ít, có chỗ cực kỳ khó khăn, Vì Tiểu Bảo võ công hoàn toàn không có căn bản, nhất thời làm sao học được? Y hàng ngày chiết chiêu với Trùng Quan, thường coi nhà sư già râu bạc này là nữ lang áo lục má hồng kia, có lúc đùa cợt, ra tay rất êm ái, may là Trùng Quan đều không hiểu gì, chỉ cho rằng vị tiểu sư thúc này giác ngộ Phật pháp, thiền cơ cao thâm, mình lại ngu si, khó hiểu rõ được yếu chỉ.

Một hôm hai người đang ngồi trong thiền phòng bàn luận về đạo pháp của hai nữ lang, chợt một nhà sư chấp sự trong Bát Nhã đường tới ngoài cửa nói “Phương trượng đại sư mời sư thúc tổ và sư bá lên đại điện nói chuyện”.

Hai người lên tới Đại Hùng bảo điện, chỉ thấy trong điện có mấy mươi người khách, người ngồi người đứng, Phương trượng Hối Thông thiền sư ngồi ghế cuối bồi tiếp. Ghế trên có ba người ngồi. Người thứ nhất mặc trang phục quý nhân Mông Cổ, khoảng hai mươi tuổi, người thứ hai là một Lạt ma tuổi trung niên, thân hình khô đét, thấp lùn đen bóng, người thứ ba là võ quan, mặc sắc phục Tổng binh, khoảng bốn mươi tuổi. Mấy

mười người đứng sau ba người có võ quan, có Lạt ma, ngoài ra có mười người mặc quần áo thường dân, nhìn thấy ai cũng tinh nhanh hùng dũng, đều biết võ công.

Hối Thông Phương trượng thấy Vi Tiểu Bảo bước vào điện liền đứng dậy nói “ Sư đệ, có quý khách giảng lâm bản tự. Vị này là vương tử Mông Cổ Cát Nhĩ Đan điện hạ, vị này là Đại Lạt ma Tây Tạng Xương Tề đại pháp sư, vị này là Mã Tổng binh Mã đại nhân dưới trướng Bình Tây vương ở Vân Nam”, rồi quay qua ba người nói “Vị này là Hối Minh thiền sư, sư đệ của lão nạp”.

Mọi người thấy Vi Tiểu Bảo còn nhỏ tuổi, dáng vẻ láu lỉnh, mười phần là một gã lưu manh nhỏ mà là một vị cao tăng ngang hàng với Phương trượng chùa Thiếu Lâm, đều rất ngạc nhiên. Vương tử Cát Nhĩ Đan không nhìn được, bật cười nói “Vị tiểu cao tăng này thật là nhỏ tới mức thú vị, hô hô, thật cổ quái, thật cổ quái”. Vi Tiểu Bảo chấp tay đáp “A di đà Phật, vị đại vương tử này thật to tới mức buồn cười, hi hi, thật ly kỳ, thật ly kỳ”. Cát Nhĩ Đan tức giận hỏi “Ta có gì là buồn cười ly kỳ chứ?”. Vi Tiểu Bảo đáp “Tiểu tăng có điều cổ quái thú vị nào thì điện hạ cũng có điều buồn cười ly kỳ ấy, khó hơn khó thua, đại khái thế đại khái thế, mời mời”, nói xong ngồi xuống phía dưới Hối Thông Phương trượng. Trùng Quan đứng phía sau lưng y.

Mọi người nghe Vi Tiểu Bảo nói chuyện đều cảm thấy cao thâm khôn lường, đều ngấm ngấm khen lạ.

Hối Thông Phương trượng nói “Ba vị quý nhân giảng lâm bản tự, không biết có điều chi dạy bảo”. Lạt ma Xương Tề đáp “Bọn bản đạo ba người ngẫu nhiên gặp nhau đàm

đạo, ai cũng nói chùa Thiếu Lâm là Thái Sơn Bắc đẩu trong võ học Trung Nguyên, trong lòng rất ngưỡng mộ. Ba người bọn ta đều ở chốn biên cương hẻo lánh, kiến văn hẹp hòi, vì thế cùng tới bảo tự chiêm ngưỡng, được thấy tôn phạm của bậc cao tăng, vinh hạnh khôn xiết”. Tuy y là Lạt ma Tây Tạng, nhưng nói tiếng Bắc Kinh rất rõ ràng, lời lẽ rất văn vẻ.

Hồi Thông đáp “Không dám, Mông Cổ, Tây Tạng, Vân Nam ba nơi vốn Phật pháp rất hưng thịnh. Ba vị được Phật pháp chiếu rọi từ lâu, dĩ nhiên trí tuệ hơn người, còn mong chỉ giáo thêm cho”. Lạt ma Xương Tê là hỏi về võ học mà Hồi Thông phương trượng lại chỉ nói Phật pháp. Nên biết chùa Thiếu Lâm nổi tiếng thiên hạ về võ công, nhưng các cao tăng trong chùa đều lấy việc chuyên cần tu luyện Phật pháp làm chính đạo, trước nay chỉ coi võ học là cái ngọn để hộ trì Phật pháp.

Cát Nhĩ Đan nói “Nghe nói chùa Thiếu Lâm nhiều đời truyền nối, có bảy mươi hai tuyệt kỹ oai chấn thiên hạ, ít có đối thủ. Phương trượng đại sư có thể mời các vị cao tăng trong quý tự biểu diễn tất cả cho tiểu vương mở rộng tầm mắt được không?”. Hồi Thông đáp “Thưa điện hạ, lời đồn đại trên chốn giang hồ không đủ để tin. Tăng lữ trong tệ tự chỉ chuyên cần tham thiền để cầu chính giác, tuy cũng có người rảnh rỗi thì rèn luyện võ công nhưng chẳng qua để thân thể khỏe mạnh mà thôi, tiểu kỹ nhỏ mọn, không đáng quan tâm”. Cát Nhĩ Đan nói “Phương trượng, người cũng quá không quang minh lỗi lạc rồi. Người diễn thử bảy mươi hai tuyệt kỹ, bọn ta chẳng qua cũng chỉ xem cho biết thôi, có học trộm được đâu, cần gì hẹp hòi như vậy?”.

Chùa Thiếu Lâm tiếng tăm quá lớn, người tới chùa thỉnh giáo vô công, hơn ngàn năm nay hầu như tháng nào cũng có, có người thành tâm học nghệ, có người ý xấu gây sự, nhưng tăng lữ trong chùa đều khéo léo từ chối. Cho dù là kẻ mười phần ngông cuồng, sư trong chùa cũng lấy lễ tiếp đãi, không tranh hơn thua, chỉ khi người tới thật sự ra tay đánh người thì họ mới bắt đắc dĩ ra tay phản kích, cũng chỉ là để người tới thấy khó mà tự ra về. Lời nói như của vương tử Cát Nhĩ Đan thì Hối Thông Phương trượng đã nghe không biết bao nhiêu lần, lúc ấy chỉ cười khẽ một tiếng, nói “Nếu ba vị tới đây có lòng thuyết minh thiên lý, bàn luận Phật pháp thì lão tăng sẽ lập tức triệu tập tăng chúng để kính cẩn nghe lời giáo huấn, còn về vô công thì bản tự trước nay vốn có quy tắc, quyết không dám ngông cuồng múa rìu qua mắt thợ đối với các vị thí chủ ở ngoài tới”.

Cát Nhĩ Đan nhướn mày, cao giọng nói “Nói thế thì chùa Thiếu Lâm chỉ là may có hư danh. Vô công của các tăng lữ trong chùa không bằng rắm chó, không đáng một xu”. Hối Thông mỉm cười đáp “Người sống trên đời, vốn là hư không, vốn là không bằng rắm chó, chẳng đáng một đồng. Ngũ uẩn giai không, hình tướng của thân xác đã là không, thanh danh lại càng là vật ngoài thân. Điện hạ nói tệ tự may có hư danh, cũng là rất đúng”.

Cát Nhĩ Đan không ngờ lão hòa thượng này vẫn điềm tĩnh không hề nổi giận, không khởi sừng sốt, đứng dậy hô hô cười rộ chỉ Vi Tiểu Bảo nói “Tiểu hòa thượng, người cũng không bằng rắm chó, không đáng một đồng à?”.

Vi Tiểu Bảo cười hì hì, nói “Đại vương tử dĩ nhiên là hơn tiểu hòa thượng rồi. Tiểu hòa thượng quả là

không bằng rầm chó, không đáng một đồng. Đại vương tử thì bằng rầm chó, đáng một đồng, cái đó gọi là cao hơn một bậc”. Trong bọn người chung quanh, có mấy người không nhìn được, bật cười lên thành tiếng. Cát Nhĩ Đan cả giận, nhìn không được toan đứng dậy động võ, nhưng lại nghĩ “Tiểu hòa thượng này có thân phận rất cao trong chùa Thiếu Lâm, e y có điều gì cổ quái thật chưa biết chừng”. Y thở hồng hộc mấy tiếng, cố gắng nén giận.

Vi Tiểu Bảo nói “Điện hạ bất tất nóng giận, nên biết rằng thứ thối tha nhất trên thế gian không phải là rầm chó mà là lời nói của con người. Có những kẻ nói ra, mùi hôi thối xông lên tận trên trời, khác nào... khác nào... ha ha, cũng chẳng cần nói nhiều. Còn như kẻ không đáng một đồng cũng chưa phải là đê tiện nhất, đê tiện nhất là kẻ mắc nợ người ta mấy ngàn vạn, mấy trăm vạn lượng bạc mà chối không trả. Điện hạ có nợ ai không thì chỉ có điện hạ biết”.

Cát Nhĩ Đan há miệng ngơ ngác, nhất thời không biết đối đáp thế nào.

Hối Thông Phương trượng nói “Lời của sư đệ thiện cơ uyên thâm, bội phục, bội phục. Chuyện đời có nhân quả báo ứng, có nhân ắt có quả, đã làm việc ác ắt có ác báo. Kẻ không đáng một đồng bất quá là kẻ không thiện không ác, so với kẻ lắm nghiệp trái còn tốt hơn nhiều”. Các cao tăng Thiền tông không lúc nào không nghiên cứu thiền lý, mấy câu ấy của Vi Tiểu Bảo vốn chỉ là lời lẽ tầm thường để châm chọc Cát Nhĩ Đan, nhưng Hối Thông Phương trượng nghe thấy, lại cảm thấy đây thiền ý cao xa.

Trùng Quan nghe Phương trượng giải thích như vậy, lập tức cũng hiểu ra, bất giác mừng rỡ ca ngợi “Hối Minh sư thúc nhỏ tuổi có đức, giác ngộ giáo lý sâu xa. Lão nạp theo lão nhân gia người học hành mấy tháng, gần đây tham thiền, đầu óc dường như đã mở mang được không ít”.

Một hòa thượng nhỏ ăn nói lẳng nhăng, hai hòa thượng già lại lên tiếng phụ họa, khiến Cát Nhĩ Đan vô cùng hổ thẹn.

Cát Nhĩ Đan tức giận, đỏ bừng mặt, đột nhiên đứng bật dậy nhảy xổ vào Vi Tiểu Bảo. Hai bên chủ khách ngồi đối diện nhau, chỉ cách hơn hai trượng, nhưng y thân thủ mau lẹ, vừa vọt một cái đã tới nơi, hai tay chưởng biến thành trảo, một chụp vào mặt, một chụp vào ngực Vi Tiểu Bảo, tay trảo còn chưa tới nơi, một luồng kinh phong đã trùn lên toàn thân y. Vi Tiểu Bảo có muốn chống cự cũng không thi triển được, chỉ còn cách bó tay chờ chết.

Hối Thông Phương trượng đưa tay áo phải lên khẽ phát một cái, chặn ngay trước mặt Cát Nhĩ Đan. Luồng kinh lực của Cát Nhĩ Đan chạm vào tay áo Phương trượng, chỉ cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, như chạm phải bức tường bên ngoài là bông vải mà bên trong là gang sắt, không tự chủ được lùi lại ba bước, định vận kinh đứng lại, nhưng không đứng vững, phải lùi thêm ba bước, lúc này đột nhiên luồng lực đạo xô tới mất biến, nhưng đúng lúc ấy lực đạo trong người y cũng đã tiêu tan, trong lúc hoảng sợ, hai gối nhũn ra, ngồi phệt luôn xuống, nghĩ thầm “Hồng bát, lần này bị lời cái đồ lớn rồi”. Vừa nghĩ tới đó, bỗng cảm thấy mông đặt xuống vật cứng, thì ra đã ngồi vào chỗ cũ.

Luồng lực đạo trong cái phát tay áo ấy của Hối Thông Phương trượng ôn nhu hần hậu, không hề bá đạo, lúc chạm vào lực đạo đối phương, trong chớp mắt ấy đã tính toán chính xác dị thường, vừa vận đẩy đối phương lùi lại ngồi vào chỗ cũ, nếu mạnh hơn một chút thì ắt hất Cát Nhĩ Đan đập vỡ cái ghế, ngã ngửa ra phía sau, nếu hơi nhẹ hơn thì y chưa lùi tới ghế đã ngã, không khỏi phải ngồi xuống đất. Những người võ công cao thâm bên đối phương thấy Phương trượng trong một cái phát tay áo nhẹ nhàng mà chứa đựng võ học uyên thâm, có người không nhận được, bật tiếng khen ngợi.

Cát Nhĩ Đan không bị lời cái đỡ tại dương trường, cũng hơi yên tâm, ngấm hít một hơi chân khí, thấy nội lực lại trở lại như thường, chưa bị lão hòa thượng hóa tán hết, trong lòng mừng thầm, nhưng nghĩ lại vừa rồi thô mãng như thế tựa hồ chưa lời cái đỡ song thật ra rất mất mặt, mặt đỏ bừng lên, lại nghe người ta khen ngợi phía sau, đoán là họ tán dương lão hòa thượng đẩy y vừa đúng mức, nên càng cảm tức.

Vi Tiểu Bảo chưa hoàn hồn, Hối Thông quay sang nói với y “Sư đệ, định lực của sư đệ rất cao cường, tiếp xúc với ngoại giới vẫn không xao động, vẫn thản nhiên như không. Đại Bảo Tích kinh nói Người ta giữa chỗ chông gai, không cử động thì khỏi bị gai đâm. Lòng cuồng nịnh không dấy lên thì thường ở chỗ tịch diệt cực lạc. Một khi lòng cuồng nịnh dấy lên, ắt bị gai đâm. Kinh cổ nói : Hữu tâm đều khổ não, vô ý mới yên vui. Sư đệ hãy còn nhỏ tuổi mà công phu thiền định đã đạt được tới cảnh giới cực cao thời thời vô tâm, khắc khắc bất động, quả thật là tức căn thâm hậu, đại trí đại tuệ”.

Y nào biết Vi Tiểu Bảo không những không thể phản kích hay đỡ gạt mà ngay cả ý nghĩ né tránh cũng chưa lộ ra, chỉ có điều Cát Nhĩ Đan chụp tới quá mau, câu “Sét đánh không kịp bưng tai” ý nói không phải không muốn mà là không kịp bưng tai. Hối Thông Phương trượng lấy việc mình tâm kiến tính làm công phu chính tông, hàng ngày chỉ chuyên tâm vào việc tu luyện sao cho đạt tới cảnh giới vô ngã, nên vừa thấy Vi Tiểu Bảo không hề đếm xỉa tới sự sống chết an nguy của chính mình thì bất giác vô cùng khâm phục, còn việc mình dùng Phá nạp công phát tay áo hất Cát Nhĩ Đan bắn trở lại chỉ cảm thấy là việc nhỏ không đáng nói tới.

Trùng Quan càng khâm phục sát đất, ca ngợi “Kinh Kim Cương có nói : Vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sinh tướng, vô thọ giả tướng. Hối Minh sư thúc đã tu tới cảnh giới này, sau này y sẽ được chứng A nhục đa la tam diệu tam bồ đề”.

Cát Nhĩ Đan vốn đã tức giận không kìm được, nghe hai lão hòa thượng tán dương tiểu hòa thượng, lập tức quát lớn “Hạp lý tư ba nhi, ni mã hống, gia nô tử đình nhi”.

Bọn võ sĩ đứng sau lưng y đột nhiên giang thẳng tay, ánh vàng chớp lên, chín mũi kim tiêu chia ra bắn vào ngực ba người Hối Thông, Trùng Quan, Vi Tiểu Bảo.

Hai bên cách nhau rất gần, bọn Vi Tiểu Bảo lại không hiểu hiệu lệnh phát tiêu bằng tiếng Mông Cổ của Cát Nhĩ Đan, không hề đề phòng. Chín mũi kim tiêu kinh lực rất mạnh, đã tới trước ngực. Hối Thông và Trùng Quan cùng lúc bật kêu “Ồi chao”, Hối Thông lại dùng Phá nạp công phát tay áo một cái cuốn lấy ba mũi tiêu. Trùng

Quan hai tay chấp lại một cái ra chiêu Kính lễ tam bảo, kẹp ba mũi tiêu vào lòng bàn tay. Ba mũi kim tiêu bắn tới Vi Tiểu Bảo thì phập một tiếng phồng trúng ngực y.

Chín mũi kim tiêu này đồng thời phóng tới đích cùng lúc. Hối Thông và Trùng Quan muốn cứu Vi Tiểu Bảo dĩ nhiên cũng không kịp, đều giật nảy mình, lại nghe mấy tiếng leng keng, ba mũi tiêu đều rơi xuống đất. Nguyên Vi Tiểu Bảo mặc bảo y hộ thân, kim tiêu không đủ thương được.

Biến cố này khiến mọi người trong đại diện không ai không rung động. Thấy tiểu hòa thượng này tuy còn nhỏ tuổi mà đã luyện thành nội công Kim Cương hộ thể thần công tối cao của phái Thiếu Lâm, quả thật không sao ngờ được, đều nghĩ thầm “Chẳng trách gì tiểu hòa thượng này lại đứng vào bậc chữ Hối trong phái Thiếu Lâm, ngang hàng với Hối Thông Phương trượng, trụ trì chùa Thiếu Lâm nổi danh mấy mươi năm nay”. Thật ra thủ pháp bắt tiêu của Hối Thông và Trùng Quan cũng đều cực kỳ cao minh, nếu không có nội ngoại công đạt tới hóa cảnh thì khó mà làm được, chỉ là “bản lĩnh” của Vi Tiểu Bảo thể hiện quá thần diệu, nên mọi người không để ý tới hai nhà sư già mà thôi.

Mọi người đang kinh ngạc khâm phục, Lạt ma Xương Tê cười nói “Kim Cương hộ thể thần công của tiểu cao tăng luyện tới mức này cũng có thể nói là không dễ, chỉ có điều thần công tựa hồ còn chỗ khiếm khuyết, vẫn chưa hất được ám khí đi, nên bị kim tiêu đâm rách ba lỗ thủng nhỏ trên tăng bào”. Vốn y nghe đồn rằng ai luyện được Kim Cương hộ thể thần công tới mức xuất thần nhập hóa thì quanh người có một làn cương khí vô hình

bao bọc, binh đao hoặc ám khí của địch tập kích tới, chưa vào tới người đã bị đẩy ra. Nhưng đó chỉ là truyền thuyết trong võ lâm mà thôi, chứ cũng không biết có ai luyện được tới mức ấy không. Lạt ma Xương Tề nói thế khiến mọi người đều nghĩ đó chẳng qua là tìm xương trong trứng gà, định hạ thấp giá trị của địch thủ.

Vi Tiểu Bảo bị ba mũi tiêu bắn trúng ngực cũng thấy đau buốt, trong đó một mũi bắn vào cạnh vết thương khiến y đau tận xương tủy, hơi thở không thông, làm sao nói nên lời, chỉ đành gượng gạo mỉm cười.

Mọi người đều cho là công phu tu vi của y cực cao, không thèm tranh biện với lời kiếm chuyện vô lý của Lạt ma Xương Tề. Nhiều người nghĩ thầm “Người nói thần công của y luyện chưa tới nơi, nhưng nếu thử phóng ba mũi tiêu vào người thì e là ngực người đã bị khoét thành ba lỗ lớn, chứ đâu chỉ thủng ba lỗ nhỏ ngoài áo”. Có điều họ đi cùng Lạt ma Xương Tề, không tiện buông lời chế nhạo. Cát Nhĩ Đan thấy bản lĩnh của Vi Tiểu Bảo lợi hại như thế, bao nhiêu lửa hận trong lòng đều tắt ngấm, nghĩ thầm “Võ công của phái Thiếu Lâm quả nhiên rất có đường lối”.

Xương Tề lại nói “Võ công của chùa Thiếu Lâm, bọn ta đã được thấy rồi, tự nhiên không phải là may có hư danh, không bằng rầm chó. Chỉ có điều nghe nói quý tự giấu giếm phụ nữ thì không khỏi tổn thương tới giới luật thanh quy”. Hối Thông sa sầm mặt, nói “Đại Lạt ma nói câu ấy sai rồi, tề tự trước nay không tiếp nữ thí chủ tới chùa lễ Phật. Việc giấu giếm phụ nữ là ai nói ra?”. Xương Tề cười nói “Giang hồ đồn đại âm lên, đều là chúng khẩu nhất từ”. Hối Thông phương trượng mỉm

cười đáp “Lời đồn đại trên chốn giang hồ, hà tất phải để ý làm gì ? Người như Hối Minh sư đệ trước ngoại cảnh ngang trái xảy ra vẫn không động tâm, đó đúng là công phu ngộ diệu lý, chứng chính giác”.

Lạt ma Xương Tề nói “Nghe nói trong thiền phòng của vị tiểu cao tăng này có giấu một mỹ nữ tuyệt sắc, mà là do y dùng sức mạnh bắt về, chẳng lẽ Hối Minh thiền sư không may may động tâm với vị mỹ nữ đó?”.

Lúc ấy Vi Tiểu Bảo đã hết ghệt thờ, vô cùng hoảng sợ, tự nghĩ “Sao họ biết được?”, rồi lập tức hiểu ra “Phải rồi, cô nương áo lam chạy trốn, dĩ nhiên báo cho sư trưởng của họ. Xem ra những người này là cứu binh của cô ta, hôm nay tới cứu vợ mình. Y nói trong phòng mình có giấu mỹ nữ, thì ra vợ mình trốn ra mà chưa gặp họ”. Y liền cười khê một tiếng, nói “Trong phòng tiểu tăng có phụ nữ hay không, vào xem sẽ rõ, nếu các vị có hứng thú, thì đừng ngại vào xem thử”.

Cát Nhĩ Đan lớn tiếng “Được, chúng ta đi lục soát cho rõ trắng đen”. Nói xong đứng dậy, vẫy tay trái quát “Lục soát trong chùa”, bọn thủ hạ của y định ra sau điện lục soát.

Hối Thông hỏi “Không hiểu điện hạ vâng lệnh ai tới lục soát bản tự?”. Cát Nhĩ Đan đáp “Bản nhân hạ lệnh là được, hà tất phải vâng lệnh ai khác?”. Hối Thông nói “Nói thế là sai, điện hạ là vương tử Mông Cổ, muốn làm việc gì ở quý quốc thì mới có thể tự ý ra lệnh thi hành. Chùa Thiếu Lâm không phải lãnh thổ Mông Cổ, đương nhiên không thuộc quyền cai quản của điện hạ”. Cát Nhĩ Đan chỉ Mã Tổng binh nói “Vậy y là mệnh quan của

triều đình, y hạ lệnh lục soát quý tộc thì được chứ?”. Y thấy tăng lữ Thiếu Lâm võ công cao cường, nhân số lại đông, nếu động võ thì mấy mươi người bên mình không phải là đối thủ, liền nói thêm “Nếu các người chống lại mệnh lệnh của triều đình, tức là tạo phản”.

Hồi Thông đáp “Chống lại mệnh lệnh của triều đình thì chùa Thiếu Lâm không dám. Có điều vị này là võ quan dưới trướng Bình Tây vương ở Vân Nam, cho dù quyền lực của Bình Tây vương có lớn hơn cũng không tới địa giới Hà Nam”. Hồi Thông là người tinh minh, chỉ là bàn tới thiên lý thì bất giác bỏ hết chuyện đời ra ngoài, ngoài điểm đó ra thì y hiểu rõ việc đời, khác hẳn Trùng Quan một khiêu không thông.

Lạt ma Xương Tề cười hỏi “Vị tiểu cao tăng này đã ưng thuận, sao Phương trượng đại sư lại ra sức cản trở? Chẳng lẽ mỹ nữ tuyệt sắc kia không phải ở trong phòng của Hồi Minh thiền sư mà là ở... ở... hì hì... trong thiền phòng của Phương trượng đại sư sao?”.

Hồi Thông hỏi lại “A di đà Phật, tội nghiệt, tội nghiệt, sao đại sư lại nói vậy?”.

Bỗng có tiếng nói trong trẻo từ sau lưng Cát Nhĩ Đan cất lên “Điện hạ, rõ ràng muội tử của tiểu nhân bị tên tiểu hòa thượng này bắt lên chùa. Vậy xin bảo họ giao người ngay, nếu không chúng ta quyết chẳng bãi binh, phóng lửa đốt trụi chùa Thiếu Lâm”. Hiển nhiên là giọng phụ nữ, nhưng người nói lại là một hán tử, mặt vàng như nghệ, râu ria xồm xoàm.

Vi Tiểu Bảo vừa nghe đã biết người này là nữ lang áo lam hóa trang, bôi mặt vàng, dán râu giả. Y cả mừng

nghĩ “Mấy bữa nay mình đang bồn chồn vì cô vợ mà mình chưa biết môn phái, cũng chưa biết cả họ tên kia bỏ chồng trốn đi, chưa biết tìm đâu. Bây giờ đã biết cả hai người đều cùng phe với vương tử Mông Cổ thì rất tốt, rất tốt, thị sẽ không chạy thoát”.

Hồi Thông cũng nhận ra, liền hỏi “Hóa ra vị nữ thí chủ hôm trước đã tới tệt tự đả thương tăng chúng. Quả còn một vị cô nương nữa đã tới tệt tự dưỡng thương, nhưng cô ta đã đi theo cô nương rồi mà.”.

Nữ lang tức giận đáp “Về sau sư muội của ta lại bị tên tiểu hòa thượng này bắt đem về chùa, lão hòa thượng này là trợ thủ, chính y đánh ngã sư muội của ta”, nàng vừa nói vừa chỉ vào Trùng Quan.

Vì Tiểu Bảo giật mình, hoảng sợ nghĩ thầm “Hồng bát, lão hòa thượng Trùng Quan không biết nói dối, vụ này không khéo vỡ lở mất, biết làm sao bây giờ?”, trong lúc hốt hoảng, chưa nghĩ ra được kế gì.

Nữ lang lại chỉ vào mặt Trùng Quan quát lớn “Lão hòa thượng, việc đó có không? Nói mau, nói mau?”.

Trùng Quan chấp tay hỏi lại “Xin nữ thí chủ cho biết lệnh muội đi đâu? Sư thúc ta trúng chất kịch độc của cô ta, chỉ cô ta mới có thuốc giải. Nữ thí chủ đại từ đại bi xin mau đi cầu lệnh sư muội ban cho thuốc giải. Tuy Hồi Minh sư thúc có trí tuệ cao thâm, đã khám phá ra cuộc sinh tử của con người, không để ý tới việc này, cái gọi là sinh tử tức là niết bàn, niết bàn là sinh tử, nhưng... hồi ôi...”.

Trùng Quan nói vòng vo một tràng dài, người nghe tuy không hiểu hết, nhưng cũng biết đại ý là cô gái không

còn ở trong chùa, mà Vi Tiểu Bảo bị nàng hạ độc, đang muốn tìm nàng để xin thuốc giải độc, nếu không thì khó mà bảo toàn tính mệnh. Mọi người thấy lão hòa thượng tướng mạo ngây ngô, chất phác, giọng nói cực kỳ thành khẩn, đều tin là thật, liền nghĩ thầm “Cho dù hiện trong chùa đang giấu cô gái, mà trụ trì cho phép lục soát, thì trong chùa Thiếu Lâm có tới hàng trăm, hàng ngàn phòng ốc, trong vài giờ cũng khó soát ra được. Nếu tìm không ra, há chẳng lại một phen bẽ mặt hay sao?”.

Nữ lang lại thét lên lanh lảnh “Rõ ràng sư muội của ta bị các người bắt dẫn về chùa, chắc các người đã giết chết cô ta. Các người là bọn ác tăng làm việc thương thiên hại lý, hủy xác cho mất tích, dĩ nhiên lục soát không ra”. Nàng nói mấy câu sau vừa tức giận, vừa bồn chồn, giọng nói trở nên ghen ngào.

Cát Nhị Đan gật đầu nói theo “Nói như vậy rất có lý. Tên... tên tiểu hòa thượng này không phải là người tốt”.

Nữ lang áo lam chỉ Vi Tiểu Bảo mắng “Tên đốn mạt kia, hôm đó... hôm đó người vào thanh lâu trăng gió với bọn kỹ nữ, lại thấy sư muội ta nhan sắc tuyệt trần, liền sinh lòng đen tối, nhất định là sư muội ta không chịu... không chịu để người thỏa mãn thú tính, mới ra tay sát hại. Người dám mò vào thanh lâu kỹ viện thì còn việc gì mà người kiêng dè nữa?”.

Hối Thông nghe nàng nói thế chỉ tủm tủm cười, nghĩ thầm làm gì có chuyện đó. Trùng Quan càng không biết thanh lâu, kỹ viện là gì, y tưởng đó cũng giống như Giới luật viện, Đạt Ma viện, Bồ Đề viện nên nghĩ thầm “Tiểu

sư thúc dưng mãnh tinh tiến, chuyên cần Phật pháp, đây chắc là Tinh tiến Ba la mật trong lục Ba la mật, tu hành trong kỹ viện cũng tốt chứ sao?”.

Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp, chỉ sợ nữ lang áo lam hôm năm miệng mười nói toẹt ra hết những chuyện mình quấy phá trong thanh lâu.

Đột nhiên một người đứng sau Mã Tổng binh bước ra chấp tay nói “Thưa cô nương, tiểu nhân biết rõ vị tiểu thiên sư này giữ giới rất nghiêm, quyết không có chuyện y vào thanh lâu, e rằng cô nương nghe lời đồn thất thiệt”.

Vi Tiểu Bảo thấy hán tử kia bước ra, trong lòng mừng rỡ, vì hán tử kia nguyên là Dương Dật Chi mà y từng gặp ở Bắc Kinh. Hôm đó, Dương Dật Chi hộ vệ Ngô Ứng Hùng tới Bắc Kinh, chắc đã theo Ngô Ứng Hùng về Vân Nam, lần này lại theo Mã Tổng binh tới Hà Nam, y luôn cúi đầu đứng sau mọi người, nên Vi Tiểu Bảo không nhận ra.

Nữ lang tức giận hỏi “Sao ngươi biết? Chẳng lẽ ngươi biết y?”.

Dương Dật Chi cung kính đáp “Không những tiểu nhân biết vị tiểu thiên sư này mà cả thế tử của bọn ta cũng quen y. Vị tiểu thiên sư này có ơn rất lớn với vương phủ bọn ta, trước khi xuất gia y vốn là công công trong hoàng cung. Vì vậy việc cưỡng bức lệnh sư muội gì gì đều không phải sự thật, xin cô nương minh xét”.

Mọi người nghe thế, đều “Ồ” một tiếng, nghĩ thầm “Nếu quả y đã là thái giám thì dĩ nhiên còn tới kỹ viện làm gì, càng không thể cưỡng bức phụ nữ đem về chùa”.

Nữ lang áo lam thấy thái độ mọi người, biết là không ai tin mình nữa, nàng càng tức giận, the the nói “Sao người biết y là thái giám? Nếu y là thái giám, sao còn dọa lấy sư muội của ta làm... làm vợ? Chẳng những tên tiểu hòa thượng nói toàn chuyện gió trăng ong bướm mà cả lão hòa thượng này cũng khua môi múa mép để hòng làm điều sàm sỡ”, nàng vừa nói vừa chỉ tay vào Trùng Quan.

Mọi người thấy Trùng Quan đã ngoài tám mươi tuổi, dáng vẻ hiền lành, chất phác. Vừa rồi nghe y nói ấp a ấp úng, diễn tả ý tưởng khó khăn, nghĩ trên đời muốn tìm một người thứ hai miệng lưỡi ngọng nghịu như y cũng rất không dễ, mà nói y lém lỉnh, thả lời ong bướm thì càng không tin được. Ai nấy đều hối hận hôm nay đã trót nghe lời nói một chiều của nàng để bị một phen bẽ bàng trong chùa Thiếu Lâm.

Dương Dật Chi lại nói “Thưa cô nương, cô nương còn có điều chưa hiểu, vị tiểu thiền sư này trước khi xuất gia là một nhân vật rất nổi tiếng. Y chính là Quế công công đã giết chết đại gian thần Ngao Bái. Vương gia bọn ta bị hãm hại, suýt suốt đời phải chịu oan, may nhờ vị tiểu thiền sư này hết sức trình bày trước mặt hoàng thượng, ân đức cao cả tới nay vẫn chưa báo đáp được”.

Mọi người đều đã nghe tên Tiểu Quế tử giết Ngao Bái và còn biết y là một tiểu thái giám được Khang Hy rất sủng ái, nghe Dương Dật Chi nói vậy đều ồ lên một tiếng, trên mặt lộ vẻ khâm phục.

Vì Tiểu Bảo cười nói “Dương huynh, đã lâu bản tăng không được gặp, lệnh thế tử có khỏe không? Những việc

nhỏ mọn ngày trước có đáng gì mà Dương huynh phải bận tâm”.

Dương Dật Chi theo Mã Tổng binh lên núi Thiếu Thất chỉ có mấy người trong bọn thủ hạ của Bình Tây vương là biết y, còn bọn Cát Nhĩ Đan và Lạt ma Xương Tề đều không biết tên y, bây giờ nghe Vi Tiểu Bảo gọi y là Dương huynh thì dĩ nhiên y từng quen biết tiểu hòa thượng này không còn nghi ngờ gì nữa. Chỉ nghe Dương Dật Chi nói “Thiền sư tấm lòng từ bi bác ái, quen làm điều thiện cho mọi người mà nói đó chỉ là việc nhỏ mọn, những người vương gia như bọn tiểu nhân lấy làm cảm kích vô cùng. Dù hoàng thượng là bậc thánh minh xét rõ việc trắng đen, nhưng việc đúng sai cũng phải qua một thời gian mới tìm ra sự thực. Nếu không nhờ thiền sư trình bày nội vụ rõ ràng thì sự rắc rối trong đó khó mà biện minh”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Dương huynh dạy quá lời, lệnh vương gia cũng khách sáo quá”, miệng nói thế nhưng trong bụng nghĩ thầm “Ta hận mình chưa làm cho tên vương gia Hán gian của các người bị chết sặc máu, chỉ vì hoàng thượng thánh minh, tra xét rõ chân tướng, món nhân tình theo chiều ấy ta không thể không làm, vương gia các người mới vô sự. Tính ra hôm ấy cũng kết được thiện duyên, nên hôm nay lại được người này tới giải vây”.

Cát Nhĩ Đan ngắm kỹ Vi Tiểu Bảo từ đầu tới chân, từ chân tới đầu rồi nói “Thì ra tiểu hòa thượng đây là tiểu thái giám đã giết chết Ngao Bái. Ta tuy ở Mông Cổ nhưng cũng đã từng được nghe danh hòa thượng. Ngao Bái được mệnh danh là dũng sĩ số một của Mãn Châu.

Còn võ công của hòa thượng học ở chùa Thiếu Lâm đâu đã được thế?”.

Vi Tiểu Bảo cười đáp “Võ công của tiểu tăng còn kém lắm, nói ra không khỏi làm trò cười cho các vị. Thật ra người dạy võ công cho tiểu tăng cũng không ít. Như Dương đại ca đây cũng dạy tiểu tăng hai chiêu Hoành tảo thiên quân và Cao sơn lưu thủy”. Nói xong đứng dậy vung tay biểu diễn, chiêu thức của y tuy chẳng có chút nội kinh nào, nhưng người ngoài cũng nhận ra đúng là Mộc gia quyền chứ không phải giả dối.

Dương Đạt Chi nói “Cũng nhờ thiên sư biểu diễn hai chiêu đó cho hoàng thượng xem, mà nhận ra ngay là vương gia của bọn tiểu nhân bị kẻ thù vu hãm”. Nữ lang áo lam không còn tức giận như trước, liền nói “Dương huynh, tên tiểu... tiểu nhân này vốn là thái giám, là người có ơn với Bình Tây vương phủ hay sao?”. Dương Đạt Chi đáp “Đúng thế, chuyện này ở Bắc Kinh rất nhiều người biết”.

Nữ lang trầm ngâm một lúc rồi hỏi Vi Tiểu Bảo “Thế chuyện người đối với tỷ muội ta là đùa cợt hay có dụng ý gì khác?”. Vi Tiểu Bảo đáp “Đùa cợt thì không phải, còn dụng ý là có đấy”. Y nghĩ “Dụng ý của ta là lấy sư muội của người làm vợ, nhưng ở nơi đông người thế này, nói ra đâu tiện”. Nữ lang hỏi “Dụng ý của người là gì?”. Vi Tiểu Bảo mỉm cười không đáp. Mọi người đều nghĩ thầm “Y có dụng ý thì dĩ nhiên không tiện nói ra trước mặt mọi người”.

Xương Tề đứng dậy chấp tay nói “Thưa Phương trượng đại sư, Hối Minh thiên sư, bọn bản tăng tới đây gây chuyện lỗ măng, thật là có tội, xin hai vị lượng thứ,

bọn bần tăng xin cáo từ”. Hối Thông chấp tay đáp lễ, nói “Quý khách xa tới chơi, xin ở lại dùng bữa cơm chay, còn vị nữ thí chủ này...”, y nghĩ nàng đóng giả đàn ông, trà trộn vào chùa, đã không truy xét là tốt lắm rồi, lại mời ăn cơm chay thì không hợp với quy tắc bản tự, nên ngập ngừng không nói hết câu. Xương Tề cười đáp “Đa tạ, đa tạ, được Phương trượng sư huynh không làm khó dễ là may, bọn bần tăng xin miễn dùng cơm chay”.

Mọi người cáo từ ra về, Phương trượng, Vi Tiểu Bảo và Trùng Quan tiến ra ngoài cửa sơn môn.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập, mười mấy người cưỡi ngựa phóng mau tới, khi gần tới nơi thấy họ đều mặc quần áo Ngự tiền thị vệ, tất cả có mười sáu người. Chưa tới trước chùa, tất cả đều xuống ngựa, xếp hàng nghiêm trang tiến vào, hai người đi trước là Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiên.

Vừa thấy Vi Tiểu Bảo, Trương Khang Niên đã vui mừng kêu lớn “Đô... Đô... đại nhân, lão nhân gia khỏe chứ?”. Y vốn định gọi là Đô thống đại nhân, nhưng thấy Vi Tiểu Bảo mặc áo cà sa, nên gọi hàm hồ cho xong. Mười sáu người đều lạy phục xuống đất.

Vi Tiểu Bảo cả mừng nói “Các vị đứng dậy đi, hà tất phải đa lễ, hàng ngày ta vẫn nhớ tới các vị”.

Bọn Cát Nhĩ Đan thấy mười sáu người này đều là Ngự tiền thị vệ phẩm cấp khá cao mà cung kính đối với Vi Tiểu Bảo như vậy, đều nghĩ “Tên tiểu hòa thượng này quả có lai lịch”. Theo quan chế nhà Thanh, Tổng binh là quan Chánh nhị phẩm, thị vệ hạng nhất là Chánh

tam phẩm, thị vệ hạng hai là Chánh tứ phẩm. Bọn Trương Khang Niên tuy quan hàm thấp hơn Tổng binh nhưng họ là thị vệ của hoàng đế nên coi võ quan ở tỉnh ngoài không ra gì, chỉ hơi gât đầu chào Mã Tổng binh, rồi quay qua cung kính chào Vi Tiểu Bảo.

Cát Nhĩ Đan thấy bọn Ngự tiền thị vệ hết sức tăng bốc Vi Tiểu Bảo, còn chẳng coi người khác vào đâu thì trong lòng tức giận, hừ một tiếng rồi nói “Đi thôi! Ta không quen xem cảnh này”. Đoàn người chấp tay từ biệt Hối Thông Phương trượng rồi đi xuống núi.

Vi Tiểu Bảo mời bọn thị vệ vào chùa. Trương Khang Niên đi sánh vai với y, nói nhỏ “Hoàng thượng có mặt chỉ”. Vi Tiểu Bảo gât đầu.

Vào tới Đại Hùng bảo điện, Trương Khang Niên lấy thánh chỉ ra đọc. Thánh chỉ là một bài văn nói hoàng đế ban cho Thiếu Lâm năm ngàn lượng bạc để kiến thiết tăng phòng, trùng tu Phật tượng, còn phong cho Vi Tiểu Bảo pháp hiệu Phụ quốc Phụng thánh thiền sư. Hối Thông và Vi Tiểu Bảo khấu đầu bái tạ. Trương Khang Niên nói “Hoàng thượng ân cần dặn Phụ quốc Phụng thánh thiền sư lập tức khởi hành lên núi Ngũ Đài ngay, không được chậm trễ”. Việc này vốn Vi Tiểu Bảo đã dự liệu trước, nên cúi đầu đáp “Nô tài tuân chỉ”.

Sau khi uống trà, Vi Tiểu Bảo mời hai người Trương Triệu tới phòng mình trò chuyện. Trương Khang Niên lấy trong bọc ra một đạo mật chỉ, hai tay đưa lên nói “Đây là mật chỉ riêng của hoàng thượng”.

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống khấu đầu tiếp chỉ, thấy niêm phong cẩn mật, nghĩ thầm “Không hiểu hoàng thượng

cẩn dặn điều gì, trên thánh chỉ viết những chữ mà mình không đọc được, nó nhận ra mình mà mình không biết nó. Đã là mật chỉ thì không thể để bọn Trương Triệu biết, chắc phải đi thỉnh giáo Phương trượng sư huynh, nhất định y không dám tiết lộ chuyện cơ mật”.

Y cầm mật chỉ tới thiền phòng của Hối Thông, nói “Phương trượng sư huynh, hoàng thượng ban cho tiểu đệ một đạo mật chỉ, xin Phương trượng sư huynh chỉ điểm cho”. Y mở phong mật chỉ ra, thấy bên trong là một tập thủ quyển gồm bốn bức họa.

Trên bức thứ nhất là năm ngọn núi, Vi Tiểu Bảo nhận ra đó là núi Ngũ Đài, phía bắc đỉnh Nam Đài vẽ một ngôi chùa, trên viết ba chữ “Thanh Lương tự”. Y đã ở chùa Thanh Lương nhiều ngày, đã quen nhìn ba chữ này, nhưng nếu viết ở nơi khác thì y sẽ nhận không ra, viết trên chùa thì thân thiết như gặp người quen.

Bức thứ hai vẽ một tiểu hòa thượng đang đi vào chùa, trên cổng chùa cũng viết ba chữ “Thanh Lương tự”, một đám tăng lữ đi theo sau, trên đầu chúng tăng viết năm chữ “Thiếu Lâm tự hòa thượng”, ba chữ trước Vi Tiểu Bảo cũng nhận ra, còn hai chữ “Hòa thượng” tuy không biết nhưng cũng đoán được.

Bức thứ ba vẽ tòa Đại Hùng bảo điện, một tiểu hòa thượng ngồi ở giữa, mặt mũi giống hệt Vi Tiểu Bảo đang cười rạng rỡ, nhưng mặc cà sa màu đỏ rực, mặc pháp y Phương trượng, bên cạnh có rất nhiều tăng nhân đứng hầu. Vi Tiểu Bảo nhìn tiểu hòa thượng trong bức họa giống hệt mình, càng nhìn càng khoái trá, bỗng bật cười lên.

Bức thứ tư vẽ tiểu hòa thượng quỳ dưới đất phục thì một nhà sư đứng tuổi. Nhà sư này tướng mạo thanh nhã,

gây gò, chính là hoàng đế Thuận Trị đã xuất gia với pháp danh Hành Si.

Ngoài bốn bức họa ra, trong mật chỉ không có văn tự nào khác. Vốn Khang Hy đã biết Vi Tiểu Bảo chữ nghĩa không có bao nhiêu nên vẽ tranh để hạ chỉ. Bốn bức tranh này nói rõ là Vi Tiểu Bảo phải lên làm trụ trì chùa Thanh Lương hầu hạ Lão hoàng gia.

Ban đầu Vi Tiểu Bảo cảm thấy thích thú, rồi lập tức mất hết vẻ hoan hỉ, than thở “Làm tiểu hòa thượng đã chán lắm rồi, bây giờ lại đi làm lão hòa thượng thì thật hồng bét”.

Hồi Thông mỉm cười nói “Chúc mừng sư đệ được hoàng thượng phái lên làm trụ trì chùa Thanh Lương. Thanh Lương vốn là một ngôi chùa trang nghiêm, xây dựng từ đời Hiếu Văn đế nhà Bắc Ngụy, sớm hơn cả chùa Thiếu Lâm. Sư đệ làm trụ trì một chùa lớn, ắt sẽ mở rộng Phật pháp, phổ độ chúng sinh khiến bản giáo thêm cường thịnh”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu râu rĩ nói “Chúc trụ trì này tiểu đệ làm không xong rồi, nhất định sẽ gây nên chuyện hồ đồ, gây cười cho thiên hạ”. Hồi Thông nói “Trong thánh chỉ có vẽ rõ là sư đệ phải dẫn một số tăng lữ bản tự cùng lên chùa Thanh Lương. Vậy sư đệ cứ tự ý chọn lựa, họ đều là hàng văn bối, lại quen biết sư đệ, ắt sẽ hết lòng giúp đỡ, quyết không để điều gì đáng ngại xảy ra. Sư đệ cứ vững tâm mà đi”.

Vi Tiểu Bảo ngẩn ra hồi lâu, đột nhiên tỉnh ngộ, thì ra tiểu hoàng đế suy nghĩ chu đáo, bố trí tinh vi, ngay từ lúc phái mình lên chùa Thiếu Lâm xuất gia đã sắp xếp luôn việc hôm nay. Hoàng đế để mình ở chùa Thiếu Lâm

hơn nửa năm làm quen với tăng chúng, để chọn lựa tăng
lữ hợp ý đưa lên chùa Thanh Lương. Lão hoàng gia đã
xuất gia quyết không muốn để thị vệ hoặc võ quan bảo
vệ, không biết chừng người bỏ đi thì biết đâu mà tìm.
Hơn nữa võ công của tăng chúng chùa Thiếu Lâm cao
cường, được mình dẫn đi bảo vệ hoàng đế thì còn yên ổn
hơn bọn thị vệ, võ quan rất nhiều.

Hơn nữa việc này cực kỳ bí mật, nếu hoàng đế cử thị
vệ võ quan đi bảo vệ một vị hòa thượng ở núi Ngũ Đài
thì không tránh khỏi đồn đại âm ỉ, làm cả thiên hạ đều
biết. Trong bọn thị vệ ắt có kẻ biết Lão hoàng gia, còn
cử một hòa thượng chùa Thiếu Lâm đi làm trụ trì chùa
Thanh Lương là một việc bình thường. Ngay Trùng
Quang trụ trì chùa Thanh Lương trước đây cũng vốn là
một trong Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm. Lại nghĩ
“Giả sử ngay từ đầu, tiểu hoàng đế đã phái mình xuất
gia ở chùa Thanh Lương thì sẽ không khỏi gây cho người
ta chú ý. Y cho mình lên chùa Thiếu Lâm trước rồi
chuyển qua chùa Thanh Lương thì sẽ không ai nghi ngờ
nữa”. Nghĩ tới đây, y lại càng khâm phục cách bố trí của
Khang Hy cực kỳ chu đáo.

Vi Tiểu Bảo quay về thiền phòng lấy một tập ngân
phiếu sáu ngàn lượng bạc đưa Trương Khang Niên
thưởng cho bọn thị vệ. Hai người Trương Triệu đều
không ngờ Vi Tiểu Bảo đã làm hòa thượng mà còn
khảng khái như vậy nên vô cùng mừng rỡ, ca ngợi “Từ
cổ chí kim, chuyện đại hòa thượng thưởng bạc cho thị
vệ của triều đình chỉ có Vi đại nhân là một, đây là
việc không tiền khoáng hậu, tiền vô cổ nhân, hậu vô
lai giả”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Tiền vô cổ tăng, hậu vô lai tăng”.

Trương Khang Niên hạ giọng nói “Vi đại nhân, hoàng thượng phái đại nhân làm việc trọng đại gì thì bọn tiểu nhân không dám hỏi tới. Còn đại nhân có sai phái việc gì xin cứ truyền dạy, làm việc cho đại nhân cũng là làm việc cho hoàng thượng, bọn tiểu nhân xin hết sức hết lòng”. Triệu Tề Hiền cũng nói theo “Nếu Vi đại nhân cần làm việc gì, mà nhất thời chưa tiện, hoặc giả bọn tiểu nhân có thể đem hết sức mọn giúp đỡ. Ví dụ như... ví dụ như nói Vi đại nhân cần lấy bí kíp võ công của chùa Thiếu Lâm thì bọn tiểu nhân sẽ phóng hỏa đốt chùa, gây ra cảnh huyên náo đại loạn để Vi đại nhân thừa cơ hạ thủ”. Trương Khang Niên cười hề hề nói khẽ “Đúng thế, đó gọi là đục nước béo cò, duồn gió bẻ măng”.

Vi Tiểu Bảo sùng sốt, liền hiểu ra “Phải rồi, nhất định họ đoán hoàng thượng phái mình tới làm hòa thượng ở chùa Thiếu Lâm, rốt cuộc có dụng ý gì, trong mắt chỉ đưa tới lần này lại nói gì. Họ biết hoàng thượng hiếu võ, phái mình tới chùa Thiếu Lâm xuất gia, dĩ nhiên là để cướp bí kíp võ công”. Y nghĩ vậy liền mỉm cười đáp “Hai vị yên tâm. Cái đó... ta đã lấy được rồi”.

Bọn Trương Khang Niên cả mừng, khom lưng thỉnh an, rồi nói “Hoàng thượng hồng phúc ngang trời, Vi đại nhân lại tinh minh lão luyện, chúc mừng Vi đại nhân lập công to này”. Triệu Tề Hiền nói “Có cần bọn tiểu nhân đem ra không? Nếu hòa thượng trong chùa ngờ vực, Vi đại nhân cứ cởi áo cho họ lục soát”. Vi Tiểu Bảo cười đáp “Cái đó không cần, các người về tâu với hoàng thượng rằng nô tài Vi Tiểu Bảo đã kính cẩn tuân chỉ,

bao nhiêu họa đồ đã ghi nhớ, cố hết sức làm được việc, xin hoàng thượng yên lòng". Hai người đồng thanh đáp "Vâng".

Triều Tề Hiền nghĩ một lát, ra vẻ hiểu được nội vụ, liền nói "Thì ra các bí quyết võ công đều về thành đồ phổ mà Vi đại nhân xem đã thuộc hết". Trương Khang Niên cũng dường như hiểu ra, ca ngợi "Nếu thế càng hay. Nếu trộm sách bí mật đưa ra thì hòa thượng trong chùa ắt sẽ phát giác, rắc cuộc... rắc cuộc không bằng học thuộc, quý thần cũng phải chịu. May nhờ Vi đại nhân được trời phú cho trí tuệ hơn người, chứ như bọn tiểu nhân thì có được xem cũng không nhớ được". Vi Tiểu Bảo thấy hai người đều hiểu lầm là mình ghi nhớ đồ phổ võ công của chùa Thiếu Lâm, thâm buồn cười, nói "Trương huynh bất tất phải quá khiêm tốn, nếu Trương huynh ở trong chùa lấy xem, một hai ngày chưa nhớ thì vài tháng sau cũng nhớ được thôi". Hai người đồng thanh khen phải, nghĩ thầm "Y ở trong chùa hơn nửa năm, nhất định đã thuộc được nhiều võ công đồ phổ của chùa Thiếu Lâm rồi".

Hai người cáo từ ra về. Vi Tiểu Bảo bỗng nhớ ra một chuyện, vội hỏi "Vừa rồi gặp một toán người ngoài sơn môn, hai vị có biết lai lịch của họ không?". Hai người Trương Triệu đáp "Không biết". Vi Tiểu Bảo nói "Hai vị mau mau đi điều tra xem sao, bọn người này tới chùa Thiếu Lâm thái độ mờ ám, xem ra cũng muốn đánh cắp bí mật võ công của bản tự, nhất là tên Tổng binh chẳng biết là bộ hạ của ai. Y đã làm mệnh quan của triều đình sao còn âm mưu phá hoại đại sự của hoàng thượng, thật là bọn đại nghịch vô đạo, âm mưu tạo phản. Hai vị điều tra ra được tội phạm, hẳn là một đại công đó". Hai người

cả mừng đáp “Vụ này dễ lắm, bọn họ mới xuống núi, chưa đi xa, nhất định đuổi kịp. Làm tới chức Tổng binh thì chỉ cần điều tra tên họ là ra hết”. Nguyên Vi Tiểu Bảo biết rõ Mã Tổng binh là bộ hạ của Ngô Tam Quế, nhưng y cố ý vu hãm, giả vờ không biết lai lịch của y, cho bọn Ngự tiền thị vệ mở cuộc điều tra về bầm với hoàng thượng, như vậy sẽ hay hơn là chính y vu hãm.

Vi Tiểu Bảo lại nói “Trong bọn người đó có một thiếu nữ cải trang làm đàn ông, họ muốn tìm một thiếu nữ rất xinh đẹp khoảng mười sáu mười bảy tuổi. Hai thiếu nữ này dính líu rất sâu vào vụ phản nghịch này, các vị hãy tìm cách điều tra cho rõ ngọn nguồn, hai thiếu nữ ấy họ tên là gì, lai lịch xuất thân ra sao. Hai vị điều tra xong, gửi thư kín cho ta biết”. Đây dĩ nhiên là Vi Tiểu Bảo mượn việc công để mưu lợi riêng. Y phái thị vệ của hoàng đế đi tìm tung tích ý trung nhân của mình, bọn thị vệ tham tiền thưởng, nhất định sẽ làm tới nơi tới chốn. Khi bọn Ngự tiền thị vệ muốn điều tra vụ án nào thì quan viên văn võ khắp thiên hạ đều phải vâng lời sai khiến, với việc truy xét nhanh như gió thì muốn điều tra việc gì cũng dễ tìm ra manh mối.

Hai người Trương Triệu vỗ ngực bảo đảm nhất định điều tra cho rõ trắng đen để đền ơn Vi đại nhân đã nâng đỡ, ban thưởng.

Hồi 24

*Sông yêu dấu sống còn muôn nạn
Bể khổ khôn đong bởi một lời*

Bọn thi vệ cáo từ ra về rồi, Vi Tiểu Bảo tới báo cho Phương trượng biết hoàng thượng đã ra lệnh cho y ngày mai phải lên đường tới chùa Thanh Lương.

Hối Thông phương trượng nói “Đương nhiên nên như thế. Sư đệ thông minh trí tuệ, giác ngộ thiên lý, tiếc là gặp nhau chưa được bao lâu đã phải chia tay, chưa được cùng dãi mài nhiều, tham ngộ chính pháp, chắc cơ duyên đã hết ở đây. Không biết sư đệ định lấy bao nhiêu tăng chúng đi theo”. Vi Tiểu Bảo đáp “Trùng Quan sư diệt, thủ tọa Bát Nhã đường là người đệ cần, mười tám vị sư diệt của La Hán đường cũng rất cần thiết”. Ngoài ra còn lựa thêm hơn mười tăng lữ, tổng cộng ba mươi sáu người.

Hối Thông không nói gì khác, gọi ba mươi sáu nhà sư Thiếu Lâm tới, nói Hối Minh thiên sư phải lên trụ trì chùa Thanh Lương ở núi Ngũ Đài, dặn họ đi cùng, phải

hết lòng bảo vệ, nghe lời Hối Minh thiền sư sai phái, không được trái lời.

Sáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo dẫn ba mươi sáu nhà sư cáo từ Phương trượng lên đường. Xuống tới dưới núi, y một mình tới thăm Song Nhi.

Song Nhi chia tay với Vi Tiểu Bảo đã hơn nửa năm, vào ở nhà dân, bây giờ được trùng phùng, kinh ngạc vui mừng xen lẫn. Tuy nàng đã được Trương Khang Niên báo tin chủ nhân xuất gia ở chùa Thiếu Lâm, đã khóc không biết bao nhiêu lần, nhưng lúc ấy chính mắt thấy y đầu tóc cao tọc, mặc áo cà sa vẫn không nhận được lại bật khóc.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Song Nhi ngoan, sao lại khóc? Hay người trách ta lâu nay không tới thăm?”. Song Nhi khóc nói “Không... không phải, người... người... tướng công đã xuất gia..”. Vi Tiểu Bảo cầm tay phải nàng đưa lên hôn nhẹ rồi cười nói “A đầu ngốc, tướng công làm hòa thượng chỉ là giả”. Song Nhi vừa mừng vừa thẹn, đỏ bừng cả mặt.

Vi Tiểu Bảo nhìn kỹ, thấy nàng vẻ mặt tiêu tụy, gầy đi rất nhiều, người cao hơn một ít, càng thanh tú thướt tha, mỉm cười hỏi “Sao gầy thế này? Có phải luôn luôn nghĩ tới ta không?”. Song Nhi đỏ mặt, định lắc đầu nhưng lại từ từ cúi đầu. Vi Tiểu Bảo liền nói “Được rồi, người mau thay đổi nam trang đi theo ta”. Song Nhi cả mừng, không hỏi gì nữa, đi thay quần áo đàn ông, lại đóng giả tiểu thư đồng.

Đoàn người đi đường không có gì đáng nói, chẳng bao lâu thì tới núi Ngũ Đài. Vừa định lên núi đã thấy

bốn vị tăng nhân tới đón, nhà sư già đi trước chấp tay, hỏi “Các vị sư phụ từ chùa Thiếu Lâm tới phải không?”. Vi Tiểu Bảo gật đầu. Nhà sư già nói “Có lẽ vị này là Hối Minh thiền sư?”. Vi Tiểu Bảo lại gật đầu. Bốn nhà sư liền lay phục xuống nói “Được tin thiền sư tới trụ trì chùa Thanh Lương, chúng tăng khôn xiết vui mừng, đã xuống núi chờ nhiều ngày rồi”.

Từ khi Trùng Quang về chùa Thiếu Lâm thì chùa Thanh Lương do lão tăng Pháp Thắng trụ trì. Khang Hy đã phái người ban mật chỉ cho Pháp Thắng, sai y đi làm trụ trì chùa Từ Vân ở Trường An, đang chờ sư chùa Thiếu Lâm tới để bàn giao. Chùa Từ Vân ở Trường An lớn hơn chùa Thanh Lương nhiều. Pháp Thắng vô cùng mừng rỡ, phái bốn nhà sư này xuống núi Ngũ Đài đón tiếp.

Vi Tiểu Bảo tới chùa Thanh Lương, bàn giao với hòa thượng Pháp Thắng. Chúng tăng đều tới bái kiến, ba nhà sư Ngọc Lâm, Hành Sĩ và Hành Điền không tới được, chỉ do Ngọc Lâm viết sớ đưa tới yết kiến tân trụ trì.

Hôm sau Pháp Thắng xuống núi, đi về phía tây tới Trường An. Vi Tiểu Bảo trở thành chủ nhân chùa Thanh Lương, may là các quy tắc lễ tiết đều có bọn Trùng Quan thường xuyên chỉ dẫn, y cũng theo đó mà làm, không có gì sai sót.

Hôm trước Vi Tiểu Bảo và Song Nhi ở chùa Thanh Lương đã đánh đuổi địch nhân xâm phạm, cứu mạng quần tăng nên họ còn nhớ mặt. Lúc này thấy y bỗng nhiên cắt tóc xuất gia, lại tới làm trụ trì chùa Thanh Lương, ai cũng ngạc nhiên, nhưng y có ơn với bản tự

nên các sư đều cảm phục. Vì Tiểu Bảo bố trí Song Nhi ở trong một gian nhà nhỏ ngoài chùa, để tiện gọi là tới ngay.

Tới làm trụ trì chùa Thanh Lương thì đại sư đầu tiên là bảo vệ Lão hoàng gia được chu toàn, y hỏi sư chấp sự, biết ba nhà sư Ngọc Lâm, Hành Si và Hành Diên vẫn ở chùa nhỏ sau núi, cũng không tới quấy rầy, bàn bạc với Trùng Tâm đại sư xong, sai dựng ở bốn phía đông tây nam bắc cách chùa nhỏ khoảng nửa dặm bốn gian nhà tranh, phái tám nhà sư Thiếu Lâm thay phiên túc trực ở đó.

Mọi việc đầu vào đấy xong, y chỉ mong Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền gởi thư tới để biết tên họ lai lịch của nữ lang áo lục, nhưng qua mấy tháng vẫn bật vô âm tín, lúc buồn bã lại chiết giải chiêu thức với Trùng Quan, coi lão hòa thượng là "Nữ thí chủ kia", thỉnh thoảng lại tới phòng nhỏ của Song Nhi, cười cười nói nói, sờ mó tay nàng. Có lúc nghĩ "Mình đã uống Bào thai dịch cân hoàn của Hồng giáo chủ, nếu trong một năm không đưa một bộ kinh thư tới đảo Thần Long thì độc tính sẽ phát tác, không phải chuyện chơi, tính ra cũng chỉ còn vài tháng nữa thôi. Nếu mình biến thành vừa già vừa ngốc như Trùng Quan sư diệt thì người vợ áo lục của mình vừa nhìn thấy sẽ gọi mình là Lão hòa thượng mồm mép trơn tuột, lại cắt một mảnh vải lục trên quần của nàng may mũ cho mình đội, thì quá tệ hại".

Một hôm y rảnh rỗi vô vị, liền đi quần quanh khắp núi Ngũ Đài, trong lòng chỉ nghĩ tới nữ lang áo lục, đi

tới cạnh một dòng suối, thấy một cây dương phát pho trước gió, nghĩ thầm “Nếu cây liễu này là người vợ áo lục của mình thì lão tử sẽ không khách sáo sấn tới ôm luôn. Nàng nhất định không chịu, sẽ ra chiêu Thiên nham cạnh tú của phái Côn Luân, kế đó đánh mình mấy chuông. Như vậy cũng không có gì, mình ra chiêu Duyên môn thác bát hiên ngang hóa giải. Trùng Quan sư diệt nói chiêu này phải sử dụng tới mức nhấc vật nặng như vật nhẹ mới đúng phong phạm vô công danh môn chính phái. Lão tử thì nhấc vật nhẹ như vật nhẹ, nhấc vật nặng như vật nặng, kể con mẹ nó cái gì danh môn bàng môn, chính phái tà phái. Kế đó sẽ ra chiêu Trí châu tại ác, tay trái nắm tay trái nàng, tay phải nắm tay phải nàng thật chặt, lúc ấy thì dù chặt đầu mình cũng không không buông ra nữa...”

Y nghĩ tới chỗ cao hứng, tay liền ra chiêu, vù vù hai tiếng mỗi tay nắm chặt một cành liễu, đem hết sức từ khi còn bú mẹ ra nắm chặt. Chợt nghe người nói ồm ồm “Người xem tiểu hòa thượng kia phát điên rồi”.

Vi Tiểu Bảo giật mình, ngẩng lên nhìn thì thấy ba tên Lạt ma áo đỏ đang chỉ trỏ vào y cười nói. Vi Tiểu Bảo đỏ mặt, nhất thời cho rằng họ đã nhìn rõ tâm sự của y, đường đường là Đại phương trượng chùa Thanh Lương mà lần mò tới chỗ núi vắng định bắt một thiếu nữ xinh đẹp, thật quá mất mặt, liền quay đầu bỏ đi.

Qua một đoạn đường núi lại gặp mấy tên Lạt ma đi tới trước mắt. Trên núi Ngũ Đài có rất nhiều chùa Lạt ma, nên Vi Tiểu Bảo cũng không để ý, vì có việc mới rồi nên không muốn đối diện với bọn Lạt ma, quay đi làm như đang ngắm cảnh, để mặc bọn Lạt ma đi lướt qua sau

lung. Chỉ nghe một tên Lạt ma nói “Bề trên đã có pháp chỉ, bất chúng ta bất luận thế nào cũng phải lên tới núi Ngũ Đài trước giờ Ngọ hôm nay, đúng là gấp như lửa cháy, nhưng lên tới núi chẳng có gì đáng chơi cả, không phải là trò đùa sao”. Một tên Lạt ma khác nói “Bề trên sắp xếp như vậy ắt có lý do, người không nỡ bỏ tiểu cô nương phủ Đại Đồng, phải không?”.

Vì Tiểu Bảo nghe thấy cũng không để ý, mà còn lại có hảo cảm với họ, nghĩ thầm “Mấy tên Lạt ma này uống rượu chơi gái, không giả làm ra vẻ đứng đắn. Lão tử mà phải xuất gia thật thì thà làm Lạt ma chứ không làm hòa thượng”.

Về tới chùa Thanh Lương đã thấy Trùng Thông đang chờ ở cổng, vừa thấy y lập tức bước tới đón, hạ giọng nói “Su thúc, ta thấy tình hình có chuyện không hay”. Vì Tiểu Bảo thấy mặt y có vẻ nghiêm trọng, vội hỏi “Có chuyện gì?”

Trùng Thông vẫy tay rồi cùng y leo lên bậc đá tới đỉnh núi nhỏ cạnh chùa. Vì Tiểu Bảo vừa đưa mắt nhìn, chỉ thấy ở phía nam có vô số chấm vàng, chăm chú nhìn kỹ thì các chấm vàng ấy nguyên đều là Lạt ma áo vàng, không phải một ngàn thì cũng phải chín trăm, tám năm tùm ba rải rác trong rừng cây sườn núi. Vì Tiểu Bảo giật nảy mình, hỏi “Bọn Lạt ma kia tới đây làm gì mà đông thế?”. Trùng Thông chỉ qua phía tây nói “Bên kia cũng có”. Vì Tiểu Bảo nhìn quả phía tây, quả nhiên thấy hàng ngàn Lạt ma, kẻ đứng người ngồi, lúc này ánh mặt trời chiếu chênh chếch từ đông sang tây, nên nhìn rõ bạch quang lấp lánh, bọn Lạt ma đều mang bình khí. Vì Tiểu Bảo càng sợ hãi nói “Bọn họ đeo bình khí, chẳng lẽ...

chẳng lẽ...”, rồi đưa mắt nhìn Trùng Thông, Trùng Thông chậm rãi gật đầu, nói “Sư diệt cũng đoán thế”.

Vi Tiểu Bảo nhìn qua phía bắc, phía đông, phía nào cũng có mấy trăm tên Lạt ma, lại chăm chú nhìn kỹ, thấy trong đó có một số mặc áo màu vàng sẫm, là thủ lĩnh của các đội, Vi Tiểu Bảo nói “Con bà nó, ít nhất cũng có bốn năm ngàn người”. Trùng Thông nói “Một trăm hai mươi lăm tên thủ lĩnh, tất cả có ba ngàn hai trăm tám mươi Lạt ma”. Vi Tiểu Bảo khen “Người giỏi thật, đếm được rõ ràng như vậy”. Trùng Thông nói “Làm sao bây giờ?”.

Vi Tiểu Bảo không biết trả lời thế nào. Gặp phải những việc khó giải quyết, bịa đặt lừa người, bỏ chạy tháo thân, là bản lĩnh cầm tay của y, nhưng hiện đối phương tụ tập hơn ba ngàn người bao vây kín mít, rõ ràng đã có kế hoạch chu đáo, làm sao đối phó thì y không có nửa điểm chủ ý, nghe Trùng Thông hỏi cũng hỏi lại “Làm sao bây giờ?”.

Trùng Thông nói “Xem tình hình này thì dường như đối phương muốn bắt Hành Sĩ đại sư, chắc họ chờ đến tối thì bốn phía cùng tấn công”. Vi Tiểu Bảo nói “Sao họ không tấn công ngay?”. Trùng Thông nói “Lạt ma chùa vàng trên núi Ngũ Đài vẫn giao hảo với tăng lữ Thích thị chùa xanh chúng ta. Phe chùa xanh chúng ta chùa nhiều sư đông, trên núi có hàng chục chùa lớn, bên ngoài cũng có hàng chục chùa lớn. Bọn Lạt ma chùa vàng tuy bá đạo nhưng không dám coi thường, nếu tấn công ban ngày ắt các chùa xanh sẽ kéo tới tiếp viện”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vậy chúng ta lập tức phái người đi báo cho các trụ trì chùa xanh, xin họ phái nhiều tăng chúng tới, chúng ta tử chiến với bọn Lạt ma một trận, có

thor rằng : *Núi Ngũ Đài hòa thượng tự hội, Sư chùa xanh đại chiến Lạt ma*".

Trùng Thông lắc đầu nói "Tăng nhân các chùa xanh trên núi Ngũ Đài mười người có tới tám chín không biết võ công, cho dù có biết thì công phu cũng rất tầm thường, chưa nghe nói có cao thủ nào". Vi Tiểu Bảo nói "Vậy thì họ không chịu tới cứu viện à?". Trùng Thông nói "Cũng không phải không ai tới cứu viện, chỉ sợ là chết uổng mà thôi". Vi Tiểu Bảo hỏi "Chẳng lẽ chúng ta đầu hàng sao?". Ý trước nay ý chí không kiên định, đánh không nổi là muốn đầu hàng. Trùng Thông đáp "Chúng ta đầu hàng cũng chẳng sao, nhưng Hành Si đại sư ắt sẽ bị họ bắt đi".

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Không biết quần tăng chùa Thiếu Lâm biết thân phận của Hành Si đại sư chưa?", liền hỏi "Bọn họ kéo tới đông như vậy để bắt Hành Si đại sư, rốt lại là có ý gì? Mấy tháng trước họ đã kéo tới đây một lần, may được các bằng hữu tốt dọ cho họ phải rút lui. Lần này kéo tới, nhân số lại đông hơn nhiều". Trùng Thông trầm ngâm nói "Nhất định Hành Si đại sư là người có lai lịch lớn, không phải liên quan tới sự hưng suy của võ lâm Trung Nguyên thì liên quan rất lớn tới sự tranh chấp giữa hai phe chùa xanh chùa vàng. Nguyên do bên trong Trùng Tâm sư huynh không nói tới, sư thúc đã không biết thì bọn ta càng không biết".

Vi Tiểu Bảo nhớ tới trong người có ngọc trát do chính tay hoàng đế viết, có thể điều động quan viên văn võ, liền nói "Hiện giờ tình thế nguy cấp, võ công của tăng chúng Thiếu Lâm tuy cao nhưng ít người không địch

ối số đông, ba mươi bảy hòa thượng làm sao chống lại hơn ba ngàn Lạt ma bọn họ? Ta phải lập tức xuống núi đầu cầu”. Trùng Thông nói “Chỉ e nước xa không cứu được lửa gần”. Vi Tiểu Bảo nói “Thế thì chúng ta hộống Hành Si đại sư phá vây mà chạy”. Trùng Thông gật đầu nói “Xem ra cũng chỉ còn cách đó. Ba mươi bảy nhà sư Thiếu Lâm chúng ta, thêm một tiểu đồng của sư thúc mà muốn chống lại hơn ba ngàn Lạt ma thì nhất định không nổi, nhưng muốn theo chỗ hở xông ra thì không phải là việc khó”. Vi Tiểu Bảo nói “Chỉ sợ Hành Si đại sư và Ngọc Lâm đại sư sư phụ y không chịu, họ nói sống chết đều như nhau, trốn hay không cũng không có gì phân biệt”. Trùng Thông cau mày đáp “Vây xin sư thúc khuyên họ một phen”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp “Thuyết phục Hành Si đại sư thì còn có cách, còn muốn khuyên Ngọc Lâm lão hòa thượng thì lão tử chịu thua, cái đó gọi là chuột muốn kéo rùa nhưng không biết ngậm vào đâu”. Y nhìn xuống dưới, thấy từng toán từng toán Lạt ma rải rác khắp nơi, tựa hồ quân ô hợp chẳng có chương pháp gì cả, nhưng lại bố trí rất hợp lý, những nơi có đường lên xuống núi thì số người rất đông, thấy rõ là lúc trời sắp tối, hơn ba ngàn tên Lạt ma này nhất tề tràn lên, các hòa thượng trong chùa Thanh Lương chỉ còn cách la lớn “Đức Phật từ bi”, nghĩ thầm “Con mẹ nó, lão tử làm hòa thượng làm gì, nếu làm Lạt ma thì bây giờ há lại không nghênh ngang đắc ý, chẳng cần lo lắng gì sao? Chưa kể tới hàng ngày còn được ăn thịt chơi gái nữa”.

Vừa nghĩ tới chuyện chơi gái, đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng, nghĩ ra một kế, nhưng lúc ấy không

động thanh sắc, nói “Ta về thiền phòng ngủ một giấc con mẹ nó đã”. Trùng Thông rất ngạc nhiên, trố mắt ra nhìn. Vì Tiểu Bảo không đếm xỉa gì tới y, một mình xuống núi, về chùa vào phòng.

Không bao lâu bốn nhà sư Trùng Tâm, Trùng Quan, Trùng Quang, Trùng Thông cùng tới xin gặp. Vì Tiểu Bảo mời bốn người vào phòng, thấy họ đều có vẻ hoang mang, liền vươn vai ngáp một cái, lè nhè hỏi “Các vị có việc gì?”.

Trùng Quan đáp “Bọn Lạt ma tập trung dưới núi, rõ ràng bất lợi cho bản tự, xin được nghe kế sách đối phó của Phương trượng sư thúc”. Vì Tiểu Bảo đáp “Ta nghĩ suốt nửa ngày mà không tìm ra cách gì hay, đành đi ngủ một giấc. Mọi người kiếp nạn khó tránh, nghịch cảnh tới cứ thuận theo mà chịu, đao chém tới thì vươn cổ mà chịu, người ta một đao chém xuống thì đưa cổ ra chống một cái, xem đao có sắc không, chém có đứt không”.

Bọn ba người Trùng Tâm biết y thuận miệng nói bừa, nhưng Trùng Quan lại tin là thật, bèn nói “Xem ra gươm đao của bọn Lạt ma rất sắc bén, cổ chúng ta chắc không chịu nổi. Sư thúc, kẻ xuất gia không tranh giành với đời, nghịch cảnh tới cứ thuận theo mà chịu thì cũng không sai. Nhưng đao chém tới mà chỉ vươn cổ để chịu lại không khỏi quá đáng. Ngày trước Đạt Ma tổ sư cũng không dạy người ta chỉ chịu chém không chống lại, nếu không mọi người cũng không cần học võ nữa”. Vì Tiểu Bảo gật đầu nói “Theo ý kiến của Trùng Quan sư diệt,

dao chém tới thì vươm cổ mà chịu là không được à?”. Trùng Quan đáp “Không được, nếu quyền đánh tới ngực chịu, chân đá tới bụng chịu thì còn được”. Y nội công thâm hậu, đối phương quyền đâm chân đá y cũng không cần đỡ gạt, chỉ cần vận nội công là có thể hất quyền cước của đối phương ra.

Vì Tiểu Bảo hỏi “Bọn Lạt ma này đều mang giới đao thiền trượng, có cách nào khuyên họ không dùng binh khí được không?”. Trùng Quan sững sốt, nói “E là không dùng lý lẽ để khuyên dụ bọn Lạt ma này được. Muốn họ bỏ binh khí không phải là việc một sớm một chiều mà được”.

Vì Tiểu Bảo nói “Vậy thì khó rồi, không biết bốn vị sư diệt có diệu kế gì?”. Trùng Tâm đáp “Hiện chỉ còn cách mọi người bảo vệ ba vị Ngọc Lâm, Hành Si, Hành Thiền nhân chỗ hờ xông ra. Bọn họ chỉ cốt bắt Hành Si đại sư đi, còn các sư còn lại trong chùa không biết võ công, chắc họ không gia hại”. Vì Tiểu Bảo đáp “Được, chúng ta đi thuyết phục ba vị lão hòa thượng xem”.

Y liền dẫn bốn nhà sư vào ngôi chùa nhỏ sau núi. Tiểu sa di vào báo, bọn Ngọc Lâm nghe nói sư tôn trụ trì tới liền ra cửa đón. Vừa gặp nhau, Ngọc Lâm, Hành Si, Hành Thiền đều rất kinh ngạc. Ba người nghe nói Hối Minh thiền sư tôn trụ trì là sư đệ của Hối Thông phương trượng chùa Thiếu Lâm, là một vị cao tăng còn rất trẻ tuổi, nhưng không ngờ lại là y.

Ngọc Lâm và Hành Si lập tức hiểu ra, đây là sự sắp xếp của hoàng đế để bảo vệ phụ thân. Quy củ nhà Phật rất nghiêm ngặt, trụ trì là chủ nhân trong chùa, bọn

Ngọc Lâm phải theo lễ ra mắt. Vì Tiểu Bảo kính cần đáp lễ rồi cùng vào thiền phòng.

Ngọc Lâm mời y ngồi vào bồ đoàn ở giữa, nhưng người khác đứng hầu hai bên. Vì Tiểu Bảo trong lòng khoan khoái, tự nhủ “Lão tử chễm chệ ngồi giữa, Lão hoàng gia đứng hầu một bên thì cho dù tiểu hoàng đế cũng không oai phong thế này”. Y cố nhịn cười, nói “Mời Ngọc Lâm đại sư và Hành Si đại sư an tọa”. Ngọc Lâm và Hành Si cùng ngồi xuống.

Ngọc Lâm nói “Phượng trượng đại sư tới trụ trì chùa Thanh Lương, bọn tiểu tăng chưa tới tham bái, lại phiên đại giá Phượng trượng tới đây, vô cùng áy náy”. Vì Tiểu Bảo nói “Nói thế làm gì, tiểu nạp biết ba vị không thích người ngoài tới quấy rầy nên trước nay không tới thăm các vị. Nếu không phải hôm nay có chuyện trọng đại thì tiểu nạp cũng không tới”. Y thấy các hòa thượng già thường khiêm tốn tự xưng là “Lão nạp”, nghĩ mình còn nhỏ tuổi bèn tự xưng là “Tiểu nạp”. Chúng tăng tưởng y lập dị bịa đặt ra kiểu xưng hô này, bất giác cười thầm. Ngọc Lâm nói “Dạ”, nhưng không hỏi là chuyện trọng đại gì.

Vì Tiểu Bảo nói “Trùng Quang sư diệt, mời sư diệt nói cho ba vị nghe”. Ngọc Lâm biết pháp hiệu của tân trụ trì là Hối Minh, cũng biết ở chùa Thiếu Lâm, hàng chữ Hối còn cao hơn hàng chữ Trùng một bậc. Nhưng y thấy tiểu hòa thượng mồm mép trơn tuột này gọi một vị lão tăng nghiêm trang hiền từ, vốn là trụ trì bản tự là “Sư diệt” thì trong lòng không khỏi sùng sốt.

Trùng Quang kính cẩn vâng dạ, nói rõ tình hình mấy ngàn Lạt ma bao vây dày đặc quanh chùa.

Ngọc Lâm nhắm mắt suy nghĩ một lúc rồi mở mắt ra hỏi “Xin hỏi Phương trượng đại sư, đối phó thế nào?”

Vì Tiểu Bảo đáp “Bọn Lạt ma này kẻ ngồi người đứng quanh chùa, chỉ là ngắm cảnh, không có ý gì khác. Ở đây phong cảnh thanh nhã, họ tới du sơn ngoạn thủy cũng là chuyện thường”. Hành Thiền không nén được, liền lên tiếng “Nếu thường ngoạn phong cảnh thì đã chẳng bao vây chùa hàng mấy giờ liền mà chưa đi. Nhất định là chúng muốn bắt Hành Si sư huynh đi”. Vì Tiểu Bảo nói “Tiểu nạp nghĩ chùa xanh chùa vàng trong thiên hạ đều là đệ tử Thích Ca dưới Phật tọa, nếu họ muốn mời Hành Si đại sư đi cũng ắt vì hâm mộ Phật pháp sâu rộng của ba vị đại sư, mời các vị tới các chùa Lạt ma giảng kinh thuyết pháp. Biết đâu các Lạt ma ngưỡng mộ Phật pháp Trung Thổ chúng ta lại không làm Lạt ma nữa, đổi làm hòa thượng, đó cũng là cơ duyên rất tốt”. Hành Thiền lắc đầu lia lịa, không cho là đúng, nói “Chưa chắc, chưa chắc!”.

Trùng Quang nói “Phương trượng sư thúc, vậy tại sao họ còn đem theo binh khí?”. Vì Tiểu Bảo chấp tay đáp “Họ mang theo thiền trượng, giới đao, khí thể hung hăng, cũng có thể muốn chặt đầu tăng lữ trong bản tự. Phật nói : Ta không vào địa ngục thì ai chịu vào địa ngục? Vì vậy chúng ta thấy đao chém tới cũng cứ đưa cổ ra mà chịu, cái đó gọi là ta không chịu để người khác chặt đầu thì ai chịu để người khác chặt đầu. Không sinh không diệt, không nhơ không sạch. Có sinh thì có diệt, có đầu thì có chém. Nhà Phật có ba đức là Đại định, Đại

trí, Đại bi. Bọn Lạt ma cầm đao tới đây chúng ta vẫn không nghe không thấy, không nhìn không biết, đó là đại định, họ giơ đao chém xuống, chúng ta coi đao của họ tức là không, không tức là đao, đó là đại trí. Từng đao từng đao chém đầu trọc của chúng ta rơi xuống, mọi người ô hô thương thay, đó là đại bi”. Y ở trong chùa lâu ngày, đã nghe nhiều từ ngữ trong kinh Phật, bèn thuận miệng nói nhăng nói cuội một tràng. Trùng Quan vội xen vào “Phương trượng sư thúc, chữ Bi trong Đại bi này e rằng là Bi trong Từ bi chứ không phải là Bi trong bi ai”.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp “Sư diệt nói thế cũng đúng, nghĩ đức Phật ta cắt thịt mình nuôi chim ung, xả thân nuôi cọp, quả là đại từ đại bi cùng cực. Bọn Lạt ma này tuy hung dữ nhưng vẫn chưa bằng ác ung mãnh hổ, chúng ta xả thân để thỏa mãn họ, cũng là tấm lòng đại từ đại bi vậy”. Trùng Quan chấp tay đáp “Sư thúc thông tuệ phi thường, khiến người ta phải khâm phục”. Vi Tiểu Bảo lại nói “Hôm trước Ngọc Lâm đại sư đã dạy Kẻ xuất gia không tranh giành với đời, nghịch cảnh tới cứ thuận theo mà chịu. Nếu quả chùa Thánh Lương phải gặp tai họa thì đó là kiếp nạn khó tránh. Chúng ta cùng viên tịch dưới đao của bọn Lạt ma, cùng về thế giới cực lạc Tây phương, dọc đường rất náo nhiệt, kể cũng thú vị”.

Quần tăng ngó mặt nhìn nhau, đều nghĩ lời Vi Tiểu Bảo tuy có vẻ có lý nhưng thật ra quá mức hủ lậu, e rằng đã hiểu sai Phật pháp. Trùng Tâm và Trùng Thông lại cảm thấy lý thuyết của Vi Tiểu Bảo không hợp với chí nguyện thường ngày của y, đoán là y cố ý đưa ra phản

thuyết để khích Ngọc Lâm và Hành Si phải tự nói ra lời cầu cứu. Chỉ có Trùng Quan không hề nghi ngờ, hoan hỉ tán thưởng.

Chúng tăng im lặng hồi lâu. Đột nhiên Hành Diên lớn tiếng nói “Su phụ đã nói, bọn Lạt ma Tây Tạng muốn bắt Hành Si sư huynh đi tức là muốn gia hại muôn dân, để chiếm thế giới hoa lệ của chúng ta. Chúng ta sống hay chết không hề gì nhưng hàng ngàn ngàn vạn vạn bách tính đều bị chúng khinh rẻ hà hiếp há chẳng phải là tội nghiệt rất lớn sao. Su phụ còn nói, chúng ta quyết không để chúng làm càn làm bậy”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp “Sư huynh nói rất có lý, so với ý kiến của tiểu nạp còn cao hơn một bậc. Nhưng hiện thế lực bọn Lạt ma quá lớn, chỉ sợ chúng ta ít người không địch nổi số đông”. Hành Diên nói “Chúng ta bảo vệ sư phụ và sư huynh xông ra, chắc bọn Lạt ma độc ác không ngăn cản được”. Vi Tiểu Bảo nói “Chỉ sợ một khi xảy ra tranh đấu, ắt không tránh khỏi tổn thương tới tính mạng của bọn Lạt ma. A di đà Phật, nhà Phật có đức hiếu sinh, cứu một mạng người hơn xây bảy cấp phù đồ, giết một mạng người bằng phá tám ngôi bảo tháp, trong các giới luật của nhà Phật thì giới sát làm đầu. Như vậy làm sao là tốt?”. Hành Diên đáp “Đây là chúng muốn tới giết người, còn chúng ta là bất đắc dĩ, nếu không phải giết người dĩ nhiên càng tốt song cũng không thể giương mắt chịu chết”.

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng bước chân, sư Thiệu Lâm Trùng Giác đi mau vào nói “Bẩm Phương trượng sư thúc, vừa rồi bọn Lạt ma ở dưới chân núi ào lên, tới gần một trăm trượng thì dừng lại”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Tại

sao lên một đoạn rồi dừng lại? Hay họ được đức Phật cảm hóa, nảy ý hối hận, hiểu ra bể khổ mênh mông quay đầu là bờ?”.

Hành Diên lớn tiếng “Không phải đâu, không phải đâu, chúng chờ trời tối mới ồ ạt xông lên”. Nguyên ngày trước y là đại tướng trong đạo Chánh Hoàng kỳ, sau khi vào cửa quan trải qua trăm trận, nên hiểu sâu về việc hành binh chiến đấu, sau làm Tổng quản Ngự tiền thị vệ của hoàng đế Thuận Trị.

Vì Tiểu Bảo nói “Để họ vào tới Đại Hùng bảo điện trong bản tự, nhìn thấy tượng Phật tượng mạo trang nghiêm, ắt sẽ kìm ngựa... kìm ngựa trên cái gì đó sâu cũng chưa biết chừng”. Hành Diên tức giận nói “Vị tiểu Phương trượng người thật là hồ... hồ..., hừ, không hiểu gì hết”. Y vốn toan nói “Thật là hồ đồ”, nhưng nghĩ nói thế là vô lễ với Phương trượng, lời nói ra tới miệng, đột nhiên kìm ngựa trên bờ vực sâu.

Ngọc Lâm này giờ vẫn im lặng nghe mọi người tranh biện, thấy Hành Diên trán nổi gân xanh, càng lúc càng to tiếng, liền mỉm cười nói “Hành Diên, chính người mới thật hồ đồ, còn Phương trượng đại sư trí tuệ hơn người, trong lòng đã có chủ kiến, hà tất người phải lo thay”. Hành Diên ngơ ngác nói “A, té ra Phương trượng đại sư đã có diệu kế!”

Vì Tiểu Bảo mặt mũi nhăn nhó nói “Tiểu nạp chẳng có diệu kế gì đâu, chỉ có ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách. Các vị đều nói phá vòng vây xông ra là tốt, thế thì chúng ta cứ làm như thế. Chẳng qua là do tình thế bất buộc, nhưng tuyệt đối không được dẫm thương quá nhiều

người". Bọn Hành Diên, Trùng Tâm đều khen phải. Vì Tiểu Bảo nói tiếp "Đã thế chúng ta mau thu xếp đồ đạc, chờ khi trời tối, họ còn chưa kịp động thủ, chúng ta xông ra chạy về phía đông tới huyện Phụ Bình, bọn Lạt ma này dù hung ác hơn cũng không dám tiến đánh huyện thành". Bọn Hành Diên đều khen phải.

Hành Si chợt nói "Tám thân của ta thật là bất tường, lần trước đã vì ta mà làm chết không ít người, dù lần này có thoát được tai ách thì họ cũng chẳng chịu thôi. Tào thêm sát nghiệp, rốt lại không bao giờ kết thúc".

Hành Diên nói "Su huynh, bọn Lạt ma ác kia muốn bắt cóc người đi, tàn hại bách tính thiên hạ". Hành Si thở dài nói "Ta là mầm họa ở thế gian, chờ họ tới đây, ta sẽ tự thiêu trước mặt mọi người để từ nay họ từ bỏ ý đồ ấy là được". Hành Diên vội nói "Hoàng... hoàng... không phải, su huynh ngàn vạn lần không nên làm thế, để tiểu đệ tự thiêu thay cho người là được". Hành Si cười khê một tiếng, nói "Người tự thiêu thay ta, liệu có ích gì? Họ chỉ muốn bắt ta để uy hiếp mà thôi".

Quần tăng im lặng một lúc. Ngọc Lâm nói "Thiện tai, thiện tai, Hành Si đã giác ngộ đại đạo, đó mới đúng với chân nghĩa lời Phật nói Ta không vào địa ngục thì còn ai vào". Vì Tiểu Bảo chửi thầm "Lão hòa thượng thối tha, người nói là chân nghĩa nhưng ta nói là giả nghĩa". Ngọc Lâm lại nói "Chờ bọn Lạt ma tới, lão nạp và Hành Si sẽ tự thiêu, Phương trượng đại sư và các vị sư huynh đừng cản trở".

Vì Tiểu Bảo và chúng tăng ngó mặt nhìn nhau, đều thấy hoảng sợ.

Hành Si thông thả nói “Ngày trước đánh thành cướp đất, trăm họ lâm than, tiểu tăng vốn muôn chết cũng không đền bù được tội lỗi. Hôm nay được xả thân vì lê dân, cũng chỉ là đền bù được một trong muôn phần ác nghiệp đã gây ra trước kia mà thôi. Nếu lại vì tiểu tăng mà tranh đấu không ngớt, làm hại mạng người thì tội nghiệt của ta càng nặng thêm. Ý ta đã quyết, mong các vị hộ trì, thành toàn mối nhân duyên này. Nếu có thể nhờ thế mà cảm hóa được các vị Lạt ma bỏ ác theo thiện thì lại càng là một việc hay”. Nói xong y đứng dậy chấp tay, khom người hướng về phía Vi Tiểu Bảo và năm nhà sư Thiếu Lâm.

Bọn Trùng Tâm thấy Hành Si tỏ vẻ kiên quyết, không biết nói gì đành cáo từ lui về điện Văn Thù. Vi Tiểu Bảo gọi cả ba mươi sáu nhà sư Thiếu Lâm nói cho họ biết chuyện, chúng tăng đều nói hai vị đại sư muốn tự thiêu để tiêu trừ oan nghiệp thì ngàn vạn lần không được, lúc xảy ra chuyện chỉ còn cách dùng sức mạnh ngăn cản.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Mọi người đều muốn bảo vệ sự an toàn của ba vị đại sư, phải không?”. Chúng tăng đồng thanh đáp “Phải”. Vi Tiểu Bảo nói “Thế cũng không khó, mọi người hãy nghe lời ta, ba mươi sáu người các người cùng xông ra, cùng đánh về phía đông, làm như phá vòng vây xuống núi nhưng khó thành công, lại lui trở về, có điều tiện tay dắt dê, bắt lấy bốn năm chục tên Lạt ma”. Trùng Tâm hỏi “Ý Phương trượng là muốn bắt số Lạt ma đó làm con tin, khiến họ không dám khinh suất vọng động phải không? Nếu thế thì bắt những Lạt ma có địa vị càng cao càng tốt”.

Vi Tiểu Bảo nói “Muốn bắt bọn đại Lạt ma e không dễ, không khỏi sát thương nhân mạng, chúng ta chỉ cần bắt mấy chục tên tiểu Lạt ma là được”. Chúng tăng không hiểu ý y nhưng Phương trượng đã ra lệnh đều phải tuân theo, liền đi ra khỏi chùa.

Trong khoảnh khắc ở sườn núi đã nghe tiếng la ó ầm ĩ. Vi Tiểu Bảo đứng trên lầu chuông nhìn thấy rõ ba mươi sáu nhà sư Thiếu Lâm xông vào đám Lạt ma, ánh đao chớp lên, bắt đầu đánh nhau.

Ba mươi sáu nhà sư này đều là cao thủ trong chùa Thiếu Lâm, dĩ nhiên bọn Lạt ma bình thường không phải là địch thủ, xông ra được vài mươi trượng thì bọn Lạt ma chặn đường càng đông. Bọn Trùng Tâm tay đánh chân đá, chuồng phóng chỉ điểm, chớp mắt đã đánh ngã mấy chục tên. Trùng Tâm lớn tiếng hô “Địch nhân thế lớn, chúng ta không thể xông ra được, tạm rút về chùa rồi sẽ tính tiếp”. Nội lực của y rất thâm hậu, tiếng hô truyền đi rất xa, vang vọng cả sơn cốc. Trùng Thông cũng kêu lên “Không xông ra được, làm sao bây giờ?”. Trùng Tâm lớn tiếng đáp “Mọi người bắt một số tên Lạt ma cho họ có chỗ úy kỵ không dám giết người bừa bãi”. Chúng tăng người hai tay bắt hai tên Lạt ma, người vai vác một tên quay trở về chùa. Trùng Tâm và Trùng Quang đi sau cùng lại điểm ngã mấy tên Lạt ma nữa. Bỗng nghe trong bọn Lạt ma ở phía sau có tên dùng tiếng Tạng truyền lệnh cho đồng bọn chửi mắng ầm ĩ, nhưng không đuổi theo.

Vi Tiểu Bảo cười hì hì ra cổng tiếp, đếm thấy bắt được tất cả bốn mươi bảy tên Lạt ma. Vào tới điện Văn Thù, Vi Tiểu Bảo nói “Lột hết quần áo của bọn đây tó

này, điểm vào mười tám huyết đạo trên người từng tên rồi nhốt vào kho củi ở vườn sau”.

Chúng tăng đều cảm thấy pháp dụ của Phương trượng cao thâm khôn lường, lập tức lột trần truồng bốn mươi bảy tên Lạt ma, điểm huyết rồi nhốt vào kho củi.

Vi Tiểu Bảo chấp tay lại nói “Sắc tướng ở thế gian đều là không hết. Không người không ta, không hòa thượng không Lạt ma, không tức là sắc, sắc tức là không. Hòa thượng tức là Lạt ma, Lạt ma tức là hòa thượng, mọi người hãy cởi áo cà sa ra, mặc áo Lạt ma vào”. Chúng tăng rất ngạc nhiên, đều ngó mặt nhìn nhau.

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng gọi “Song Nhi, người lại đây, giúp ta giả làm tiểu Lạt ma”. Song Nhi vẫn chờ ở ngoài điện, nghe Vi Tiểu Bảo gọi lập tức chạy vào, nàng nhặt tấm áo nhỏ nhất, giúp y mặc vào. Vi Tiểu Bảo vừa nhỏ vừa thấp, mặc vào vẫn quá dài rộng, liền rút chủ thủ ra xén bớt gấu áo và tay áo, thắt đai lưng cũng tam gọn, đội mũ Lạt ma lên đầu, rõ ràng là một tiểu Lạt ma. Y nói với Song Nhi “Người cũng cải trang làm một tiểu Lạt ma đi”.

Trùng Quan liền hỏi “Su thúc đổi sang mặc sắc phục Lạt ma là có ý gì?”. Trùng Quang cũng hỏi “Chẳng lẽ chúng ta chịu đầu hàng Lạt ma, quy thuận Hoàng giáo sao?”. Vi Tiểu Bảo đáp “Không phải. Mọi người cải trang thành Lạt ma kéo vào chùa nhỏ sau núi bắt ba vị hòa thượng Ngọc Lâm, Hành Si, Hành Diên, điểm vào huyết đạo của họ, mặc quần áo Lạt ma vào cho họ...”.

Trùng Thông nghe tới đây, vỗ tay cười reo “Diệu kế, diệu kế, chúng ta biến thành mấy mươi tên Lạt ma giả,

chờ đêm đến xuống núi xông ra, như vậy bọn Lạt ma khó phân biệt thật giả, khó mà ngăn chặn được”.

Chúng tăng đều khen phải, mặt mày rạng rỡ. Dĩ nhiên họ không biết diệu kế này của Vi Tiểu Bảo chẳng qua bắt chước lần trước đóng giả kỹ nữ mà thoát được đại nạn.

Trùng Tâm nói “Như thế này xông ra thì không cần phải sát hại nhiều người, thật là thượng sách”. Trùng Quan ngần ngừ nói “Có điều chúng ta mạo phạm ba vị đại sư thì không khỏi có chỗ bất kính”. Vi Tiểu Bảo nói “A di đà Phật, cứu mạng ba người còn hơn xây hai mươi một cấp phù đồ, mạo phạm là điều nhỏ, còn hơn để họ lửa nóng đốt mình”. Trùng Quang nói “Sư thúc nói rất đúng”. Lúc ấy chúng tăng cùng cởi hết áo cà sa, mặc áo Lạt ma vào. Chúng tăng bình sinh nghiêm thủ giới luật, đường hoàng trang trọng, nhưng lúc ấy theo Vi Tiểu Bảo làm chuyện như đùa giỡn, thấy mặc quần áo Lạt ma vào thành ra hình dáng cổ quái lạ lẫm, ai cũng bật cười.

Vi Tiểu Bảo nói “Các vị mang theo áo cà sa bên mình để sau khi thoát nạn thì thay vào, xuống tới dưới núi, nếu ai bị lạc thì tìm đến chùa Cát Tường ở huyện Phù Bình để họp mặt”. Y lại sai Song Nhi thu nhặt tiền bạc cùng những thứ cần dùng gói thành một bọc đeo lên vai.

Chờ đến sâm tối, Vi Tiểu Bảo ra lệnh “Mọi người lấy tàn hương bụi đất thoa lên mặt, mỗi người xách một thùng nước, động thủ thôi”. Chúng tăng nghe thấp phấp dụ đều rất vui mừng, lập tức vâng lệnh bôi mặt, xách

nước cầm binh khí chạy ra sau núi. Tới ngoài ngôi chùa nhỏ, chúng tăng la ó xông vào.

Ba vị đại sư Ngọc Lâm, Hành Si, Hành Diên quyết ý tự thiêu, đã chuẩn bị một đồng củi to trong viện, tám gói xông hương, chỉ chờ bọn Lạt ma tấn công vào là nói rõ dụng ý tự thiêu rồi châm lửa. Nào ngờ bọn Lạt ma nói tới là tới, trước đó không có dấu hiệu gì báo trước, đến khi nghe tiếng hô hoán “Ồ lý ô lỗ, hoa sai, hoa sai” nghe như tiếng Tạng nhưng không phải tiếng Tạng âm lên, thì mấy mươi tên Lạt ma đã xông vào chùa.

Ngọc Lâm đồng dục nói “Các vị hãy chờ một lát, lão nạp có mấy lời...”. Đột nhiên một thùng nước lạnh hắt lên, kế đó mấy mươi thùng nước lạnh tới tấp hắt vào ba người. Hành động đột ngột như sét đánh không kịp bưng tai, dùng nói ba người không kịp châm lửa tự thiêu, mà dù đã châm lửa cũng tắt ngấm.

Song Nhi tung người vọt tới, điểm huyết Hành Diên, Hành Si không biết võ công, còn Ngọc Lâm bản lĩnh cao cường nhưng không kháng cự, trong lúc hỗn loạn cũng bị điểm huyết. Chúng tăng vội vàng cởi áo cà sa của ba người, mặc áo Lạt ma vào. Vi Tiểu Bảo định nói gì đó nhưng sợ Ngọc Lâm nhận ra giọng đành im lặng, chum môi ra hiệu cho Song Nhi châm lửa vào đồng củi khô, Vi Tiểu Bảo thấy ngọn hoàng kim chữ của Hành Diên trong góc điện, định nhặt lên đem đi, không ngờ ngọn hoàng kim chữ quá nặng, y không nhấc nổi, Trùng Thông liền cầm lên, Vi Tiểu Bảo vẫy tay một cái, chúng tăng ôm ba vị đại sư xông ra phía đông.

Vừa chạy được mấy chục trượng đã thấy khói lửa trong chùa bốc cao nghi ngút. Nguyên đồng củi này đã rưới dầu thơm nên lửa bén rất nhanh. Bọn Lạt ma ở sườn núi thấy khói lửa ngút trời đều lớn tiếng la hoảng, bốn bề nhốn nháo. Bọn thủ lĩnh Lạt ma liền phái người đi cứu hỏa. Dưới ánh lửa, họ thấy bọn Vi Tiểu Bảo đều tưởng là người mình, lại đang lúc hỗn loạn, ai mà tới hỏi han cản trở?

Chúng tăng xuống tới chân núi, đã cách xa bọn Lạt ma phía sau, quay nhìn lên núi thấy ánh lửa rực trời, ngôi chùa nhỏ đã cháy tới nóc. Trùng Thông nói “Chùa nhỏ cháy rồi, mà bọn chúng lại không tìm thấy Hành Si đại sư, ắt sẽ cho là đại sư đã chết thiêu trong chùa, từ nay hết mong mỏi, sẽ không tới quấy nhiễu nữa, cũng là việc hay”. Trùng Quang gật đầu nói “Sư đệ nói có lý”.

Vi Tiểu Bảo sai Trùng Quan giải huyết cho bọn Hành Si, nói “Tiểu tăng đắc tội, xin miễn trách”.

Bọn Hành Si vừa rồi bị điểm huyết đạo, không cử động được, nhưng vẫn nghe thấy được như thường, qua tình hình hiểu ngay là các tăng lữ Thiếu Lâm tìm cách cứu mình. Hành Diên vui mừng kêu lên “Diệu kế, thật là diệu kế, chúng ta trốn ra rất dễ dàng. Phương trượng đại sư, đại sư đã cứu tính mệnh của bọn tiểu tăng, tạ ơn vẫn chưa đủ, đâu còn dám trách Phương trượng?”. Hành Si quyết tự thiêu để tiêu giải nghiệp chướng, Hành Diên dốc lòng trung thành hy sinh theo chúa, nhưng thật ra trong lòng không muốn chết, bây giờ thoát khỏi đại nạn, dĩ nhiên vui mừng cực độ. Hành Si mỉm cười nói “Không đả thương người nào mà hóa giải được nạn này, thật là đáng quý”.

Chợt trên đường sơn đạo trước mặt có tiếng bước chân dồn dập, một toán người rất đông ào ào chạy tới. Trùng Thông nói “Su thúc, một toán rất đông Lạt ma đang xông tới”. Vi Tiểu Bảo nói “Chúng ta xông lên trước, cứ hô ky lý cô lô một tràng, gặp mặt họ cứ tươi cười, chỉ chỉ lên núi, tuyệt đối không được động thủ với họ”. Quân tăng nhất tề vâng dạ, cả Hành Si, Ngọc Lâm cũng đều gật đầu.

Vi Tiểu Bảo trong lòng khoan khoái “Lão hoàng gia phải tuân lệnh mình, sư phụ Lão hoàng gia cũng phải tuân lệnh mình”.

Quân tăng để Hành Si đi giữa, theo đường lớn chạy đi.

Chợt thấy sau đoạn đường vòng góc núi có một toán người cầm đèn đuốc chạy tới, nhưng không phải Lạt ma mà là khách thập phương lên núi dâng hương, cổ đeo túi vải màu vàng, miệng túi viết bốn chữ lớn “Thành kính dâng hương”, đám sư Thiếu Lâm tới gần đều ngẩn ra, bọn Trùng Thông đã sớm im bất, nhưng bọn Trùng Quan đầu óc không minh mẫn miệng vẫn kêu tiếng Tạng âm lên.

Một hán tử trong đám khách dâng hương chạy tới hỏi lớn “Các người làm gì thế này?”. Người này thân hình cao lớn, giọng nói vang rền. Vi Tiểu Bảo vừa nhìn thấy cả mừng, nhận ra y là Tổng quản Ngự tiền thị vệ Đa Long, liền bước lên, lớn tiếng gọi “Đa đại ca, người nhìn xem tiểu đệ là ai?”.

Đa Long sững sốt, cầm đèn lồng trong tay người đứng cạnh soi lên mặt Vi Tiểu Bảo, Vi Tiểu Bảo nhướn mày

nháy mắt với y, hô hô cười rộ. Đa Long kinh ngạc vui mừng xen lẫn, nói “Là... là Vi huynh đệ, tại... tại sao người ở đây? Lại còn giả làm tiểu Lạt ma nữa?”. Vi Tiểu Bảo cười nói lại “Thế tại sao người tới đây?”.

Đang nói chuyện thì sau lưng Đa Long lại có một toán khách dâng hương chạy tới, người dẫn đầu là Triệu Tề Hiền. Vi Tiểu Bảo nhìn lướt qua thì té ra đám khách dâng hương này đều là Ngự tiền thị vệ cải trang, y quen mặt đến quá nửa. Bọn thị vệ xúm lại chung quanh hi hi hô hô cười phần thân thiết.

Vi Tiểu Bảo hạ giọng hỏi Đa Long “Hoàng thượng phái người tới à?”. Đa Long hạ giọng nói “Hoàng thượng và thái hậu lên núi Ngũ Đài dâng hương, hiện đang ở chùa Linh Cảnh”. Vi Tiểu Bảo kinh ngạc vui mừng xen lẫn, nói “Hoàng thượng cũng lên núi Ngũ Đài à? Thế thì hay lắm, hay lắm”. Y nghĩ “Con đi già cũng lên đây làm gì? Lão hoàng gia căm giận không giết được thì”.

Không bao lâu lại có một toán quân trong Kiêu kỵ doanh giả làm khách dâng hương tới. Vi Tiểu Bảo hỏi “Chuyến này có bao nhiêu khách dâng hương từ Bắc Kinh tới núi Ngũ Đài?”. Đa Long hạ giọng nói “Ngoài Ngự tiền thị vệ chúng ta ra còn có Kiêu kỵ doanh, Tiền phong doanh, Hộ quân doanh cũng theo hộ giá”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu vậy có tới ba bốn vạn quân binh à?”. Đa Long nói “Tất cả hơn ba vạn bốn ngàn người”. Vi Tiểu Bảo lại hỏi “Ai thống lãnh các doanh hộ giá?”, Đa Long nói “Khang thân vương”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Y cũng là bạn bè quen biết”, rồi vẫy vẫy tay gọi Triệu Tề Hiền tới gần, nói “Triệu đại ca, nhờ bẩm báo với Khang thân

vương là tiểu đệ cần điều động nhân mã để làm một việc quan trọng, tình hình hết sức cấp bách, không kịp đến tham kiến lão nhân gia để xin chỉ thị”. Triệu Tề Hiền vâng dạ đi ngay.

Kế đó Đô thống Kiêu ky doanh Chánh Hoàng kỳ Sát Nhĩ Châu cũng tới. Vì Tiểu Bảo nói “Đa đại ca, Đô thống đại nhân, hiện có mấy ngàn tên Lạt ma Tây Tạng biết tin hoàng thượng lên dâng hương, đang vây chùa Thanh Lương tạo phản tác loạn. Hai người các người nên đi bắt mấy ngàn tên phản tặc ấy ngay, đây là một công lao rất lớn”. Hai người cả mừng, cảm ơn Vi Tiểu Bảo, nói “Vi đại nhân đem công lao thưởng cho bọn ta, không biết lấy gì báo đáp”. Vi Tiểu Bảo đáp “Mọi người trung thành làm việc cho hoàng thượng, còn phân biệt người này người kia làm gì ? Đây gọi là có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu”. Hai người lập tức hạ lệnh, giữ chặt đường núi bốn phía, lựa chọn tinh binh mãnh tướng xông lên đánh giết.

Vi Tiểu Bảo nói lớn “Hoàng thượng nhân từ anh minh, có đức hiếu sinh, các người chỉ cần bắt sống bọn phản tặc, không nên giết hại nhiều người. Vì hoàng thượng là bậc Điều Sinh Ngự Thang chứ không phải là hoàng đế kém cỏi”. Thị vệ và thân binh đồng thanh dạ ran. Tuy Khang Hy đã giải thích qua bốn chữ Nghiêu Thuấn Vũ Thang, nhưng Vi Tiểu Bảo vẫn không hiểu rõ, chỉ biết canh Điều Sinh Ngự Thang là canh rất ngon, không phải là canh kém cỏi, đã là hoàng đế thì nghe thấy không ai không vui thích. Y nói mấy câu này cốt để Lão hoàng gia nghe. Y cho rằng hôm nay hai cha con hoàng đế già trẻ gặp nhau thì vô môn ngựa lão hoàng đế còn hiệu nghiệm hơn vô môn ngựa tiểu hoàng đế.

Y xoay người đi tới trước mặt Hành Si, nói “Bẩm ba vị đại sư, y phục của chúng ta lồi thối chẳng ra sao, vậy mời các vị tới chùa Kim Các phía trước thay quần áo, tìm nơi thanh tịnh để các vị nghỉ ngơi, không để bọn người tạp nhạp quấy nhiễu cuộc thanh tu”. Bọn Hành Si gật đầu khen phải.

Đoàn người đi vài dặm thì tới chùa Kim Các. Vừa vào tới chùa, Vi Tiểu Bảo lấy ngân phiếu một ngàn lượng bạc đưa cho trụ trì, nói “Tạm thời mượn bảo sát làm chỗ nghỉ ngơi, nhất thiết đừng hỏi gì cả, cứ hỏi một câu là bớt mười lượng. Nếu không hỏi câu nào thì một ngàn lượng bạc này xin cúng vào chùa làm tiền đèn hương. Nếu hỏi một trăm lẻ một câu thì người phải bù cho ta mười lượng, không bớt không khấu, già trẻ không lừa”.

Trụ trì bỗng nhiên được món tiền lớn, vừa sợ vừa mừng, luôn miệng vâng dạ, rồi hỏi “Sư huynh muốn..”, chợt nhớ nếu hỏi là bị trừ tiền, liền đổi giọng nói “Mời sư huynh uống trà”, rồi vào trong bưng trà. Y vốn định hỏi “Sư huynh muốn uống trà không?”, nhưng nhanh trí biến câu hỏi thành câu mời, đỡ mất mười lượng bạc.

Vi Tiểu Bảo ra ngoài chùa ngẫm ra lệnh, sai hơn một trăm Ngự tiền thị vệ canh gác cẩn thận quanh chùa Kim Các, lại sai hai thị vệ đi nói với hoàng thượng “Nô tài Vi Tiểu Bảo thân mang trọng trách, không dám tự tiện bỏ đi, xin ở chùa Kim Các chờ xa giá”.

Một thị vệ nói “Bẩm Vi Phó Tổng quản, chúng ta là thân tử, nên đi bái kiến hoàng thượng mới phải, chứ không thể chờ hoàng thượng tới gặp mình”. Vi Tiểu Bảo xoa tay cười nói “Không có cách nào, lần này đành phá quy củ”. Hai tên thị vệ vâng dạ quay đi, đều lè lưỡi nghĩ

thầm “Y thật lớn mật, cả mạng sống cũng không coi vào đâu”, lập tức di trình.

Quần tăng thay xong quần áo ngồi nghỉ, bỗng nghe trên núi có tiếng hò hét đánh giết nổi lên âm ỉ, là bọn thị vệ và thân binh đang vây bắt Lạt ma. Sau một hồi hỗn loạn, tiếng huyền não dần dần lắng xuống, lại qua gần hai giờ nữa thì bốn bề yên lặng như tờ. Bỗng nghe tiếng bước chân của mấy chục người từ xa tới gần, khi tới ngoài chùa thì dừng lại, tiếp theo là tiếng giày lẹp kẹp, một đoàn người tiến vào chùa.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Tiểu hoàng đế tới rồi”. Y rút chủ thủ ra cầm ở tay, đứng giữ ngoài phòng Hành Si, trên mặt đầy vẻ trung thành bảo vệ chủ nhân, muôn chết không từ, chỉ lấy bề ngoài mà bàn thì Hành Điện trung nghĩa dũng liệt cũng còn kém xa.

Tiếng bước chân từ ngoài đi vào, mười mấy thị vệ mặc thường phục rào bước tới, tay giơ cao đèn lồng, đứng qua hai bên. Một thị vệ quát khê “Mau thu đao lại”. Vi Tiểu Bảo lùi lại mấy bước, tựa lưng vào cửa để ngang kiếm trước ngực, tỏ rõ oai phong một người giữ ải, muôn người khôn địch, quát “Các vị đại sư đang nghỉ trong thiền phòng, không ai được làm huyền não”. Bỗng thấy một thiếu niên mặc áo bào màu lam đi tới, chính là Khang Hy.

Vi Tiểu Bảo bấy giờ mới tra đao vào vỏ, bước lên đập đầu khê nói “Hoàng thượng, lão... lão pháp sư hiện ở trong này”.

Khang Hy run run nói “Người vào thông báo cho... cho ta”, rồi quay lại xua tay ra lệnh “Các người lui ra”.

Bọn thị vệ lui ra rồi, Vi Tiểu Bảo mới gõ khê lên cửa thiền phòng hai cái nói “Hối Minh xin bái kiến”. Sau một lúc lâu, bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Khang Hy không nhẫn nại được tiến lên một bước, gõ hai cái vào cửa. Vi Tiểu Bảo xua tay, ra hiệu cho Khang Hy đừng lên tiếng. Khang Hy sắp mở miệng gọi phụ hoàng đành phải kìm lại.

Hồi lâu mới nghe tiếng Hành Diên nói vọng ra “Phượng trượng đại sư, tề sư huynh tinh thần mệt mỏi, xin miễn cho không tiếp kiến được. Y gọi mình vào cửa không, trần duyên đã hết, vậy nhờ thiền sư chuyển lời ra người ngoài, không nên tới quấy nhiễu việc thanh tu của y”. Vi Tiểu Bảo đáp “Dạ, xin đại sư mở cửa, tiểu tăng chỉ ra mắt một lần là đủ”. Hành Diên đáp “Theo ý sư huynh thì đây là chùa Kim Các, mọi người đều là khách, không vâng theo pháp chỉ của Phượng trượng, cũng không ai trách được”.

Vi Tiểu Bảo quay lại nhìn Khang Hy, thấy y thần sắc thê thảm, nghĩ thầm “Y nói mình không phải là Phượng trượng ở đây, không thể ra lệnh cho y mở cửa, thế thì mình đi gọi Phượng trượng bản tự tới gọi cửa cũng rất dễ”. Y đang định quay đi gọi Phượng trượng thì bỗng nhiên Khang Hy không nhìn được nữa, òa lên khóc.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu gọi Phượng trượng bản tự tới mở cửa, há chẳng phải có ý ép buộc Lão hoàng gia sao, cứ phải mềm mỏng mà nài nỉ”, liền nắm mạnh hai tay vào ngực, cũng cất tiếng khóc to, vừa khóc vừa gào

“Trên đời này ta là đứa con mồ côi không cha không mẹ, cô độc một mình, không một người thương xót, làm người con có gì vui sướng nữa? Chi bằng đập đầu chết quách cho rồi”. Khóc giả vốn là bản lãnh cầm tay từ nhỏ của y, vừa gào mấy tiếng, nước mắt đã chảy giàn giụa, khóc lóc vô cùng thảm thiết.

Khang Hy nghe y khóc lớn, lúc đầu không kìm được kinh ngạc, nhưng rồi cũng khóc to theo.

Chợt nghe két một tiếng, cửa thiền phòng mở ra, Hành Diên đứng ở cửa, lên tiếng “Mời tiểu thí chủ vào”.

Khang Hy mừng mừng tủi tủi, chạy xộc vào thiền phòng, ôm chặt hai chân Hành Si, bật tiếng khóc to.

Hành Si xoa nhẹ lên đầu y, nói “Thằng nhỏ này, thằng nhỏ này”, nước mắt cũng rơi lã chã.

Ngọc Lâm và Hành Diên cúi đầu ra khỏi thiền phòng, thuận tay đóng cửa, không nhìn Vi Tiểu Bảo đứng ngoài cửa một cái, đi thẳng ra ngoài. Hành Diên cảm thấy quá vô lễ, trong lòng cũng cảm kích với y, nên đi được hơn mười bước liền quay đầu lại, gọi một tiếng “Phượng trượng”.

Vi Tiểu Bảo ngưng thần lắng nghe cuộc trò chuyện giữa hai cha con Hành Si và Khang Hy, cũng không quan tâm tới Hành Diên. Chỉ nghe Khang Hy khóc nói “Phụ hoàng, con nhớ phụ hoàng đến chết được”. Hành Si nói nhỏ mấy câu, cách cánh cửa nên không nghe rõ. Lát sau Khang Hy ngừng khóc, hai cha con nói chuyện với nhau rất khẽ, Vi Tiểu Bảo không nghe lõm được câu nào. Y tuy rất tò mò nhưng không dám hé cửa ra, đành đứng ngoài cửa, nghiêng tai lắng nghe.

Sau hồi lâu, bỗng nghe loáng thoáng Khang Hy nói bốn chữ “Đoan Kính hoàng hậu”, Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lần trước Lão hoàng gia nói chuyển lời cho tiểu hoàng đế, không được làm khó con đi già, mình giấu nhem mấy câu ấy không nói, bây giờ không biết lão hoàng gia có đổi ý không?”.

Lát sau chợt nghe Hành Si nói “Hôm nay ta và người gặp nhau là chuyện phi phận, ảnh hưởng tới việc thanh tu của ta không nhỏ. Lần sau không được tới nữa”. Khang Hy không nói gì. Hành Si lại nói “Người sai người hầu hạ ta, tuy là lòng hiếu thảo của người, nhưng người xuất gia rèn luyện qua ma kiếp là lẽ đương nhiên, nếu hầu hạ ta quá chu đáo cũng không nên...”. Hai người lại trò chuyện một hồi, chỉ nghe Hành Si nói “Người về đi, chú ý bảo trọng, yêu thương bách tính là đã tận hiếu với ta rồi”. Khang Hy tựa hồ lưu luyến, không chịu đi ra.

Cuối cùng nghe tiếng bước chân đi tới cạnh cửa. Vi Tiểu Bảo vội lùi ra mấy bước, đưa mắt nhìn ra sân.

Cửa phòng bỗng “két” một tiếng mở toang ra, Hành Si nắm tay Khang Hy đi ra, hai cha con nhìn nhau một lát, Khang Hy nắm tay cha không nỡ buông, Hành Si nói “Con tốt lắm, tốt hơn ta nhiều, ta rất yên tâm, con cứ yên tâm”, rồi khẽ gỡ tay y ra, lui vào phòng đóng cửa lại. Sau đó có tiếng “cách”, then cửa cài lại.

Khang Hy tựa vào cửa sứt sứt không thôi, Vi Tiểu Bảo đứng cạnh cũng rơi nước mắt theo y. Khang Hy khóc một lúc, đoán chắc cha không mở cửa nữa nhưng cũng không chịu bỏ đi. Y kéo tay Vi Tiểu Bảo cùng ngồi sống

vai trên bậc đá trước thềm, rút khăn ra lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn mây trắng trên trời, xuất thần một lúc rồi nói “Tiểu Quế tử, phụ hoàng nói người rất tốt, có điều không cần người hầu hạ nữa. Phụ hoàng nói rằng các bề tôi bảo vệ quá chu đáo lại khiến lão nhân gia người không giống người xuất gia nữa”. Nói tới ba chữ “Người xuất gia”, y lại chảy nước mắt.

Vì Tiểu Bảo nghe nói Lão hoàng gia không cần y hầu hạ nữa, vô cùng vui mừng, nhưng không dám lộ ra ngoài mặt, cũng không dám tỏ ra quá “trung thành”, hăng hái không tiếc thân để tránh phát sinh hậu họa, nói “Rất nhiều kẻ muốn hãm hại Lão hoàng gia, hoàng thượng nên nghĩ cách bí mật bảo vệ mới phải”.

Khang Hy nói “Chuyện đó thì nhất định là cần. Hừ, con bà nó chứ, rốt lại là có âm mưu quỷ kế gì?”. Y vốn chỉ biết câu “Con mẹ nó”, mấy tháng không gặp, lại biết thêm câu “Con bà nó”. Vì Tiểu Bảo nói “Sư phụ, người lại biết thêm một câu chữ nữa”. Khang Hy vẻ mặt thoáng nét tươi cười, nói “Là em gái ta học được của bọn thị vệ đấy. Lần này cô ta và thái hậu đều lên núi...”, chợt sa sầm mặt, nói “Phụ hoàng không muốn gặp họ”. Vì Tiểu Bảo gật đầu.

Khang Hy nói “Dĩ nhiên bọn Lạt ma muốn bắt phụ hoàng hòng khống chế ta, bắt ta mọi việc đều phải tuân theo ý chúng. Hừ, đâu có dễ như thế? Tiểu Quế tử, người giỏi lắm, lần này lại cứu được phụ hoàng, lập công lớn”.

Vì Tiểu Bảo đáp “Hoàng thượng thân cơ diệu toán, đã tính trước tất cả, sai nô tài tới đây làm hòa thượng vốn là để làm việc này. Nô tài cũng không có công lao gì, bất luận hoàng thượng sai ai đi cũng làm được thôi”.

Khang Hy nói “Không phải thế. Phụ hoàng nói người có thể hiểu ý người, không cần đả thương người nào mà vẫn thoát được nguy hiểm”. Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài thấy Lão hoàng gia muốn châm lửa tự thiêu, nói xả thân tiêu nghiệp gì đó, thật là ta hoảng sợ hồn rời bảy khiếu, vãi cứt vãi máu”. Khang Hy ngạc nhiên hỏi “Cái gì mà châm lửa tự thiêu, xả thân tiêu nghiệp?”. Vi Tiểu Bảo liền thêm mắm dặm muối kể lại chuyện vừa xảy ra, khiến Khang Hy nghe toát mồ hôi lạnh. Vi Tiểu Bảo nói “Trong lúc nguy cấp nô tài liền dội nước làm ướt Lão hoàng gia, thật là đại bất kính”. Khang Hy nói “Người là sốt ruột bảo vệ chủ, rất tốt, rất tốt”.

Yên lặng một lúc, quay nhìn cửa thiên phòng rồi nói “Lão hoàng gia dặn ta phải yêu thương bách tính, vĩnh bất gia phú. Câu này trước đây người cũng đã nói lại cho ta nghe, lần này đích thân Lão hoàng gia dặn ta, ta dĩ nhiên vĩnh viễn không dám quên”. Vi Tiểu Bảo liền hỏi “Vĩnh bất gia phú là gì?”. Khang Hy mỉm cười đáp “Phú tức là thuế má, các hoàng đế triều Minh xa hoa vô độ, quân lính đánh trận, tiền bạc không đủ, liền hạ chỉ bắt bách tính phải giao nạp nhiều loại thuế má. Quan lại triều Minh thì tham ô hủ bại, hoàng đế đòi bách tính nạp một ngàn vạn lượng bạc thì quan lớn, quan bé tối thiểu tăng lên gấp đôi, thành hai ngàn vạn lượng. Bách tính vốn đã nghèo khổ, triều đình lại hàng năm tăng thuế, thì bách tính biết kiếm đâu ra cơm mà ăn nữa. Lúa thóc thu hoạch được từ đồng ruộng đều bị quan lại lấy đi hết. Bách tính thấy cảnh khó tránh khỏi chết đói, đành đứng lên làm phản, đó chính là quan bức dân phản”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp “Nô tài hiểu ra rồi, thì ra bách tính triều Minh làm phản là do vua quan không tốt”. Khang Hy đáp “Không phải thế sao? Trong niên hiệu Sùng Trinh nhà Minh, bách tính khắp thiên hạ đều không có cơm ăn, nên phía đông cũng làm phản, phía tây cũng làm phản, dẹp được Hà Nam thì Thiểm Tây lại làm phản, đàn áp được Sơn Tây thì Tứ Xuyên lại nổi dậy. Những người cùng khổ này trôi dạt khắp nơi cũng chỉ vì muốn sống. Triều Minh đã tiêu vong trong tay những người cùng khổ này. Người Hán họ gọi là giặc cỏ làm loạn, thật ra giặc cỏ, loạn dân gì gì đều là do triều đình tạo ra cả”. Vi Tiểu Bảo nói “Té ra là thế, Lão hoàng gia muốn hoàng thượng mãi mãi không được tăng thuế thì thiên hạ không có nạn giặc cỏ nữa. Hoàng thượng đã là Điều Sinh Ngu Thang thì giang sơn bền vững như bàn thạch. Hoàng thượng vạn tuế”. Khang Hy nói “Muốn thành Nghiêu Thuấn Vũ Thang đâu phải dễ, nhưng người Mãn Châu chúng ta tới làm hoàng đế của Trung Quốc phải làm sao mạnh hơn bọn vua quan ngu dân vô đạo triều Minh mới xứng đáng với bách tính thiên hạ”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Người của Thiên địa hội, Mộc vương phủ nói người Thát Đát Mãn Châu giày xéo giang sơn người Hán ta, không ai không căm hận thấu xương. Tiểu hoàng đế thì nói hoàng đế nhà Minh không tốt, chỉ có hoàng đế Thát Đát y là tử tế. Điều đó cũng chẳng có gì lạ, người nào cũng tự khen mình thôi”.

Khang Hy lại nói “Phụ hoàng nói với ta rằng, mấy năm nay người tịnh tu tham thiền, nghĩ tới hành vi của người Mãn Châu năm xưa, thường cảm thấy xấu hổ toát

mồ hôi. Sùng Trinh nhà Minh bị giặc cỏ Lý Tự Thành bức tử, Ngô Tam Quế xin viện binh của Đại Thanh ta đánh bại Lý Tự Thành trả được mối đại thù cho hoàng đế nhà Minh. Nhưng bách tính người Hán không cảm kích Đại Thanh mà lại coi chúng ta là kẻ thù. Người nói nguyên có do đâu?”. Vi Tiểu Bảo đáp “Có lẽ là họ hồ đồ lắm lẫn, vốn trong thiên hạ người hồ đồ ngu muội thì nhiều, người thông minh thì ít, hoặc giả họ vong ân bội nghĩa”. Khang Hy nói “Không hẳn như vậy, người Hán nói chúng ta là rợ Hồ, là người ngoại tộc, chiếm đóng giang san gấm vóc của họ. Sau khi quân Thanh vào cửa quan, giết người phóng hỏa khắp nơi, hại chết vô số bách tính, điều đó cũng làm họ hận người Mãn Châu chúng ta đến tận xương tủy”.

Vi Tiểu Bảo vốn là người Hán, Khang Hy ban cho y làm người Mãn theo đạo Chánh Hoàng kỳ, khi nói chuyện với y đều dùng từ “chúng ta”, coi y như là người Mãn thật sự. Nhưng thật ra nói tới quốc gia đại sự thì Vi Tiểu Bảo không hiểu chút gì, chỉ vì Khang Hy gặp được cha, trong lòng khích động, nghĩ tới lời dặn dò chí tình của phụ hoàng, liền đem ra đàm luận với tên tiểu thái giám thân tín này.

Vi Tiểu Bảo đáp “Khi nô tài ở Dương Châu cũng nghe người ta nói thảm cảnh quân Thanh giết người trước đây”.

Khang Hy thở dài nói “Những vụ Dương Châu thập nhật, Gia Định tam đồ, số người bị tàn sát không biết bao nhiêu mà kể. Đó là những việc đại ác của nhà Đại Thanh ta gây ra. Chuyển này ta về kinh sẽ giảng chỉ

miễn thuế cho thành Dương Châu và đất Gia Định trong ba năm”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Người Dương Châu ba năm không phải đóng thuế má thì trong túi ai cũng có tiền, việc làm ăn ở Lệ Xuân viện sẽ cực kỳ hưng thịnh. Làm sao nghĩ cách khiến tiểu hoàng đế sai mình tới Dương Châu làm việc? Mình sẽ bảo mẹ không cần làm kỹ nữ nữa, mở con mẹ nó ba nhà kỹ viện, lão tử làm chủ, lại làm nhà cái đánh bạc mười ngày, cũng làm một vụ Dương Châu thập nhật. Sau đó mang nhiều tiền đi Gia Định đánh bạc ba lần, cũng gọi là Gia Định tam đồ”. Lại nghĩ “Lão Hoàng gia và hoàng thượng đều nói Gia Định tam đồ giết quá nhiều người, là sự kiện rất thê thảm, tại sao đánh bạc ba lần mà lại giết chết rất nhiều người? Không biết Gia Định ở đâu nhỉ? Người ở đó chắc đánh bạc giỏi lắm, phải hết sức cẩn thận mới được”.

Bỗng nghe hoàng đế hỏi “Tiểu Quế tử, người nghĩ như vậy có hay không?”. Vì Tiểu Bảo vội nói “Hay lắm, hay lắm, như vậy mọi người đều có cơm ăn, có tiền... không ai làm phản nữa”. Ý đang định nói “Có tiền đánh bạc”, sự nhớ ra nên chỉ nói “Có tiền” chứ không nói chữ “Đánh bạc” ra.

Khang Hy nói “Mọi người có cơm ăn nhưng chưa chắc đã hết kẻ làm phản. Khi người ra khỏi kinh thành có sai thị vệ đưa cho ta một người nói là nghịch tặc ở núi Vương Ốc. Ta đã đích thân tra hỏi y mấy lần..”. Vì Tiểu Bảo trong lòng hoảng sợ vội đứng lên nói “Hoàng thượng đã dặn nô tài không nên can thiệp những chuyện vu vơ, từ nay không dám thế nữa”. Khang Hy nói “Người ngồi xuống. Việc đó người làm rất đúng, không phải chuyện

vu vơ. Vậy từ nay ngươi cứ can thiệp, càng nhiều càng hay". Vi Tiểu Bảo "Dạ, dạ", trong lòng không hiểu gì cả.

Khang Hy khẽ nói "Sở dĩ ta sai thị vệ truyền chỉ chê trách ngươi là để che tai mắt mọi người khiến bọn phản tặc không dễ phòng".

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nhảy lên một cái rồi ngồi xuống, khẽ nói "Nô tài hiểu rồi. Té ra hoàng thượng sợ Ngô Tam Quế chột dạ". Khang Hy nói "Ngô Tam Quế có ý phản loạn hay không hiện giờ chưa biết chắc. Nhưng y không hết lòng thần phục. Y khinh ta nhỏ tuổi nên chẳng coi vào đâu". Vi Tiểu Bảo nói "Vậy hoàng thượng thi hành chút thủ đoạn nhỏ mọn cho y hết đời. Ngô Tam Quế con bà nó đã là cái gì? Hoàng thượng chỉ đưa một ngón tay út ra là quét y một chiêu Hoành tảo thiên quân, Cao sơn lưu thủy".

Khang Hy mỉm cười nói "Ngươi dùng hai thành ngữ này không đúng, phải nói là đưa một ngón tay út ra Hoành tảo thiên quân giết y toi bởi như Lạc hoa lưu thủy". Vi Tiểu Bảo nói "Dạ, dạ, dạ. Nô tài đi làm hòa thượng mấy tháng, học vấn chẳng tiến bộ được chút nào. Từ nay mong được kê cận sư phụ để dùng thành ngữ Hoành tảo thiên quân cho người nghe nước chảy hoa rơi".

Khang Hy không nhịn được hô hô cười rộ, nổi uất ức vui đi, hạ giọng nói "Thằng khốn Ngô Tam Quế giỏi dùng binh, dưới trướng lại nhiều tinh binh mãnh tướng. Nếu y làm phản thật, liên kết với Cảnh Tinh Trung ở Phúc Kiến, Thượng Khả Hỷ ở Quảng Đông thì quả rất khó. Chúng ta phải từ từ, sắp đặt mưu kế rồi hãy hành động,

một khi ra tay là phải làm cho Ngô Tam Quế con bà nó như nước chảy hoa trôi, vãi cứt vãi đá”.

Khang Hy cần mẫn hiếu học, hàng ngày ngoài những lúc làm việc triều chính, lại tới nghe bọn Hàn lâm học sĩ thi giảng, thi đọc thơ giảng sách, chỉ là đọc quá nhiều thi văn tử viết, chợt nói vài câu “Con bà nó”, “Vãi cứt vãi đá” cũng có niềm vui điều hòa trở lại. Hôm nay y gặp được cha, vốn là mừng mừng tủi tủi, nhưng gần gũi chưa được nửa giờ đã bị đẩy ra cửa, không biết trở đi còn có dịp tái ngộ không, vô cùng đau xót, may có Vi Tiểu Bảo nói năng thú vị cũng làm vui buồn, lại bàn tới đại sự trừ phản dẹp loạn, lại nổi hùng tâm.

Y đứng dậy nhặt bốn hòn đá trong sân bày ra dưới đất, nói “Hán quân có tứ vương, nào phía đông, nào phía tây, nào phía bắc, phải tách ra không để họ liên kết với nhau. Định Nam vương Khổng Hữu Đức, may là thằng đây tởm ấy chết rồi, chỉ để lại một đứa con gái cũng dễ đối phó”, rồi nhấc chân đá một hòn văng ra ngoài, nói tiếp “Cảnh Tinh Trung hữu dũng vô mưu, không đáng lo ngại. Chỉ cần làm cho y không liên minh được với họ Trịnh ở Đài Loan là xong”. Lại đá một hòn đi, nói “Thượng Khả Hỷ thì cha con bất hòa, giữa hai con y cũng thành thế nước lửa muốn hất chân nhau, cũng chẳng làm nên trò gì”. Lại đá hòn thứ ba đi, chỉ còn hòn đá lớn nhất, y nhìn chăm chăm vào đó, ngơ ngẩn xuất thần.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Hoàng thượng, đây là Ngô Tam Quế phải không?”. Khang Hy gật đầu. Vi Tiểu Bảo mắng “Thằng gian tặc, sao ngươi không chết đi, khiến hoàng đế phải vì ngươi mà hao tâm tổn trí. Hoàng thượng, xin người đá vào y”.

Khang Hy hô hô cười rộ, nổi da trẻ thơ, quả nhiên vạch quần tiểu tiện vào hòn đá, cười nói “Người cũng đái vào đi”. Vì Tiểu Bảo cười lớn, cũng tiểu tiện vào hòn đá, cười nói “Hồi này gọi là Vạn tuế gia cao sơn lưu thủy. Tiểu Quế tử... Tiểu Quế tử...”, nghĩ thầm bốn chữ Hoàn hảo thiên quân dùng ở đây không thích hợp, chợt nhớ tới tiên sinh kể chuyện Tam quốc có một hồi là “Quan Vân Trường thủy yếm thất quân” liền nói tiếp “Tiểu Quế tử thủy yếm thất quân”.

Khang Hy càng thấy buồn cười, thất quần lại cười nói “Sau này chúng ta mà bắt được tên giặc thối tha kia thì sẽ đái vào người y thật”.

Khang Hy lại ngồi xuống bậc thêm đá. Chỉ nghe ngoài chùa có tiếng bước chân nhưng không có tiếng người huyên náo, rõ ràng có rất nhiều người đang tụ tập bên ngoài. Vì Tiểu Bảo nói “Xem ra họ đã bắt được hết bọn Lạt ma hung ác rồi. Hoàng thượng quả là đại hồng phúc, kéo quân tới nơi vừa vãn quét một mẻ lưới hết sạch”. Khang Hy nói “Không phải ngẫu nhiên đâu. Ta được mật báo của người liên phái người đi dò xét. Sau khi hay tin phải cấp tốc lên đường mà cũng chậm mất một bước để bọn ác Lạt ma làm kinh động thánh giá. Nếu không có người khôn ngoan thì ta phải suốt đời ôm hận chẳng thể nào xóa được tội lỗi”. Vì Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Nô tài có mật báo gì về cho hoàng thượng đâu?”.

Khang Hy đáp “Ta phái thị vệ tới chùa Thiếu Lâm truyền chỉ. Họ nói là gặp một tên vương tử Mông Cổ, mấy tên Lạt ma, còn mấy tên võ quan nữa, đúng không?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đúng”. Khang Hy nói “Người sai họ ngấm ngầm điều tra, mấy người ấy làm việc rất đặc lực, vừa tra xét là biết gã vương tử Mông Cổ ấy tên Cát Nhĩ

Đan, tên võ quan là Mã Bảo, làm Tổng binh dưới trướng Ngô Tam Quế. Bọn chúng cấu kết với bọn Lạt ma mưu đồ phản nghịch, toan làm điều bất lợi cho phụ hoàng”.

Vi Tiểu Bảo vỗ đùi một cái, nói “Té ra là thế. Nô tài thấy chúng lén lén lút lút, không phải người tốt, nhưng không ngờ là bộ hạ của Ngô Tam Quế”. Thật ra họ tên và lai lịch của bọn kia, y đã biết rồi, sai bọn Triệu Tề Hiền điều tra là muốn tìm nữ lang áo lục, cũng tiện vu hãm Ngô Tam Quế, không ngờ lại đưa tới việc tiểu hoàng đế lên núi Ngũ Đài.

Khang Hy nói “Về sau ba bọn này chia tay, thị vệ Trương Khang Niên theo dõi bọn Lạt ma, nghe chúng tụ tập đông người lên núi Ngũ Đài bắt một nhân vật trọng yếu. Y không biết sự tình trọng đại, lại đi theo mấy ngày mới về kinh nói lên. Ta nghe được tin này làm sao không nóng ruột, lập tức hỏa tốc lên đường, chỉ là hoàng đế rời kinh, chuẩn bị nghi vệ rất phiền phức, tuy ta hạ chỉ giảm bớt, nhưng cũng tới chậm mất một ngày”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thằng phản tặc Ngô Tam Quế lớn mật đến thế, dám phái hàng ngàn tên Lạt ma tới mạo phạm Lão hoàng gia. Như vậy... như vậy há chẳng phải là y đã công nhiên làm phản rồi sao?”. Khang Hy “suyt” một tiếng, nói “Nói khê chứ, ta chỉ biết tên Tổng binh thủ hạ y đi cùng bọn Lạt ma, còn y có làm phản không thì hiện giờ chưa biết chắc”. Vi Tiểu Bảo nói “Nhất định làm phản, nhất định làm phản ! Nếu y là người tốt thì tại sao lại sai đại tướng dưới trướng đi với bọn Lạt ma âm mưu ám hại Lão hoàng gia ?”.

Khang Hy nói “Dĩ nhiên y không phải là người tốt”, trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói “Có điều ta vẫn còn

nhỏ tuổi, chưa phải là đối thủ của y trong việc hành quân đánh trận. Tốt nhất chúng ta cứ chờ mấy năm nữa, để ta lớn thêm một chút, y già đi một chút, lúc ấy động thủ mới nắm chắc phần thắng. Tiểu Quế tử, người không cần sốt ruột, chậm thêm một ngày thì có lợi cho chúng ta một phần, bất lợi cho y thêm một phần”.

Vì Tiểu Bảo vội nói “Nếu y già chết, há chẳng phải có lợi cho y sao?”. Khang Hy mỉm cười nói “Thế thì may cho y”, ngừng lại một chút rồi nói tiếp “Phụ hoàng vừa ân cần dặn ta nếu có thể không dùng quân là hay nhất, một khi dùng quân thì bất luận thắng hay bại, binh sĩ tử thương không cần phải nói, nhưng bách tính trong thiên hạ phải khổ sở không biết bao nhiêu mà nói. Vì thế nếu Ngô Tam Quế chết sớm, ta khỏi động thủ, tuy không vui lắm...”. Y ngừng lại một chút, Vi Tiểu Bảo xen vào “Rất không vui”. Khang Hy cười một tiếng, nói “Nhưng đối với quân sĩ và bách tính lại là chuyện hay. Tiểu Quế tử, người muốn vui vẻ thì lúc nào ta đưa người đi Liêu Đông săn gấu, bắn cọp”. Vi Tiểu Bảo cả mừng reo lên “Tuyệt diệu, thật là tuyệt diệu”.

Khang Hy nhìn nhìn cửa thiên phòng khe nói “Năm ta lên sáu tuổi phụ hoàng đã dắt đi Liêu Đông săn bắn. Bây giờ..”, rồi từ từ bước tới bên cửa, vỗ vỗ vào ván, nước mắt long lanh. Sau một lúc, y quỳ xuống đất lạy mấy lạy, ha giọng nói “Phụ hoàng bảo trọng, con đi đây”. Vi Tiểu Bảo cũng quỳ lạy theo.

Khang Hy trở ra Đại Hùng bảo điện. Khang thân vương Kiệt Thụ đã dẫn Đô thống Kiêu Ky doanh Sát

Nhĩ Châu, Chánh Tổng quản Ngự tiền thị vệ Đa Long cùng bọn Sách Ngạch Đồ và các đại thần tùy tùng hộ giá chờ ở đó. Mọi người thấy hoàng đế trở ra đều quỳ xuống làm lễ tham kiến. Quần thần đứng lên, liếc thấy tiểu hoàng đế mi mắt đỏ hoe, hiển nhiên vừa khóc lớn một trận, đều cảm thấy kính dị. Hoàng đế tuy còn nhỏ tuổi nhưng kiến thức hơn người, xử sự sáng suốt quyết đoán, đại thần trong triều đối với y ngày càng kính sợ, không dám khinh y nhỏ tuổi. Tiểu hoàng đế mà khóc thì đúng là chuyện lạ. Lại thấy trên mặt Vi Tiểu Bảo cũng có ngần lệ, đều nghĩ “Nhất định thằng đây tởm nhỏ Vi Tiểu Bảo này đã làm hoàng thượng phải khóc, không biết cấp thiếu niên này giở trò gì?”. Việc Thuận Trị xuất gia ở núi Ngũ Đài, Khang Hy giữ rất kín, cho dù người chí thân là công chúa Kiến Ninh y cũng không cho biết, thì quần thần tự nhiên càng không biết.

Khang thân vương bước lên tâu “Tâu hoàng thượng, mấy ngàn tên Lạt ma không hiểu vì việc gì làm huyên náo ngoài chùa Thanh Lương, hiện đã bắt giữ, chờ lệnh phát lạc”. Khang Hy gật gật đầu, nói “Đưa người cầm đầu vào đây”.

Sát Nhĩ Châu giải ba Lạt ma già vào, chân tay đều bị xiềng khóa. Ba tên Lạt ma không biết Khang Hy là đương kim hoàng đế, thái độ quật cường, ky lý cô lô không ngớt miệng. Đột nhiên Khang Hy cũng ky lý cô lô một tràng, quần thần đều giật mình, không ai biết hoàng thượng lại hiểu cả Tạng ngữ. Thật ra bọn Lạt ma này là người Mông Cổ chứ không phải Tây Tạng. Khang Hy nói tiếng Mông Cổ với họ. Ba tên Lạt ma nghe hoàng đế nói một hồi, liền cúi đầu im lặng, tỏ vẻ khuất phục. Khang

Hy ra lệnh “Đưa chúng vào phòng bên cạnh để ta thẩm vấn”. Đa Long “da” rồi kéo ba người vào kinh phòng cạnh điện.

Khang Hy vẫy vẫy Vi Tiểu Bảo, hai người cùng vào. Vi Tiểu Bảo xoay tay đóng cửa, rút chủy thủ ra vung lên làm hiệu chỉ vào cổ họng, mắt, mũi ba tên Lạt ma. Khang Hy nói tiếng Mông Cổ hỏi mấy câu. Một Lạt ma già nhất trong bọn thái độ rất cung kính, trả lời từng câu một. Khang Hy và Lạt ma già đối đáp với nhau hồi lâu. Vi Tiểu Bảo thấy hoàng đế lớn tiếng, long nhan phẫn nộ thì vung chủy thủ lên hăm dọa, còn lúc vẻ mặt hoàng đế hòa hoãn thì y cười hì hì, có khi gật đầu nhìn tên Lạt ma để khuyến khích.

Khang Hy hỏi tới hỏi lui đến một giờ mới sai thị vệ giải ba tên Lạt ma ra. Y sai Vi Tiểu Bảo đóng cửa, trầm ngâm một lúc rồi nói “Việc này có điều quái lạ!”. Vi Tiểu Bảo không dám làm đứt đoạn luồng suy nghĩ của y, đứng im lặng bên cạnh.

Khang Hy lại nghĩ một lúc rồi hỏi “Tiểu Quế tử, chuyện phụ hoàng xuất gia ở đây có những ai biết?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngoài hoàng thượng và nô tài, còn sư phụ của Lão hoàng gia là Ngọc Lâm đại sư và sư đệ của y là Hành Diên đại sư. Vốn còn có thái giám Hải Đại Phú, nhưng y chết rồi. Trùng Quang đại sư trụ trì chùa Thanh Lương trước kia dường như cũng không biết, chỉ biết Lão hoàng gia là một nhân vật có lai lịch lớn. Ngoài ra chỉ có con... con... chỉ có thái hậu thôi”.

Khang Hy gật đầu nói “Phải rồi! Vậy là trên đời này kể cả phụ hoàng, ta và người chỉ có sáu người biết. Nhưng mới rồi ta hỏi tên Lạt ma Mông Cổ thì y nói vâng lệnh

Phật sống Tây Tạng Lạp Tát Đạt Lại tới chùa Thanh Lương để đón tiếp một vị hòa thượng qua Tây Tạng. Ta hỏi vị hòa thượng ở chùa Thanh Lương ấy là ai và Phật sống Lạp Tát đón tiếp nhân vật đó qua Tây Tạng làm gì, hỏi đi hỏi lại thì quả thật y không biết. Sau cùng y nói dường như vị hòa thượng kia hiểu nhiều trú ngữ của Mật tông. Phật sống muốn mời y đến có lẽ vì muốn khuếch trương Phật pháp của Mật tông. Dĩ nhiên y nói sai nhưng trên mặt lại không lộ vẻ gì dối trá, có quá nửa là người ta đánh lừa y, nhưng y tưởng thật”.

Vì Tiểu Bảo nói “Dạ, Phật sống ở Tây Tạng biết lai lịch của Lão hoàng gia hay không thì hiện khó mà đoán được. Có điều nô tài e kẻ xúi giục Phật sống sai người tới đây mạo phạm Lão hoàng gia đã biết rõ nội tình”. Khang Hy gật gật đầu. Vì Tiểu Bảo đột nhiên hoảng sợ, nói “Hoàng thượng, quả thật là nô tài thủ khẩu như... như cái gì đó, biết là việc này trọng đại, dù lúc ngủ mê cũng không nói ra nửa câu”. Khang Hy nói “Dĩ nhiên người không nói, ta tin rồi. Ngọc Lâm và Hành Diên đại sư dĩ nhiên cũng không nói ra. Hối Thông phương trượng chùa Thiếu Lâm dù có đoán ra phần nào, nhưng y là một vị cao tăng đắc đạo quyết không bép xép với ai. Tính di tính lại chỉ còn con... con tiện nhân đó”. Vì Tiểu Bảo liền nói theo “Đúng lắm, đúng lắm, nhất định là con... con...”.

Khang Hy trầm ngâm nói “Thị ở cung Từ Ninh đã giấu một gã đàn ông giả làm cung nữ, chính mắt ta nhìn thấy. Thị đương nhiên sợ bị bại lộ. Thị giết Đoan Kính hoàng hậu, phụ hoàng căm hận thấu xương, tuy đã xuất gia, còn phái Hải Đại Phú về cung tra xét việc đó. Người

biết rõ nội tình, lại ở cạnh ta, hừ, con tiện nhân kia làm sao yên tâm được? Chỉ còn cách mưu hại phụ hoàng, mưu hại ta rồi giết người đi mới yên được”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Con đi già đã câu kết với Thần Long giáo. Thì biết Lão hoàng gia chưa chết ắt báo cáo với Hồng giáo chủ. Xem ra việc bọn Lạt ma này kéo tới núi Ngũ Đài có liên quan tới Hồng giáo chủ”. Chỉ là mình làm Bạch Long sứ của Thần Long giáo, chuyện này không thể nói với hoàng thượng được. Khang Hy thấy mặt y có vẻ khác lạ liền hỏi “Gì thế?” Vi Tiểu Bảo vội nói “Nô tài nghĩ rằng... nghĩ rằng... hoàng thượng suy đoán không sai chút nào. Nhất định là con... là thái hậu nói ra. Ngoài thị ra không thể có ai khác”.

Khang Hy đập bàn mạnh một cái, nghiêng răng nói “Con tiện nhân này đã gia hại mẹ ruột của ta, lại làm hại phụ hoàng xuất gia, khiến ta thành người không cha không mẹ. Ta... ta... mà không băm thị ra làm muôn mảnh thì không sao hả được mối hận này. Nhưng... nhưng phụ hoàng cứ dặn ta đừng làm khó thị, chuyện này làm sao là tốt?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lão hoàng gia chỉ không cho hoàng đế giết con đi già, chứ có cấm mình giết đâu. Dù y có cấm mình cũng... lão tử là Phương trượng của y, mình hạ lệnh cho y thì được chứ không phải tuân theo lời y. Có điều chuyện này mà nói rõ ra thì không linh nghiệm nữa”, liền nói “Hoàng thượng bất tất phiền lòng. Thái hậu tội ác đa đoan, sẽ không có kết thúc hay đâu. Hoàng thượng chỉ cần mở mắt lắng tai chờ là được”.

Khang Hy vốn thông minh, hiểu ý y ngay, nhìn y một lúc rồi gật gật đầu nói “Đúng thế, con tiện nhân

này tội ác đa đoan, sẽ không có kết thúc hay". Y đi đi lại lại trong phòng, nói "Kế sách hôm nay là phải làm sao cho bọn Lạt ma không tới mạo phạm phụ hoàng nữa. Hay nhất là chúng ta phải một người tin cậy được đi làm Phật sống Tây Tạng, bao nhiêu Lạt ma trên đời đều do y quản thì mới khỏi lo về sau. Nhưng Phật sống Tây Tạng là đầu thai từ nhỏ, bây giờ hoàng đế cử đi e là không xong, phải nghĩ cách thế nào..."

Vi Tiểu Bảo nghe tới đó hoảng sợ mất vía, nghĩ thầm "Hôm nay mình giả làm tiểu Lạt ma, đừng để lộ ngả giả thành chân. Lời hoàng thượng đã nói ra là không thu hồi được nữa, chặn trước là hơn", vội nói "Hoàng thượng, Phật sống Tây Tạng thì nô tài không làm được đâu". Khang Hy hô hô cười rộ, nói "Người khôn ngoan lắm. Thật ra làm Phật sống Tây Tạng có gì không hay đâu? Địa phận quản hạt của Phật sống còn rộng hơn Vân Nam do Ngô Tam Quế quản hạt, làm Phật sống tức là làm Tây Tạng vương đấy".

Vi Tiểu Bảo xoa tay lia lịa đáp "Chẳng thà nô tài làm một tiểu thái giám còn được kề cận hoàng thượng. Một khi làm Phật sống thì chẳng thể nào gần gũi hoàng thượng được. Tây Tạng vương cũng vậy, Đông Tạng vương cũng vậy, Thiên Tạng vương, Địa Tạng vương gì nữa nô tài cũng không làm được". Y nói mấy câu này là sự thật. Y ở với Khang Hy lâu ngày, hai người tuổi suýt soát nhau, chuyện trò lại ý hợp tâm đầu, dĩ nhiên sinh tình quyến luyến. Tuy một là tiểu hoàng đế, một là tiểu thị vệ, nhưng nếu xa nhau thì ai cũng bịn rịn.

Khang Hy hô hô cười rộ nói "Địa Tạng vương là danh hiệu của đức Bồ Tát mà người cũng đem ra nói nhăng à?"

Y đẩy cửa phòng bước ra, nói với Sát Nhĩ Châu và Đa Long “Hai người làm việc đắc lực, trăm sẽ ban thưởng”. Sát Nhĩ Châu và Đa Long cả mừng dập đầu tạ ơn. Khang Hy nói “Trăm sùng tín Phật pháp, quả nhiên mấy năm nay nhờ Bồ Tát bảo hộ độ trì nước nhà bình yên, trăm họ an lạc. Vì Tiểu Bảo thay trăm làm hòa thượng ở đây cũng có công lao rất lớn”. Vì Tiểu Bảo dập đầu tạ ơn.

Khang Hy nói “Hiện nay Vì Tiểu Bảo đã mãn hạn thay trăm, theo ta về cung, tới lượt Sát Nhĩ Châu xuất gia hai năm, nhưng không phải làm hòa thượng mà làm đại Lạt ma trên núi Ngũ Đài. Người cứ chọn một ngàn quân sĩ đắc lực ở Kiều Ky doanh cùng làm Lạt ma, chia ra trụ trì trong các chùa Lạt ma trên núi Ngũ Đài. Trong thời kỳ quân sĩ xuất gia, lương bổng được tăng gấp đôi, ngoài ra còn được ban thưởng”. Sát Nhĩ Châu sùng sốt, tuy không thích nhưng cũng phải tạ ơn lãnh chỉ.

Khang Hy nói “Làm điều thiện mà muốn cho người ta hay biết thì không phải là chân thiện. Việc này người dặn mọi người thủ khẩu như bình, không được tiết lộ. Ai trái lệnh cứ xử theo quân pháp, không khoan miễn gì cả”. Đa Long bắt hết Lạt ma ở núi Ngũ Đài đưa về kinh giam giữ, sai người báo cho Phật sống Đạt Lai nói hoàng thượng mời các vị Lạt ma này tới Bắc Kinh để khuếch trương Phật pháp, tuyên dương giáo lý. Chờ khoảng bảy tám mươi năm, Phật pháp hưng thịnh rồi sẽ đưa họ về Tây Tạng”. Y nói một câu, Sát Nhĩ Châu và Đa Long lại dạ một tiếng.

Vi Tiểu Bảo cả mừng “Lão tử được trở về cõi sống, từ nay không phải làm hòa thượng nữa”. Lại nghĩ “Bọn

Lạt ma kia liệu sống được bảy tám mươi năm nữa để về quê không? Họ lớn mật mạo phạm Lão hoàng gia mà hoàng thượng khoan hồng không giết, giam cầm suốt đời là có lợi lắm rồi”.

Khang Hy lại nói “Vi Tiểu Bảo, người được thăng làm Đô thống Kiêu kỵ doanh Chánh Hoàng kỳ kiêm Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ. Sát Nhĩ Châu, người làm đại Lạt ma cho tốt, khi trở về kinh ta sẽ sai đi làm Đề đốc ở tỉnh”. Hai người lại dập đầu tạ ơn.

Vi Tiểu Bảo cho là chuyện thường, nghĩ thầm Chánh Đô thống hay Phó Đô thống cũng thế. Sát Nhĩ Châu thì mừng rỡ vô cùng, quan to ở kinh rất nhiều, Đô thống Kiêu kỵ doanh bất quá là thân tín của hoàng đế, nhưng chỉ coi một doanh. Bất kỳ kỳ nào cũng có một Đô thống, có tới tám Đô thống, gặp mặt hoàng thân bối lạc, bối tử công hầu đều phải quỳ gối thỉnh an, ngoài lương bổng chẳng có trà nước gì khác, còn đi làm Đề đốc ở tỉnh mới oai phong tám mặt, tiền vào như nước.

Lúc ấy trời đã rạng sáng, Khang Hy truyền chỉ tới chùa Thanh Lương lễ Phật. Tới ngoài chùa, chỉ thấy guơm đao ngổn ngang dưới đất, ngọn cỏ mặt đá dính đầy vết máu, rõ ràng lúc bắt bọn Lạt ma tối qua đã xảy ra một trường kịch chiến. Khang Hy vào chùa tham bái Như Lai Phật tử và Văn Thù Bồ tát, rồi ra ngôi chùa nhỏ nơi Thuận Trị tham thiền ở phía sau núi quan sát, chỉ thấy gỗ cháy gạch nát, ngôi chùa

nhỏ đã bị thiêu rụi. Khang Hy ngấm ngấm hoảng sợ “Nếu đêm qua phụ hoàng không trốn ra ngoài thì đã bị thiêu ở trong chùa này rồi... Minh... minh...”. Y không dám nghĩ thêm nữa, sai Sách Ngạch Đồ bố thí hai ngàn lượng bạc trùng tu ngôi chùa nhỏ. Y biết phụ hoàng không muốn làm to chuyện nên không tiện cho nhiều tiền.

Khang Hy trở về Đại hùng bảo điện, quần tăng chùa Thiếu Lâm tới ra mắt. Họ thấy vị tiểu thí chủ này có đông tùy tùng, khí phái oai vệ, ắt là có lai lịch lớn, biết đâu là loại thân vương bối lặc. Quần tăng tuy không xu viêm phụ nhiệt, nhưng y bố thí nhiều tiền trùng tu ngôi chùa nhỏ, nên đều chấp tay tạ ơn. Bọn Trùng Thông cũng đã nhận ra phần đông bọn tùy tùng giả làm khách dâng hương là những người võ nghệ cao cường.

Khang Hy tới nơi phụ hoàng xuất gia, không muốn về ngay, nói “Ta muốn ở lại bảo sát vài hôm, không biết có tiện không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đại thí chủ quang lâm, mong còn không được...”.

Chợt bình một tiếng vang rền, bụi cát rơi xuống mù mịt, nóc Đại Hùng bảo điện đã bị phá thủng một lỗ lớn, bóng trắng chớp lên, một khối trắng lớn rơi mau xuống, là một nhà sư áo trắng, tay cầm trường kiếm nhảy xổ vào Khang Hy quát “Hôm nay ta rửa hờn cho thiên tử nhà Đại Minh”.

Khang Hy vội lùi lại. Bọn Đa Long, Sát Nhĩ Châu, Khang thân vương đứng bên hoàng đế không được đeo binh khí. Trong lúc kinh hãi đều vươn tay ra chụp vào

người kia. Người kia phất tay áo trái một cái, một luồng kinh lực cực kỳ lợi hại xô ra. Bọn Đa Long bảy tám người không đứng vững đều bị hất lui lại.

Bọn Trùng Tâm, Trùng Quang cùng quát “Không được hại người!”, ra tay cản trở. Nhà sư kia lại phất tay áo một cái. Các tăng nhân bậc chữ Trùng trong chùa Thiếu Lâm đều thi triển tuyệt kỹ hóa giải, nhưng Hồ trảo công, Long trảo thủ, Niêm hoa cầm nã thủ, Cầm long công của chúng tăng đều không chụp được người kia. Quần tăng trong lúc kinh ngạc đều nghĩ “Thiên hạ lại có nhân vật thế này”.

Nhà sư áo trắng không ngừng di động, lại phóng kiếm đâm vào Khang Hy. Khang Hy lung chạm bệ thờ, đã không còn lùi được nữa.

Vi Tiểu Bảo vội nhảy ra đứng chắn trước mặt Khang Hy, soạt một tiếng, mũi kiếm đã đâm vào ngực y, thanh kiếm cong lại không xuyên vào người. Vi Tiểu Bảo trước ngực đau buốt. Y đã rút chủ thủ ra, vung tay chém ra, chặt kiếm của đối phương đứt làm hai đoạn.

Nhà sư áo trắng ngăn người. Trùng Quan quát “Không được hại sư thúc ta!”. Y phóng chuồng trái đánh vào vai phải nhà sư áo trắng. Nhà sư áo trắng ném thanh trường kiếm bị gãy đi, xoay tay phóng chuồng đón đỡ. Trùng Quan chỉ thấy khí huyết nhộn nhạo, mắt nảy đom đóm.

Nhà sư áo trắng khen “Hảo công phu”. Nhìn quanh thấy rất đông cao thủ, nhất kiếm mới rồi đâm không trúng người một tiểu hòa thượng lại càng kinh dị, lúc

ấy không dám ham đánh, vươn tay phải ra một cái đã nắm được cổ áo Vi Tiểu Bảo, thân hình đột nhiên vọt lên, theo lỗ thủng trên nóc điện chuồn ra ngoài. Động tác của y cực kỳ mau lẹ, ba mươi sáu nhà sư cao thủ Thiếu Lâm trong điện không ai ngăn cản kịp.

Bọn Trùng Tâm, Trùng Quan vội theo lỗ thủng nhảy lên nóc điện chỉ thấy bóng trắng loang loáng chạy ra sau núi đã cách hơn mười trượng, khinh công của người kia quả thật không thể tưởng tượng nổi. Quân tăng đã thấy không đuổi kịp, nhưng phương trượng bản tự bị bắt, đuổi không kịp cũng phải đuổi, ba mươi sáu nhà sư quát tháo đuổi theo, nhưng chỉ trong chớp mắt bóng trắng đã mất hút chỗ khúc quanh sau núi.

Hồi 25

*Chim bay bạc đầu thương đế tử
Ngựa kẹ hồng phấn khóc cung nga*

Vì Tiểu Bảo bị xách lên chạy mau, giống như đang vân giá vụ, thấy rằng cây bên đường lướt qua, lại cảm thấy càng đi càng lên cao, trong lòng vô cùng khiếp sợ “Thằng trọc này đâm một kiếm mà mình không chết, nhất định không phục. Y muốn dùng cách khác, xem thử từ núi cao muôn trượng ném xuống thì thằng trọc nhỏ mình có chết không đây”. Quả đúng như dự đoán, đột nhiên nhà sư áo trắng buông tay ra ném Vì Tiểu Bảo xuống.

Vì Tiểu Bảo la lớn một tiếng, lưng chạm xuống đất, té ra chỉ bị ném xuống đất. Nhà sư áo trắng lạnh lùng nhìn y nói “Nghe nói phái Thiếu Lâm có môn Hộ thể thần công gươm đao chém không vào, không ngờ tiểu hòa thượng ngươi cũng học được”. Vì Tiểu Bảo nghe thanh âm người này trong trẻo, lại có ba phần dịu dàng, cảm thấy kinh ngạc, lúc nhìn tới người kia, chỉ thấy

guơng mặt trái xoan trắng nõn, chân mày cong vút, mắt phượng buồn rầu, rõ ràng là một thiếu phụ xinh đẹp khoảng ba mươi tuổi, chỉ là đầu cao trọc, có vết hương đốt, nguyên là một ni cô.

Vi Tiểu Bảo mừng thầm “Ni cô vẫn dễ nói chuyện hơn hòa thượng”. Y muốn ngồi dậy nhưng trước ngực đau nhói lên, khí huyết nhộn nhạo rất khó chịu. Vừa rồi y bị bà đâm một kiếm, tuy nhờ có bảo y hộ thân chưa thủng da thịt nhưng nội lực của bà quá mạnh làm y rất đau đớn, “ôi chao” một tiếng, lại ngã lãn ra.

Ni cô lạnh lùng nói “Ta tưởng thần công của phái Thiếu Lâm ghê gớm thế nào, té ra chẳng qua cũng chỉ có thế”.

Vi Tiểu Bảo nói “Không giấu gì sư thái, ba mươi sáu nhà sư Thiếu Lâm trong Đại Hùng bảo điện chùa Thanh Lương, có người là Thủ tọa Đạt Ma viện, có người là Thủ tọa Bát Nhã đường, ối chao... ối chao..., Thập bát La Hán đại danh lưng lẩy của phái Thiếu Lâm đều ở đó, ai cũng là cao thủ hàng đầu của phái Thiếu Lâm. Ba mươi sáu người họ mà địch không nổi một mình sư thái, ối chao...”, ngừng một lát lại nói tiếp “Nếu sớm biết thế này, tại hạ đã không vào chùa Thiếu Lâm, ối chao..., mà bái sư thái làm sư phụ thì còn hơn gấp trăm lần”.

Ni cô áo trắng khuôn mặt lạnh lùng thoáng hiện nét tươi cười, hỏi “Người tên gì? Học võ nghệ ở chùa Thiếu Lâm bao lâu rồi?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Bà ta hành thích hoàng thượng, nói muốn báo thù cho thiên tử nhà Minh, tự

nhiên là phản Thanh phục Minh, chỉ không biết là bạn hay là thù của Thiên địa hội. Tạm thời chưa nên thổ lộ tung tích vẫn hơn”, liền nói “Ta là đứa trẻ mồ côi ở Dương Châu, cha bị quân Thát Đát giết chết, từ nhỏ đã bị đưa vào hoàng cung làm tiểu thái giám, gọi là Tiểu Quế tử, về sau...”

Ni cô áo trắng trầm ngâm nói “Tiểu thái giám Tiểu Quế tử, dường như ta đã nghe tên người. Trong triều đình Thát Đát có gã đại gian thần tên Ngao Bái bị một tiểu thái giám giết chết, là ai giết thế?”. Vì Tiểu Bảo nghe nhắc trước tên Ngao Bái có ba chữ đại gian thần, liền nói “Là... là tại hạ giết”. Ni cô áo trắng nửa tin nửa ngờ hỏi “Đúng thật do người giết à? Võ công của Ngao Bái rất cao cường, được mệnh danh là Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ. Sao người giết được y?”

Vì Tiểu Bảo từ từ ngồi dậy kể lại chuyện bắt Ngao Bái, tiểu hoàng đế ra lệnh động thủ ra sao, mình đột ngột đâm Ngao Bái một đao thế nào, rắc tro hương vào mắt y thế nào, về sau đâm vào lưng y trong phòng giam thế nào. Chuyện này y đã kể không biết bao nhiêu lần, mỗi lần kể lại thêm thắt cho ly kỳ hấp dẫn.

Ni cô áo trắng im lặng nghe xong thở dài một hơi, nói một mình “Nếu sự thật lúc ấy như vậy thì các quả phụ nhà họ Trang phải tạ người lắm lắm”. Vì Tiểu Bảo vui mừng nói “Lão nhân gia nói các quả phụ nào, có phải bọn Tam thiếu nữ nãi nãi không? Bà đã cảm tạ tại hạ từ lâu, còn tặng tại hạ một a hoàn tên Song Nhi, bây giờ chắc cô ta đang nóng ruột muốn chết, cô ta...”. Ni cô áo trắng hỏi “Người làm sao quen được người nhà họ Trang?” Vì Tiểu Bảo kể lại, sau cùng nói “Nếu lão nhân gia không

tin, có thể gọi Song Nhi tới hỏi". Ni cô áo trắng nói "Người biết Tam thiếu nữ và Song Nhi là được rồi. Thế tại sao lại đi làm hòa thương?"

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm dĩ nhiên phải giấu việc Lão hoàng gia xuất gia, liền nói "Tiểu hoàng đế phái ta thay y tới chùa Thiếu Lâm xuất gia, về sau lại phái tới chùa Thanh Lương. Võ công của phái Thiếu Lâm ta học được rất ít, mà thật ra cho dù có học mấy chục năm, học hết tất cả Vi Đà chương, Bát Nhã chương, Niêm hoa cầm nã thủ gì gì cũng đều vô dụng đối với lão nhân gia".

Ni cô áo trắng bỗng sa sầm mặt, dãn giọng quát "Người là người Hán, sao lại tôn giáo làm cha, xả thân bảo vệ hoàng đế? Đúng là lòng dạ của kẻ nô tài".

Vi Tiểu Bảo trong lòng ón lạnh, câu hỏi này quả thật không dễ trả lời. Vừa rồi ni cô áo trắng hành thích Khang Hy, y trong lúc nguy cấp đem thân ra đỡ, hoàn toàn không nghĩ tới việc lấy lòng hoàng đế, chỉ hấy Khang Hy là người thân nhất của mình trên đời, giống như anh ruột mình vậy, bất kể thế nào cũng quyết không để người khác giết y.

Ni cô áo trắng lạnh lùng nói "Bọn Thất Sát Mân Châu tới cướp thiên hạ Đại Minh chúng ta cũng chưa phải là kẻ xấu xa nhất. Kẻ xấu xa nhất phải là bọn người Hán nổi giáo cho giặc, chỉ cầu được vinh hoa phú quý, việc xấu xa nào cũng làm được". Bà vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào mặt Vi Tiểu Bảo, thông thả nói "Ta ném người từ trên đỉnh núi này xuống, xem Hộ thể thần công của người còn có tác dụng không?"

Vi Tiểu Bảo la lớn “Dĩ nhiên là không có tác dụng, thật ra cũng không cần ném ta trên núi xuống, chỉ cần đánh một chuồng lên đỉnh đầu thì đầu ta sẽ vỡ thành mười bảy tám mảnh”.

Ni cô áo trắng lại hỏi “Người lấy lòng hoàng đế Thát Đát, được lợi lộc gì?”

Vi Tiểu Bảo nói lớn “Ta không lấy lòng y. Tiểu hoàng đế là bạn ta. Y... y nói Vĩnh bất gia phú, yêu thương bách tính. Người giang hồ chúng ta lấy nghĩa khí làm trọng, phải yêu thương bách tính”. Thật ra y quả thật có nghĩa khí với Khang Hy, còn yêu thương bách tính gì đó thì nằm mơ cũng chưa nghĩ tới, nhưng trước mắt tính mạng là quan trọng, phải đội cái mũ này để chống đỡ một phen.

Ni cô áo trắng trên mặt hiện ra vẻ nghi ngờ, hỏi “Nhà vua nói vĩnh bất gia phú, yêu thương bách tính à?”. Vi Tiểu Bảo vội nói “Đúng thế, đúng thế, cũng không biết đã nói hàng mấy trăm lần. Hoàng thượng còn nói sau khi hoàng đế Thát Đát vào cửa quan đã tàn sát bách tính, thật là không nên, nào là Dương Châu thập nhật, Gia Định tam đồ, đều là việc làm của loài cầm thú súc sinh, khiến lòng y không yên, nên... nên phải lên núi Ngũ Đài thấp hương lạy Phật, còn hạ chỉ không thu tiền thuế của Dương Châu, Gia Định trong ba năm”. Ni cô áo trắng gật gật đầu. Vi Tiểu Bảo lại nói “Tên gian thần Ngao Bái giết hại nhiều kẻ trung lương, tiểu hoàng đế đã cản trở mà y không chịu nghe nên giận quá bảo ta giết y đi. Bạch sư thái, nếu người giết tiểu hoàng đế thì công việc triều chính sẽ vào cả tay thái hậu. Con dĩ già ấy vô cùng tệ hại, thị mà nắm quyền ắt lại gây ra Dương

Châu thập nhật, Gia Định tam đồ. Người muốn giết bọn Thất Sát thì giết con dĩ già ấy đi là được”.

Ni cô áo trắng trừng mắt nhìn Vi Tiểu Bảo nói “Trước mặt ta ngươi không được thốt ra những lời thô tục vô lễ”. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ dạ, trước mặt lão nhân gia từ nay trở đi trong vòng bảy tám chục năm, ta cũng không nói nửa lời thô tục”.

Ni cô áo trắng ngẩng đầu nhìn mây trắng trên trời, không để ý gì tới y, qua một lúc lại hỏi “Thái hậu làm chuyện gì tệ hại?”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Những việc tệ hại của thái hậu không liên can gì tới ni cô này, mình cứ bịa ra tội trạng đổ lên đầu con dĩ già”. Nghĩ vậy liền nói “Thái hậu nói hiện nay thiên hạ là của nhà Đại Thanh, nên đào mồ cuốc mả mười bảy mười tám hoàng đế nhà Minh để xem trong đó có bảo bối gì không, lại nói không thể để người Hán họ Chu nào trong thiên hạ sống sót, phải tìm giết cả nhà mới khỏi lo họ đoạt mất giang sơn của nhà Đại Thanh...”.

Ni cô áo trắng cả giận, không nhìn được nữa, đập chuông phải xuống phiến đá “chát” một tiếng, lập tức mảnh vụn bay tung, quát “Con đàn bà này thật ác độc”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chứ không phải sao ? Ta khuyên tiểu hoàng đế, nói ngàn vạn lần không nên làm những chuyện ấy”.

Ni cô áo trắng hừ một tiếng, hỏi “Người có học vấn gì, nói lý lẽ gì mà khuyên được tiểu hoàng đế nghe theo?”

Vi Tiểu Bảo nói “Lý lẽ của ta rất rộng lớn, ta nói : hoàng thượng, người nào rồi cũng phải chết. Ở dương gian

cố nhiên người Mãn Châu người cầm quyền, nhưng người đâu biết Diêm vương dưới Âm phủ là người Hán hay người Mãn. Những phán quan, tiểu quỷ, quỷ Đầu trâu, quỷ Mặt ngựa, Hắc Vô thường, Bạch Vô thường là người Hán hay người Mãn? Bọn họ đều là người Hán, người ở dương gian hà hiếp người Hán, cứ cho là sống được một trăm tuổi cũng có một ngày phải chết. Tiểu hoàng đế nói : Tiểu Quế tử, may được người nhắc nhở, nên chủ ý xấu xa của thái hậu tiểu hoàng đế đều không nghe một lời nào, lại nói muốn ban tiền bạc để trùng tu phần mộ của các hoàng đế Đại Minh từ Hồng Vũ gia gia tới Sùng Trinh hoàng đế, còn có Phúc vương, Lỗ vương, Đường vương, Quế vương gì gì nữa, nhiều quá ta không nhớ hết”.

Ni cô áo trắng đột nhiên mi mắt đỏ hoe, nước mắt tuôn rơi, từng giọt từng giọt lăn trên áo rơi xuống cỏ, qua một lúc lâu bà đưa tay áo lau nước mắt rồi nói “Nếu đúng như thế thì không những người không có tội”lỗi gì mà còn có công lớn, nếu không... nếu không thì lăng mộ các đế vương nhà Minh đã bị... mục ác phụ kia khai quật...”, nói tới đó thanh âm nức nở không nói ra lời. Bà đứng dậy bước tới mỏm đá cạnh vực thẳm.

Vi Tiểu Bảo kêu lớn “Su thái, người... người đừng... đừng hủy mình”, nói xong chạy tới nắm tay trái bà. Trong chớp mắt ấy y rất có hảo cảm với vị ni cô xinh đẹp này, chỉ thấy bà xinh đẹp thanh cao, văn nhã từ hòa, những phụ nữ y gặp trong đời không ai bằng được. Vừa nắm một cái, chỉ thấy có tay áo không, Vi Tiểu Bảo ngẩn ra, mới biết bà không có cánh tay trái.

Ni cô áo trắng quay lại nói “Nói vậy, việc gì ta lại tự hủy mình?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta thấy người quá

thương tâm, chỉ sợ người nhất thời không nghĩ kỹ". Ni cô áo trắng hỏi "Nếu ta tự hủy mình thì người trở về bên cạnh hoàng đế, từ nay vinh hoa phú quý, há không hay à ?" Vi Tiểu Bảo nói "Không, không, ta làm tiểu thái giám cũng là chuyện bất đắc dĩ. Người Thất Sát sát hại phụ thân của ta, khi nào ta lại nhận giặc làm... làm cha?". Ni cô áo trắng gật gật đầu nói "Người cũng còn có lương tâm", rồi lấy ra mười mấy lạng bạc đưa y, nói "Cho người làm lộ phí, người về Dương Châu đi".

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Tiền bạc ta thưởng người ta không phải hai trăm cũng là một trăm lượng, số tiền nhỏ mọn của người có đáng gì ? Vị sư thái này lòng dạ hiền lành, mình phải làm bà thương mến mới được". Y không nhận tiền, đột nhiên quỳ xuống đất ôm chân ni cô áo trắng khóc oà lên.

Ni cô áo trắng cau mày hỏi "Người làm gì vậy? Đứng dậy đi, đứng dậy đi". Vi Tiểu Bảo nói "Ta... ta không cần tiền". Ni cô áo trắng hỏi "Vậy sao người lại khóc ?". Vi Tiểu Bảo nói "Ta không cha không mẹ, trước nay không ai thương xót. Sư thái, người rất giống gia mẫu... ta thường nghĩ ... có một người mẹ tốt thương ta là đủ.". Ni cô áo trắng đỏ mặt lên khẽ nói "Người đừng nói bậy. Ta là người xuất gia...". Vi Tiểu Bảo nói "Dạ, dạ" rồi đứng dậy, mặt đầy nước mắt, nói khóc là khóc vốn là một tuyệt kỹ của y.

Ni cô áo trắng trầm ngâm nói "Ta muốn đi Bắc Kinh, đem người đi theo cũng được, nhưng người lại là một tiểu hòa thượng...".

Lục Lâm kỳ tập 1

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trở về Bắc Kinh thì còn gì bằng, vội nói “Ta làm tiểu hòa thượng chỉ là chuyện giả. Sau khi xuống núi, ta thay áo khác là xong”.

Ni cô áo trắng gật đầu không nói gì nữa, cùng đi xuống núi. Gặp quãng đường hiểm trở khó đi, ni cô áo trắng lại nắm cổ áo Vi Tiểu Bảo nhắc lên nhẹ nhàng khéo léo nhảy qua. Vi Tiểu Bảo khen ngợi không ngớt, lại chê võ công của phái Thiếu Lâm tuy nổi tiếng thiên hạ nhưng không bằng một góc của bà. Ni cô áo trắng tựa hồ không nghe tiếng. Sau nghe Vi Tiểu Bảo nhắc đi nhắc lại tới bảy tám lần bèn nói “Võ công của phái Thiếu Lâm dĩ nhiên có nhiều chỗ độc đáo, trẻ con ếch ngồi đáy giếng, không nên bạ đâu nói đấy. Chỉ nói môn Hộ thể thần công đạo thương chém không vào của người, chính ta cũng không biết”.

Vi Tiểu Bảo khích động, nói “Hộ thể thần công của ta chỉ là giả”. Y cởi áo ngoài để hở tấm áo trong màu đen ra, nói tiếp “Chỉ có tấm áo này là đạo thương chém không vào”. Ni cô áo trắng liền vận nội công vào ngón tay đâm một cái. Chỉ lực của bà có thể đâm đứt được cả dây sắt mà không làm sây sứt gì tấm bồi tấm màu đen này. Bà cười khê một tiếng, nói “Té ra là thế, ta vẫn kỳ quái, cho dù võ công phái Thiếu Lâm thật sự cao cường, nhưng người còn nhỏ tuổi cũng quyết không thể đạt tới hỏa hầu như thế”. Bà cởi bỏ được mối hoài nghi, trong lòng cao hứng, cười nói “Thằng nhỏ người ăn nói rất thành thật”.

Vi Tiểu Bảo cười thầm, trong đời còn có người khen y thật thà thì đúng là chuyện hiếm có. Y nói “Ta đối với người khác không thành thật lắm đâu, nhưng đối với sư

thái không dối trá một câu nào. Ta cũng không hiểu vì sao? Chắc là vì ta xem sự thái cũng như... cũng như mẹ...". Ni cô áo trắng nói "Trở đi người đừng nói thế nữa, khó nghe lắm".

Vì Tiểu Bảo nói "Dạ, dạ", nghĩ thầm "Người đâm vào ngực ta một nhát, đến bây giờ cũng chưa hết đau. Ta đã gọi người mấy tiếng má má, thế là có vay có trả rồi". Nguyên y gọi bà là mẹ tức là thóa mạ bà là đi điếm, vì mẹ y là một kỹ nữ.

Vì Tiểu Bảo lấy làm đắc ý, bất giác đưa mắt nhìn ni cô áo trắng thấy bà gương mặt xinh đẹp trang nhã lại có vẻ đài các thanh cao, bất giác nảy lòng kính cẩn. Vừa rồi y gọi mấy câu má má, bây giờ lại cảm thấy hơi hối hận.

Y lại nhìn ni cô áo trắng, thấy bà nước mắt lưng tròng, đang như sắp khóc, trong lòng ngạc nhiên.

Y dĩ nhiên không biết ni cô áo trắng đang nghĩ "Tâm bối tâm này đáng lẽ mình phải nghĩ tới rồi. Y... y không phải cũng có một chiếc như vậy sao?"

Ni cô áo trắng cùng Vì Tiểu Bảo từ phía bắc xuống núi rồi quay sang phía đông. Tới một thị trấn, Vì Tiểu Bảo liền đi mua quần áo cải trang làm một thiếu niên công tử. Lúc giả làm Lạt ma hộ tống Thuận Trị rời chùa Thanh Lương, ngân phiếu mấy mươi vạn lượng bạc tự nhiên là y cất trong người. Dọc đường y dặn các khách điếm làm những món chay tinh khiết, hầu hạ ni cô áo trắng rất chu đáo.

Ni cô áo trắng phân biệt món ăn ngon dở rất tinh vi, tựa hồ xuất thân từ nhà đại phú quý, khác hẳn bọn tăng lữ chùa Thiếu Lâm. Tuy không có ý lựa chọn, nhưng món nào thanh khiết ngon lành, bà ăn nhiều hơn mấy miếng. Vì Tiểu Bảo đã có tiền, chỉ cần trong chợ có hàng thì nhân sâm, yến sào, phục linh, ngân nhĩ, nấm kim tiền, dất mảy cũng mua. Y chuồng quán Ngự trù phòng khá lâu, gặp những ngày Phật đản, Quan Âm đản hoặc những ngày lễ tiết, thái hậu và hoàng đế đều ăn chay nên những món chay y rất thành thạo. Có khi nhà bếp ở khách điểm không biết nấu nướng, phải mời y ra chỉ dẫn. Những bữa ăn trong quán trọ này có tới bảy tám phần giống những bữa ngự thiện trong hoàng cung.

Ni cô áo trắng trầm mặc ít nói, thường suốt ngày không nói một câu. Vì Tiểu Bảo đã sinh lòng tôn kính bà, cũng không dám ăn nói bừa bãi. Tối Bắc Kinh, Vi Tiểu Bảo tìm một khách điểm lớn, vừa vào cửa đã thưởng ngay mười lượng bạc. Chuồng quỹ thấy ni cô vào trọ cũng hơi bất ngờ nhưng thấy vị quý công tử này hào phóng nên tiếp đãi rất ân cần. Ni cô áo trắng với mọi chuyện tựa hồ đều coi là đương nhiên, trước nay không hỏi tới.

Ăn cơm trưa xong, ni cô áo trắng nói "Ta muốn đi Môi Sơn". Vì Tiểu Bảo nói "Đi Môi Sơn à ? Đó là nơi Sùng Trinh hoàng đế quy thiên. Chúng ta nên tới khấu đầu vài cái".

Môi Sơn ở cạnh hoàng cung, chỉ trong khoảnh khắc đã tới nơi. Hai người lên núi rồi, Vi Tiểu Bảo chỉ một gốc cây lớn nói "Sùng Trinh hoàng đế chết treo trên cây này".

Ni cô áo trắng giang tay ra ôm thân cây, cánh tay không ngừng run lên, nước mắt ròng ròng, đột nhiên buông tiếng khóc lớn, nằm phục xuống đất.

Vi Tiểu Bảo thấy bà khóc rất thương tâm, nghĩ thầm “Không lẽ vị sư thái này có mối liên quan với Sùng Trinh hoàng đế?”. Y chợt động tâm niệm “Hay bà cũng như Đào cô cô, trước kia đã làm cung nữ nhà Đại Minh. Biết đâu lại là một vị phi tần của vua Sùng Trinh?”, nhưng lại lắc đầu nghĩ thầm “Không phải, xem vẻ người không đúng. Nhỏ tuổi hơn con đã già nhiều thì làm phi tần của Sùng Trinh hoàng đế thế nào được?”. Ni cô áo trắng khóc lóc cực kỳ bi thiết, cơ hồ ngất đi. Vi Tiểu Bảo thấy thế không nhìn được cũng sa lệ. Y quỳ mọp xuống đất hướng về phía cây lớn dập đầu lay mấy lay.

Ni cô áo trắng khóc lóc hồi lâu rồi lại đứng lên ôm lấy thân cây. Đột nhiên thân hình bà run lên bần bật ngất đi, từ từ tụt xuống. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, vội lại nâng đỡ, gọi “Sư thái, sư thái, mau tỉnh lại”

Qua hồi lâu, ni cô áo trắng dần dần tỉnh lại, định thần nói “Chúng ta tới hoàng cung xem”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng. Nhưng hãy trở về khách điểm, để ta đi tìm một bộ quần áo thái giám cho sư thái thay rồi sẽ đưa người vào cung”. Ni cô áo trắng tức giận hỏi “Sao ta lại mặc y phục thái giám Thát Đát?”. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ, dạ... thế thì... thế thì sư thái mặc giả làm Lạt ma vậy. Trong hoàng cung thường có Lạt ma lui tới...”. Ni cô áo trắng nói “Ta cũng không thèm giả làm Lạt ma, cứ thế này xông thẳng vào cung, ai ngăn cản được?”.

Vi Tiểu Bảo lại nói “Dạ dạ, bọn thị vệ quả không ngăn nổi sư thái, chỉ có điều... e không tránh khỏi đại

khai sát giới. Sư thái còn mãi giết người thì không thể bình tĩnh để xem phong cảnh". Y thật tình không muốn ni cô áo trắng cứ thế này xông vào hoàng cung.

Ni cô áo trắng gật đầu nói "Người nói thế cũng phải. Chờ đến đêm sẽ vào cung là được. Người cứ ở khách điểm đợi ta để khỏi gặp nguy hiểm". Vi Tiểu Bảo vội nói "Không không, ta xin đi theo sư thái, vì sư thái vào cung một mình, ta không yên tâm, hơn nữa mọi thứ trong hoàng cung ta đã thuộc hết. Không những ta biết khắp mọi chỗ mà còn quen cả mặt người nữa. Sư thái muốn xem nơi nào, ta sẽ dẫn tới đó". Ni cô áo trắng im lặng không nói gì, ngơ ngẩn xuất thần.

Đến canh hai, ni cô áo trắng và Vi Tiểu Bảo ra khỏi khách điểm. Tới bức tường ngoài cung, Vi Tiểu Bảo nói "Chúng ta vòng ra góc Đông bắc, chỗ đó tường thấp hơn, bên trong là nơi ở của bọn tôi tớ làm việc tạp dịch, không có thị vệ tuần tra". Ni cô áo trắng theo lời y chỉ, vòng ra góc Đông bắc, nắm lưng Vi Tiểu Bảo nhẹ nhàng nhảy vào trong.

Vi Tiểu Bảo khẽ hỏi "Bên này là Lạc Thộ đường và Dưỡng Tính điện, sư thái muốn xem chỗ nào?". Ni cô áo trắng trầm ngâm nói "Nơi nào ta cũng muốn xem". Hai người liền đi về phía tây, xuyên qua Lạc Thộ đường và Dưỡng Tính điện, quanh vào hồi lang rồi qua Huyền Khung bảo điện, Cảnh Dương cung, Chung Tụy cung đi tới Ngự hoa viên.

Trong đêm tối mà ni cô áo trắng chân bước thoăn thoắt rất mau lẹ. Cả những khúc quanh ngã rẽ bà cũng

không ngần ngại chút nào. Thấy thị vệ hoặc phu canh đi tuần, bà liền ẩn vào góc nhà hoặc sau gốc cây. Vì Tiểu Bảo rất ngạc nhiên, nghĩ thầm “Tại sao vị sư thái này lại thuộc hết địa thế trong cung như thế? Nhất định trước đây bà đã từng ở trong cung”.

Qua Ngự hoa viên, hai người tiếp tục đi về phía tây, qua cửa Khôn Ninh vào tới ngoài cung Khôn Ninh. Ni cô áo trắng ngần ngại một chút rồi hỏi “Có phải hoàng hậu ở cung này không?”. Vì Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng chưa thành hôn, chưa có hoàng hậu. Trước kia thái hậu ở đây, bây giờ đã dời qua cung Từ Ninh. Cung Khôn Ninh này hiện bỏ trống không người ở”. Ni cô áo trắng nói “Chúng ta thử tới xem”. Tới ngoài cung, bà giơ tay lên đặt vào cửa sổ hơi vận kinh lên, then cửa rắc rắc vài tiếng, đã bị đánh gãy. Bà đẩy cửa nhảy vào, Vì Tiểu Bảo cũng chuồn vào theo.

Cung Khôn Ninh là tấm cung của hoàng hậu. Vì Tiểu Bảo trước nay chưa vào bao giờ. Trong cung lâu ngày không có người, mùi hôi hám xông lên nồng nặc. Ánh trăng lọt qua lớp giấy dán cửa sổ soi vào ánh sáng mờ mờ, thấy rõ ni cô áo trắng ngồi xuống cạnh giường không nhúc nhích. Sau một lúc y nghe tiếng tí tách, thì ra nước mắt bà nhỏ xuống vật áo.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Phải rồi, có quá nửa là sư thái cũng như Đào cô cô, vốn đã làm cung nữ trong cung, hầu hạ hoàng hậu nhà Minh”. Chỉ thấy bà ngẩng đầu nhìn lên xà nhà khẽ nói “Chu hoàng hậu ngày trước tự tử ở đây”. Vì Tiểu Bảo “Đạ” một tiếng, không nghĩ ngờ gì nữa, khẽ hỏi “Sư thái, người muốn gặp cô cô của ta không?”

Ni cô áo trắng ngạc nhiên hỏi “Cô cô của người à ? Thị là ai?” Vi Tiểu Bảo nói “Cô cô của ta họ Đào, tên Hồng Anh...”. Ni cô áo trắng giật mình kêu khẽ “Hồng Anh à ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế. Biết đâu người cũng biết bà. Ngày trước cô cô ta hầu hạ Trương công chúa con Sùng Trinh hoàng đế”.

Ni cô áo trắng hỏi “Hay lắm, hay lắm, hiện giờ thị ở đâu? Người mau... mau gọi thị tới gặp ta”. Bà bình thường vẫn thản nhiên, cả lúc vào chùa Thanh Lương hành thích Khang Hy, dù hành động gấp rút vẫn không mất vẻ trấn tĩnh, nhưng lúc này giọng nói lại mười phần nôn nóng.

Vi Tiểu Bảo nói “Đêm nay thì không gọi được rồi”. Ni cô áo trắng vội hỏi “Tại sao vậy? Tại sao vậy?”. Vi Tiểu Bảo nói “Cô cô ta trung thành với nhà Đại Minh, từng hành thích thái hậu Thát Đạt, tiếc là đâm thì chưa chết, chỉ đành ẩn núp trong cung. Bà có nhìn thấy ám hiệu của ta thì mới tới gặp nhau, tối mai mới gặp được”. Ni cô áo trắng nói “Hay lắm. Hồng Anh là một a hoàn có khí tiết. Người làm ám hiệu thế nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta đã ước hẹn với cô cô, cứ ra hỏa trường xếp một đồng đá, cắm một mảnh gỗ vào là cô cô biết, sẽ tới chỗ hẹn chờ”.

Ni cô áo trắng nói “Vậy chúng ta đi làm ám hiệu”. Bà nhảy ra cửa sổ dắt tay Vi Tiểu Bảo tới cửa Long Phúc qua cung Vĩnh Thọ, điện Thể Nguyên, điện Bảo Hòa, đi về phía bắc tới hỏa trường. Vi Tiểu Bảo nhặt một hòn than vẽ hình chim sẻ vào mảnh gỗ xong, nhặt đá xếp thành một đồng, vừa cắm cành cây xong, bỗng nghe ni cô áo trắng nói “Có người tới”.

Hỏa trường là nơi đốt phế vật ở trong cung, đang đêm khuya lại đột nhiên có người tới là chuyện khác thường. Vì Tiểu Bảo kéo tay ní cô áo trắng núp vào sau một cái lu lớn. Chỉ nghe tiếng bước chân rất nhỏ, một người chạy tới, dừng bước nhìn quanh, thấy mảnh gỗ Vì Tiểu Bảo cắm vào đồng đá, người kia sững sốt tiến lại nhỏ lên. Người kia xoay người một cái, dưới ánh trăng Vì Tiểu Bảo nhìn rõ mặt, chính là Đào Hồng Anh, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Y cất tiếng hô “Cô cô, tiểu diệt ở đây!”. Rồi từ sau cái lu nhảy ra.

Đào Hồng Anh vội bước tới ôm lấy y, vui mừng nói “Hảo hài tử, người đã về rồi à ? Hàng ngày cứ đến đêm là ta lại tới đây xem, chỉ mong nhìn thấy ám hiệu của người”. Vì Tiểu Bảo nói “Cô cô, có người muốn gặp cô cô đây”. Đào Hồng Anh lộ vẻ kinh nghi, buông tay ra hỏi “Ai vậy?”.

Ni cô áo trắng đứng thẳng người lên khẽ nói “Ta đây, Hồng Anh, người... người còn nhận ra ta không?”.

Đào Hồng Anh không ngờ phía sau cái lu còn có người nữa, bất giác giật mình kinh hãi, lùi lại ba bước, xoay tay phải ra sau lưng rút thanh đoản kiếm rồi hỏi lại “Ai... ai đó?”

Ni cô áo trắng thở dài nói “Té ra người không nhận ra ta nữa rồi”. Đào Hồng Anh ngáp ngừng “Ta... ta... không nhìn rõ mặt tôn giá... tôn giá... là...”.

Ni cô áo trắng khẽ nghiêng đi cho ánh trăng soi rõ một bên mặt, khẽ nói “Diện mạo của người cũng thay đổi nhiều quá”.

Đào Hồng Anh run lên nói “Người là... người là...”. Đột nhiên bà bỏ đoản kiếm xuống kêu lên “Công chúa...”.

Là người à ? Tôi... tôi...". Bà nhảy xổ lại ôm chân ni cô áo trắng, quỳ phục xuống đất, nghẹn ngào nói "Công chúa, hôm nay gặp lại công chúa, cho dù... cho dù tôi phải chết ngay tức khắc cũng... cũng rất vui mừng".

Vừa nghe hai chữ "Công chúa", Vi Tiểu Bảo vô cùng kinh ngạc, nhưng lập tức nhớ lại Đào Hồng Anh từng kể ngày xưa bà làm cung nữ tiền triều, hầu hạ Trưởng công chúa. Sau khi Lý Sấm đánh vào Bắc Kinh, Sùng Trinh vung kiếm định giết Trưởng công chúa, chém đứt một cánh tay bà. Đào Hồng Anh ngất đi trong cảnh hỗn loạn, khi tỉnh lại thì không thấy hoàng đế và công chúa đâu nữa. Vi Tiểu Bảo nhìn ni cô áo trắng một cái, nghĩ thầm "Bà cụt một cánh tay mà lại thuộc hết tình hình trong cung. Lúc bà ngồi khóc ở cung Khôn Ninh lẽ ra mình phải đoán ra rồi. Vậy mà tới bây giờ nghe Đào cô cô nói mới biết thì quả là mình vô cùng ngu xuẩn".

Chỉ nghe ni cô áo trắng hỏi "Bấy lâu nay ngươi vẫn ở trong cung à?". Đào Hồng Anh nói "Dạ". Ni cô áo trắng nói "Thằng nhỏ này bảo ngươi đã hành thích thái hậu Thát Đát, như thế rất hay, nhưng... nhưng cũng sẽ rất khó cho ngươi", nói tới đó không kìm được chảy nước mắt. Đào Hồng Anh nói "Công chúa tám thân ngàn vàng, không thể nán ná ở đây, nô tỳ xin lập tức đưa công chúa ra khỏi cung". Ni cô áo trắng thở dài nói "Đã lâu ta không còn là công chúa nữa rồi". Đào Hồng Anh nói "Không, không. Trong mắt nô tỳ công chúa vĩnh viễn là công chúa, là Trưởng công chúa của nô tỳ".

Ni cô áo trắng cười thầm một tiếng. Dưới ánh trăng, nước mắt trên má bà lóng lánh khiến nụ cười càng thêm

về thê lương. Bà thông thả hỏi “Cung Ninh Thọ bây giờ có người ở không? Ta muốn qua thăm cảnh cũ”. Đào Hồng Anh nói “Hiện nay cung Ninh Thọ là chỗ ở... của Kiến Ninh công chúa, nhưng mấy hôm nay hoàng đế, thái hậu và công chúa Thất Sát đều rời khỏi kinh thành, không hiểu đi đâu. Trong cung Ninh Thọ chỉ còn mấy tên cung nữ và thái giám. Để nô tỳ giết chết bọn họ rồi sẽ mời công chúa tới”. Nguyên cung Ninh Thọ là tấm cung của công chúa, ngày trước chính là nơi ở của công chúa Trường Bình nhà Đại Minh.

Ni cô áo trắng nói “Bất tất phải giết người, chúng ta cứ qua đó xem cũng được”. Đào Hồng Anh nói “Dạ”. Bà không biết Trường Bình công chúa hiện đã mang một thân võ công siêu phàm nhập thánh, chỉ cho là Vi Tiểu Bảo lên dắt vào cung. Bà chợt gặp chủ cũ, trong lòng khích động, dùng nói Trường công chúa muốn qua thăm chốn cũ, mà có phải xông vào núi đao vạc dầu bà cũng không ngần ngại đi trước.

Ba người đi về phía bắc ra cửa Tây Thiết rồi rẽ sang phía đông qua cửa Thuận Trinh, cùng mấy nhà kho chứa vải vóc, trà rượu là tới ngoài cung Ninh Thọ.

Đào Hồng Anh khẽ nói “Xin công chúa để nô tỳ trừ khử bọn cung nữ thái giám đã”. Ni cô áo trắng nói “Không cần”, rồi gio tay xô cửa, then khẽ rắc một tiếng gãy lìa, cánh cửa mở ra, ni cô áo trắng bước vào. Tuy triều đại thay đổi nhưng quy củ trong cung cũng không khác mấy. Cung Ninh Thọ là chỗ ở cũ của ni cô áo trắng, bà biết rõ chỗ ngủ của bọn thái giám cung nữ, không chờ mọi người tỉnh dậy, đã điểm vào vụng huyệt của từng người, rồi vào tắm diện của công chúa, Đào Hồng Anh vừa sợ vừa

mừng, nói “Công chúa, không ngờ võ công của người cao minh như thế”.

Ni cô áo trắng ngồi xuống giường, nghĩ lại những chuyện hơn hai mươi năm trước đã về truyền thần cho một người, ngủ chung với người đó cùng một gối. Hiện nay thiên hạ đều bị người Thất Đát chiếm cứ. Cả phòng ngủ của mình cũng bị cho công chúa Thất Đát chiếm cứ, người kia hiện đang ở ngoài vạn dặm, đời này kiếp này khó mà gặp lại(*)

Đào Hồng Anh và Vi Tiểu Bảo đứng hầu bên cạnh, im lặng không nói gì. Qua một lúc lâu ni cô áo trắng thở dài một tiếng, buồn bã nói “Thấp nển lên đi”. Đào Hồng Anh “Dạ” một tiếng, đánh lửa thắp nến, chỉ thấy trên vách trên bàn toàn là binh khí như đao kiếm roi da, tựa hồ chỗ ở của một võ sĩ chứ không phải tẩm cung của một vị công chúa cành vàng lá ngọc.

Ni cô áo trắng nói “Té ra cô công chúa này bản tính hiếu võ”.

Vi Tiểu Bảo nói theo “Tính nết công chúa Thất Đát rất quái đản, không những thích đánh người mà còn thích người ta đánh mình. Võ công thì vô cùng tầm thường lắm, còn kém cả ta”. Ý nhìn lên giường một cái, nhớ tới hôm trước núp trong chần của công chúa, bị thái hậu bắt được, nếu tẩm Ngũ Long lệnh của Hồng giáo chủ không rơi ra thì bây giờ y đã làm tiểu thái giám dưới âm cung để hầu hạ cho công chúa của Diêm vương rồi.

(*) (Xét : Truyện công chúa Trường Bình nhà Đại Minh, xin đọc Bích huyết kiếm).

Ni cô áo trắng khẽ hỏi “Bao nhiêu tranh họa thư thiếp của ta đều bị thị vút hết rồi”. Đào Hồng Anh nói “Dạ, cô gái Phiên bang này dường như không biết mấy chữ thì hiểu gì được tranh họa thư thiếp?”.

Ni cô áo trắng giơ tay lên khẽ vẫy một cái, quạt tắt ngọn nến rồi nói “Người theo ta ra ngoài hoàng cung”.

Đào Hồng Anh “Dạ”, rồi nói “Công chúa, thân thủ của người cao cường như vậy, nếu bắt được thái hậu Thát Đát, ép thị giao mấy bộ kinh thư ra là có thể phá hoại long mạch của người Thát Đát”

Ni cô áo trắng hỏi “Kinh thư gì, long mạch của người Thát Đát gì?”. Đào Hồng Anh liền thuật lại lai lịch tám pho *Tứ thập nhị chương kinh*. Ni cô áo trắng im lặng nghe đến hết, trầm ngâm một lúc rồi nói “Nếu trong tám pho kinh thư đó quả thật có cất giấu bí mật to lớn như thế, có thể phá được long mạch của người Thát Đát thì không gì tốt bằng, cứ chờ bọn thái hậu Thát Đát về cung, chúng ta lại tới”.

Ba người rời khỏi cung Ninh Thọ, lại theo phía đông bắc tường thành nhảy ra trở về khách điểm. Đào Hồng Anh và ni cô áo trắng ngủ chung một phòng. Chuyện xảy ra hơn hai chục năm, đêm nay mới được chủ tớ ngủ cùng một phòng, vui mừng khôn xiết, đêm ấy làm sao ngủ được?

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mình đã giữ năm bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, một bộ hiện ở chỗ hoàng thượng, còn hai bộ không biết ở đâu. Vị công chúa sư thái này muốn bức bách con đi già giao kinh thư ra thì thị lấy gì mà đưa ra. Chỉ cần nói vài câu, khích công chúa sư thái giết thị đi, nhổ cái đinh trước mắt mình và hoàng thượng”.

Sau đó vài hôm, ni cô áo trắng và Đào Hồng Anh ở lì trong khách điểm không bước ra khỏi cửa. Vì Tiểu Bảo hàng ngày ra ngoài nghe ngóng xem hoàng thượng đã về kinh chưa. Đến trưa hôm thứ bảy, thấy bọn Khang thân vương, Sách Ngạch Đồ, Đa Long thống lãnh bọn Ngự tiền thị vệ, lại có mấy cỗ kiệu rầm rộ vào cung, biết hoàng thượng đã trở về. Quả nhiên qua không bao lâu, bọn hoàng thân bối lạc, đại thần các bộ lục tục vào cung vấn an thánh thể. Vì Tiểu Bảo về khách điểm báo tin.

Ni cô áo trắng nói “Hay lắm, đêm nay ta lại vào cung. Hoàng đế Thất Dật đã trở về thì việc canh phòng trong cung tất nhiên nghiêm ngặt gấp mấy lần trước. Vậy các người đừng vào, cứ ở lại khách điểm này chờ ta”. Vì Tiểu Bảo nói “Công chúa sư thái, ta đi với người”. Đào Hồng Anh cũng nói “Nô tỳ muốn đi theo công chúa. Nô tỳ và thằng nhỏ này thông thuộc địa hình trong cung, không có gì nguy hiểm đâu”. Bà gấp lại chủ cũ, nói thế nào cũng không chịu rời xa nửa bước. Ni cô áo trắng gật đầu ưng thuận.

Ba người lại theo đường cũ vào cung, tới ngoài cung Từ Ninh của thái hậu, bốn bề yên ắng, ni cô áo trắng dẫn hai người vòng ra phía sau, nắm lưng Vì Tiểu Bảo vọt qua tường vào, hạ xuống đất không một tiếng động. Lúc Đào Hồng Anh nhảy xuống, ni cô áo trắng lại phát tay áo cuốn vào lưng bà một cái, bà cũng hạ xuống nhẹ nhàng không phát ra tiếng động. Vì Tiểu Bảo chỉ cửa sổ phòng ngủ của thái hậu ra hiệu thái hậu ngủ ở chỗ nào, rồi dẫn hai người vào hậu viện. Đó là chỗ ở của bọn cung nữ trong cung Từ Ninh. Nhìn thấy ánh sáng vàng vọt

trong ba gian nhà lọt qua cửa sổ hắt ra ngoài. Ni cô áo trắng ghé mắt nhìn qua khe cửa thấy mười mấy cung nữ ngồi bày hàng trên ghế dài, ai cũng cúi đầu, lông mày rủ thấp như đang nhập định. Bà vén rèm lên bước vào tấm điện của thái hậu. Vi Tiểu Bảo và Đào Hồng Anh cũng vào theo.

Trên bàn thấp bốn ngọn nến đỏ, trong phòng không một bóng người. Đào Hồng Anh khẽ nói “Nô tỳ đã phá nát ba cái rương, tìm khắp học tử chưa thấy bóng dáng kinh thư, thì thái hậu Thất Sát và cung nữ giả kia bước vào... Ái chà, có người tới!”. Vi Tiểu Bảo kéo tay áo bà một cái, núp vào sau giường. Ni cô áo trắng gật gật đầu rồi cũng chui vào núp sau giường với Đào Hồng Anh.

Chợt nghe một giọng nữ lang cất lên “Má má, con làm xong việc đó rồi, má má thưởng con cái gì?”, chính là giọng công chúa Kiến Ninh. Nghe thái hậu đáp “Má má sai người làm một việc nhỏ mà cũng đòi thưởng, thật không ra sao”. Hai người vừa nói vừa đi vào.

Kiến Ninh công chúa nói “Ái chà, đây mà là việc nhỏ à? Nếu hoàng đế ca ca điều tra, biết là con lấy, nhất định sẽ nổi trận lôi đình”. Thái hậu ngồi xuống nói “Một bộ kinh Phật thì có gì lớn? Chúng ta lên núi Ngũ Đài dâng hương là để cầu đức Bồ tát phù hộ, sau khi về cung vẫn phải tụng kinh niệm Phật, Bồ tát mới vui lòng”. Công chúa nói “Má má đã nói không có gì lớn thì con đi nói với hoàng đế ca ca là má má sai con lấy cấp bộ *Tứ thập nhị chương kinh* này để tụng kinh niệm Phật, cầu đức Bồ Tát phù hộ cho quốc thái dân an, hoàng đế ca ca vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”.

Vi Tiểu Bảo nghe tới đó mừng rỡ nghĩ thầm “Hay lắm, té ra con đi già sai công chúa đi lấy cấp kinh thư”. Lại xoay chuyển ý nghĩ, cảm thấy mình không may, nếu lần này không đi cùng ni cô áo trắng, thì bộ kinh này có thể lọt vào tay mình, chứ bây giờ thì không có hy vọng gì rồi.

Thái hậu nói “Người đi đâu đi. Nếu hoàng đế hỏi ta, ta cứ không biết gì. Trẻ con nói nhăng nói càn, làm sao tin được?”. Kiến Ninh công chúa kêu lên “Ái chà, má má định chối à? Kinh thư rõ ràng là ở đây”. Thái hậu xì một tiếng, cười nói “Cái đó dễ lắm, ta chỉ bỏ vào lửa đốt đi là xong”. Công chúa cười nói “Xong rồi, xong rồi. Con không nói lại má má. Thật hẹp hòi quá, không thưởng thì thôi, lại muốn ức hiếp con gái”. Thái hậu hỏi “Người cái gì cũng có, còn muốn ta thưởng gì nữa?”.

Công chúa nói “Cái gì con cũng có, chỉ thiếu một thứ”. Thái hậu hỏi “Thiếu cái gì?”, công chúa nói “Con còn thiếu một tên tiểu thái giám làm bạn cho vui”. Thái hậu lại cười hỏi “Tiểu thái giám à? Trong cung có mấy trăm tiểu thái giám, người muốn sai tên nào thì sai tên ấy, còn chưa đủ sao?”. Công chúa nói “Không, không, bọn thái giám kia ngu xuẩn lắm, chơi với chúng không thú vị gì. Con muốn lấy gã Tiểu Quế tử bên cạnh hoàng đế ca ca... à”.

Vi Tiểu Bảo trong lòng rung động “Con nha đầu chết giẫm này vẫn chưa quên mình. Làm bạn với thì không phải chuyện chơi, chỉ hơi bất cẩn là mất mạng ngay”. Lại nghe công chúa nói tiếp “Con hỏi hoàng đế ca ca, ca ca bảo đã sai Tiểu Quế tử ra ngoài công cán, nhưng lâu quá vẫn không thấy y trở về. Má má, má má bảo hoàng đế ca ca đem Tiểu Quế tử cho con đi”.

Vì Tiểu Bảo chửi thắm trong bụng “Con nha đầu này đã nghĩ ra cách, lão tử rơi vào tay người mà mỗi ngày không có thêm mười bảy hăm tám vết thương lớn trên người thì ta sẽ mang họ của người. Ái chà, công chúa tên gì nhỉ? Công chúa cùng họ với tiểu hoàng đế, nhưng tiểu hoàng đế họ gì? Lão tử thật hồ đồ, vẫn còn chưa biết”.

Lại nghe Thái hậu hỏi “Hoàng đế sai Tiểu Quế tử đi đâu, làm việc gì người có biết không?”

Công chúa Kiến Ninh nói “Việc này con biết rồi. Nghe bọn thị vệ nói là Tiểu Quế tử lên núi Ngũ Đài”

Thái hậu “a” một tiếng kinh hãi hỏi “Y... y... lên núi Ngũ Đài sao? Sao lần này chúng ta tới đó lại không gặp y?”. Công chúa nói “Con cũng mới nghe bọn thị vệ nói sau khi về cung. Còn hoàng đế ca ca phái y lên núi Ngũ Đài làm gì thì con không rõ. Bọn thị vệ còn nói hoàng đế ca ca vừa thăng chức cho y”. Thái hậu “hừ” một tiếng, trầm ngâm một lúc rồi nói “Được rồi, chờ y về cung ta sẽ nói chuyện với hoàng đế”. Tiếng bà lạnh lẽo, tựa hồ trong lòng không thích. Thái hậu lại nói “Khuya rồi, người về ngủ đi”.

Công chúa nói “Má má, con không về phòng nữa, ở lại đây ngủ với má má”. Thái hậu hỏi “Người còn bé bỏng gì nữa mà đòi ngủ với mẹ? Sao không về phòng?”. Công chúa nói “Trong phòng con có ma, con sợ”. Thái hậu nói “Nói bậy, ma quỷ gì?”. Công chúa nói “Má má, có thật mà. Bọn cung nữ thái giám trong cung con đều nói mấy đêm trước đều bị ma làm cho hôn mê, ngủ đến trưa hôm sau mới tỉnh dậy, người nào cũng gặp ác mộng”. Thái

hậu nói “Làm gì có chuyện đó, đừng nghe bọn nô tài nói bậy. Chúng ta không ở trong cung, bọn nô tài trong lòng sợ sệt, ngờ thần ngờ ma thôi. Người về mau đi”. Công chúa không dám nói nữa, thỉnh an rồi lui ra.

Thái hậu ngồi bên bàn, một tay chống cằm, dăm dăm nhìn ngọn nến ngơ ngẩn xuất thần, hồi lâu quay lại, chợt thấy trên tường có hai bóng người đang chấp chờn theo ngọn nến rung rinh. Bà còn cho là mình hoa mắt, ngưng thần nhìn lại, quả nhiên là hai cái bóng. Một bóng là mình, bóng kia ngồi song song với mình, vô cùng khiếp sợ, nghĩ trước kia đã giết người, bất giác toàn thân nổi gai ốc, tuy mang một thân võ công nhưng vẫn không dám quay đầu nhìn lại.

Qua hồi lâu, lại nghĩ ra “Ma không có bóng, có bóng thì không phải là ma”, nhưng nín thở lắng nghe thì bên cạnh hoàn toàn không có tiếng thở của người thứ hai nào, sợ tới mức toàn thân nhũn ra, không động dây được. Hai mắt trợn lên nhìn chăm chăm vào hai cái bóng trên tường, suýt nữa ngất đi. Đột nhiên nghe thấy sau giường có tiếng thở nhẹ, trong bụng mừng thầm, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một ni cô áo trắng ngồi đối diện, hai mắt sáng quắc đang nhìn mình chăm chăm, tướng mạo thanh tú, nhưng thần sắc trơ ra như gỗ, nhất thời cũng không nhận ra là người hay là ma. Thái hậu run lên hỏi “Người... người là ai? Sao... sao lại tới đây?”.

Ni cô áo trắng không đáp, qua hồi lâu mới lạnh lùng nói “Người là ai? Sao lại tới đây?”

Thái hậu nghe bà ta nói, lập tức bớt sợ, nói “Đây là nội viện trong hoàng cung, người... người to gan thật”. Ni cô áo trắng lạnh lùng nói “Không sai, đây là nội viện trong hoàng cung, người là cái gì mà dám to gan tới đây?”. Thái hậu tức giận nói “Ta là hoàng thái hậu, người là yêu quái phương nào?”.

Ni cô áo trắng đưa tay phải ra đề lên bộ *Tứ thập nhị chương kinh* trước mặt thái hậu rồi từ từ cầm lấy. Thái hậu quát “Buông tay”, vù một tiếng phóng chuồng đánh vào mặt ni cô áo trắng. Ni cô áo trắng xoay tay phải phát chuồng đón đỡ. Thái hậu thân hình loạng choạng, rồi ghé đứng lên khê quát “Giỏi lắm, té ra là một cao thủ võ lâm”. Đã biết đối phương là người chứ không phải ma, bao nhiêu nỗi sợ sệt đều tan biến hết, sấn tới vù vù vù đánh ra bốn chuồng liên hoàn. Ni cô áo trắng vẫn ngồi trên ghế không đứng dậy, trước hết cho kinh thư vào bọc rồi giơ tay nhất nhất hóa giải bốn chuồng của bà. Thái hậu thấy bị lấy mất kinh thư, vừa sợ vừa giận, thúc đẩy chuồng lục, trong chớp mắt đánh luôn bảy tám chiêu. Ni cô áo trắng nhất nhất hóa giải, trước sau vẫn không phản kích. Thái hậu mò tay vào bấp chân phải một cái, trong tay đã có thêm một món binh khí hàn quang chớp chớp.

Vì Tiểu Bảo ngưng thần nhìn lại, thấy trong tay thái hậu cầm một ngọn Nga mi thích đúc bằng bạch kim pha gang, chính là vật ngày trước đã dùng để giết Hải Đại Phú. Bà ta binh khí trong tay, tinh thần phấn chấn, phóng Nga mi thích đâm tới tấp vào ni cô áo trắng. Chợt nghe chuồng phong vù vù, chuồng phóng thích đâm, trong tám cung lấp lánh ánh bạch quang. Vì Tiểu Bảo

khẽ nói “Ta ra quát thì đừng tay, để thì khỏi đả thương sư thái”. Đào Hồng Anh kéo tay y, khẽ nói “Không cần đâu!”.

Ni cô áo trắng vẫn ngồi yên trên ghế, ngón trở tay phải điểm đông một cái, chỉ tây một cái, hóa giải hết thế công tàn độc của Thái hậu. Thái hậu tay cầm ngọn Nga mi thích, thoát tiến thoát lui, chột nhảy lên cao, chột phục xuống thấp, cực kỳ mau lẹ. Chuông phong quạt mạnh làm lửa bốn ngọn nến đều tắt ra phía sau. Đột nhiên trong phòng tối sầm, hai ngọn nến tắt phụt, qua mấy chiêu nữa, hai ngọn còn lại cũng tắt nốt.

Trong bóng tối, chuông phong rít lên càng mạnh, xen vào tiếng thổ dồn dập của thái hậu. Chột nghe ni cô áo trắng lạnh lùng hỏi “Người làm thái hậu mà học được ở đâu những võ công này”. Thái hậu không đáp, vẫn ra sức tấn công. Đột nhiên chát chát chát chát bốn tiếng vang lên, rõ ràng thái hậu bị đánh bốn cái, kể đó bà ta “a” một tiếng, thanh âm đầy vẻ phẫn nộ khiếp sợ, lại huych một tiếng, trong phòng yên lặng như tờ.

Trong bóng tối chột có ánh lửa lóe lên. Ni cô áo trắng tay cầm hỏa tập cháy bùng bùng, thái hậu quỳ dưới đất trước mặt ni cô, không hề động đậy. Vì Tiểu Bảo cả mừng nghĩ thầm “Hôm nay không giết con đi già không xong”.

Chỉ thấy ni cô áo trắng khẽ ném hỏa tập về phía trước, hỏa tập bay được vài thước, tay áo trái bà lại vung ra, hỏa tập được tu phụng đẩy đi, từ từ bay tới mấy ngọn nến, châm vào bốn ngọn nến một cái, giống như có bàn tay vô hình trên không cầm lấy. Ni cô áo trắng lại phất tay áo một cái, một luồng hấp lực hút hỏa tập trở về, bà

giơ tay phải đón lấy, khẽ thổi tắt rồi bỏ vào bọc, khiến Vi Tiểu Bảo trợn mắt há miệng phạch sạt đất.

Thái hậu bị điểm trúng huyết đạo quỷ xuống dưới đất, khuôn mặt lúc tím bầm lúc trắng nhợt, tức giận nói khề “Người mau giết chết ta đi, hành hạ người ta thế này không phải là hành vi của cao nhân”. Ni cô áo trắng nói “Người mang một thân võ công của Xà đảo thì thật kỳ lạ. Một quý nhân ở chốn thâm cung sao lại quan hệ với Thần Long giáo?”.

Vi Tiểu Bảo thăm tặc lưỡi, nghĩ thầm vị sư thái này không việc gì không biết, từ nay mình có bịa chuyện với bà phải thật để ý.

Thái hậu nói “Ta không biết Thần Long giáo là gì cả. Chút võ công kém cỏi của ta là do một thái giám trong cung dạy cho”. Ni cô áo trắng hỏi “Thái giám à ? Thái giám ở trong cung tại sao có liên quan với Thần Long giáo ? Y tên gì ?”. Thái hậu nói “Y tên Hải Đại Phú, đã chết lâu rồi”. Vi Tiểu Bảo cười thầm trong bụng “Con đi già ăn nói bậy bạ đến thế là cùng, nếu thi biết mình ở đây ắt không dám nói chuyện trời ơi đất hỡi như vậy”.

Ni cô áo trắng trầm ngâm hỏi “Hải Đại Phú à ? Ta chưa nghe tới danh hiệu nhân vật này. Vừa rồi ngươi tấn công ta bảy tám chiêu liên hoàn, chiêu lực rất âm độc. Đó là chiêu pháp gì ?”. Thái hậu nói “Sư phụ ta nói đó là công phu của phái Võ Dương, tên là... tên là Nhu vân chiêu”. Ni cô áo trắng lắc đầu nói “Không phải. Đó là Hóa cốt miên chiêu. Võ Dương là một danh môn chính phái, lẽ nào có công phu âm độc như vậy?”.

Thái hậu nói “Sư thái nói cũng đúng. Đó là sư phụ ta nói, chứ ta... ta không biết”. Bà ta thấy ni cô áo trắng võ công tinh thâm, kiến văn quảng bác thì trong lòng càng lúc càng kính sợ, lời lẽ cũng càng lúc càng khách khí.

Ni cô áo trắng hỏi “Người đã dùng trường pháp này giết bao nhiêu người rồi?”. Thái hậu nói “Ta... vẫn bồi sinh trưởng ở thâm cung, luyện võ cốt cho thân thể cường kiện, chưa từng giết người nào”. Vì Tiểu Bảo nghĩ thâm “Không biết xấu hổ, bịa đặt không mất tiền vốn”. Chỉ nghe thái hậu nói “Sư thái minh xét. Văn bối có người bảo vệ, cả đời chưa từng động thủ với ai. Đêm nay gặp sư thái mới là lần đầu. Võ công văn bối học vốn là hoàn toàn vô dụng”. Ni cô áo trắng cười khê một tiếng nói “Võ công của người cũng không kém đâu”.

Thái hậu nói “Văn bối là ếch ngồi đáy giếng, hôm nay mà không thấy thân công tuyệt thế của sư thái thì cũng không biết trời đất rộng lớn”. Ni cô áo trắng “A” một tiếng, hỏi “Thái giám Hải Đại Phú chết lúc nào?”. Thái hậu nói “Y... y chết đã lâu, vì tuổi già mắc bệnh mà chết”. Ni cô áo trắng nói “Tuy người chưa làm điều ác, nhưng người Thất Đất Mãn Châu các người chiếm đoạt giang sơn Đại Minh ta, bức tử hoàng đế Đại Minh ta, người là vợ hoàng đế Thất Đất thứ nhất và mẹ của hoàng đế thứ hai, không thể tha người được”.

Thái hậu cả kinh, run lên nói “Sư... sư thái! Đương kim hoàng đế không phải là con ruột của văn bối. Mẹ y là Hiếu Khang hoàng hậu đã chết rồi”.

Ni cô áo trắng gật đầu nói “Té ra là thế ! Nhưng người đã là vợ Thuận Trị, sao y tàn sát hàng ngàn hàng

vạn bách tính người Hán mà người không khuyên can một câu?”.

Thái hậu nói “Sự thái minh xét. Tiên đế chỉ sủng ái con hồ ly Đổng Ngạc phi, còn văn bối lúc ấy muốn gặp mặt y một lần cũng khó lòng, nên không sao khuyên giải được”. Ni cô áo trắng trầm ngâm một lúc rồi nói “Kể ra người nói cũng có lý. Hôm nay ta không giết người...”. Thái hậu nói “Đa tạ sự thái ra ơn không giết, từ đây văn bối nhất định hàng ngày tụng kinh niệm Phật. Bộ... bộ kinh Phật kia, xin sự thái ban lại cho”.

Ni cô áo trắng hỏi “Người đòi pho *Tứ thập nhị chương kinh* này làm gì?”. Thái hậu nói “Văn bối thành tâm lễ Phật, từ này trở đi, còn sống ngày nào, văn bối sẽ tụng kinh ngày ấy”. Ni cô áo trắng hỏi “*Tứ thập nhị chương kinh* là một pho sách rất thông thường, chùa nào không có? Sao người nhất định phải đòi pho này mới được?”. Thái hậu nói “Sự thái có điều chưa rõ, đây là pho kinh mà tiên đế sớm khuya tụng niệm. Văn bối chưa quen tình xưa, thấy kinh cũng như thấy tiên đế”. Ni cô áo trắng nói “Thế là không đúng. Khi tụng kinh niệm Phật phải giữ lòng trống không sáng suốt, không được để to tình vương vấn. Người vừa đọc kinh vừa nhớ tới trượng phu đã chết thì có tác dụng gì?”. Thái hậu nói “Đa tạ sự thái chỉ điểm. Chỉ là ... chỉ là văn bối ngu muội, chưa giải thoát được”.

Ni cô áo trắng hai mắt đột nhiên lóe ánh thần quang, hỏi “Rốt lại trong bộ kinh thư này có điều gì cổ quái, người nói thật cho ta nghe xem”. Thái hậu nói “Thật tình... thật tình văn bối một phiến si tâm. Tiên đế tuy đối xử với văn bối không tốt, nhưng thủy chung ta vẫn

không quên y. Hàng ngày được nhìn bộ kinh thư này cũng vui đi nỗi khổ nhớ mong”.

Ni cô áo trắng thở dài nói “Người vẫn chấp mê không tỉnh, không chịu nói thật, cái đó là tùy người”, nói rồi phát tay áo về phía trước, giải khai huyết đạo cho thái hậu. Thái hậu nói “Đa tạ sư thái từ bi”, rồi dập đầu lấy mấy lay đứng lên.

Ni cô áo trắng nói “Ta cũng không từ bi đâu. Sau khi Hóa cốt miên chuông của người đánh vào người khác thì sẽ ra sao?”

Thái hậu nói “Lão thái giám đó không nói với ta, chỉ nói chuông pháp này rất cao cường, trong thiên hạ không có mấy người chống nổi”.

Ni cô áo trắng nói “Ờ, mới rồi người phóng liên bảy chuông đánh ta mà ta không phản kích, chỉ đẩy toàn bộ Hóa cốt miên chuông của người trở lại cho người, từ nơi nào tới thì trở lại nơi đó. Chuông lực đó từ người phát ra thì lại trả về cho người. Ác nghiệp này là người tự gây ra, mình làm mình chịu, không trách ai được”.

Thái hậu bất giác hồn phi phách tán. Dĩ nhiên bà ta biết rõ sự tàn độc của Hóa cốt miên chuông, bị trúng chuông lực này rồi thì xương cốt toàn thân mềm ra, gãy thành từng mảnh nhỏ, sau cùng người mềm như bông, muốn giơ một ngón tay út lên cũng không được. Năm xưa bà ta dùng chuông lực này đánh chết chị em Đồng Ngạc phi và Vinh thân vương con Đồng Ngạc phi, thảm trạng lúc ba người lâm tử chính mắt bà đã nhìn thấy. Bây giờ ni cô áo trắng võ công cao thâm như vậy, đẩy chuông lực trở về đánh người phát chiêu, cũng là việc

thường có trong võ lâm, lời ấy không phải là giả, như thế giống như có người đánh bảy chuồng Hóa cốt miên chuồng vào người mình, mới rồi xuất thủ, chỉ e không đủ tàn độc, quả thật đã dùng hết sức bình sinh, chỉ một chuồng đã không chịu nổi, huống chi là bảy chuồng! Trong lúc vô cùng kinh hoàng, quỳ sụp xuống đất kêu lên “Xin sư thái cứu mạng”.

Ni cô áo trắng thở dài nói “Nghiep do mình gây ra, phải tự mình giải trừ, chứ người ngoài không sao giúp được”. Thái hậu dập đầu nói “Xin sư thái từ bi, chỉ cho một con đường sáng”. Ni cô áo trắng nói “Chuyện gì người cũng giấu giếm, không chịu nói thật. Đường sáng sờ sờ trước mắt, tự mình không muốn đi thì oán ai được? Dù ta có lòng từ bi cũng chỉ đối với đồng bào người Hán bọn ta. Người là bọn nô tài Thát Đát Mãn Châu, có mối thâm cừu đại hận với ta. Hôm nay ta không đích thân hạ sát người đã là từ bi cùng cực rồi”, dứt lời đứng dậy.

Thái hậu biết nếu bỏ qua cơ hội, người này đi rồi thì chỉ trong vòng vài hôm là phải chết vô cùng thảm khốc. Hình ảnh chị em Đồng Ngạc phi lúc lâm tử cực kỳ khổ sở, giãy giụa trên giường hiện ra trước mắt, bất giác toàn thân run bắn, kêu lên “Sư... sư thái! Ta không phải là người Thát Đát mà là... mà là...”. Ni cô áo trắng nói “Người là người gì?” Thái hậu nói “Ta là... ta là người Hán”. Ni cô áo trắng cười nhạt nói “Đến bây giờ mà còn ǎn nói bậy bạ. Hoàng hậu Thát Đát lẽ nào lại cho người Hán làm?”. Thái hậu nói “Không phải văn bối nói bậy. Mẹ ruột của đương kim hoàng đế họ Đông Giai, cha bà tên Đông Đồ Lại cũng là người Hán”. Ni cô áo trắng nói “Bà ta là mẹ nhờ con mà quý hiển. Bà ta nguyên là phi

tử, hoàn toàn không phải là hoàng hậu. Trước đó bà ta vẫn không làm hoàng hậu, con bà lên làm hoàng đế rồi mới truy phong là hoàng thái hậu thôi”.

Thái hậu cúi xuống nói “Dạ”, thấy ni cô áo trắng cất bước định đi, vội nói “Su thái, văn bối quả thật là người Hán, cũng cảm hận quân Thát Đát thấu xương như su thái vậy”. Ni cô áo trắng hỏi “Tại sao ngươi cảm hận người Thát Đát?”. Thái hậu nói “Đây là một việc cực kỳ bí mật, văn bối... không nên nói ra. Nhưng... nhưng...”. Ni cô áo trắng nói “Đã không nên nói ra thì cũng không cần nói nữa”.

Thái hậu lúc ấy như lửa cháy ngang mày, chỉ lo chuyện trước mắt, còn chuyện gì cũng không thể nghĩ tới được nữa, nghiêng rằng nói “Ngôi thái hậu của ta chỉ là giả. Ta... ta không phải là thái hậu”.

Câu này vừa buông ra, ni cô áo trắng chợt sững sờ, Vi Tiểu Bảo núp sau giường cũng giật nảy mình.

Ni cô áo trắng từ từ ngồi xuống ghé hỏi “Sao lại giả được?”. Thái hậu nói “Cha mẹ ta bị quân Thát Đát hãm hại, ta cảm hận người Thát Đát thấu xương, ta lại bị bắt vào cung làm cung nữ hầu hạ hoàng hậu. Về sau... về sau ta giả mạo làm hoàng hậu”.

Vi Tiểu Bảo càng nghe càng ngạc nhiên, nghĩ thầm “Con dĩ giả thật to gan nói khoác, chuyện kỳ quái thế này cũng dám bịa đặt. Ông chủ rồng ngoan ngoan ơi, con dĩ giả còn chưa gia nhập Bạch Long môn của ta mà đã học được hết công phu nói khoác của Chuồng môn sứ Tiểu bạch long. Minh vào cung giả làm tiểu thái giám, lẽ nào thị cũng vào cung giả làm hoàng hậu?”.

Chỉ nghe thái hậu nói tiếp “Hoàng hậu thật là người Mãn Châu, thuộc dòng họ Bắc Nhĩ Tế Cát Đặc, con gái Bối lặc Khoa Nhĩ Tầm. Cha ta họ Mao, người Hàng Châu Chiết Giang, là đại tướng quân Mao Văn Long nhà Đại Minh. Ta tên Mao Đông Châu”. Ni cô áo trắng sùng sốt hỏi “Người là con gái Mao Văn Long à ? Có phải Mao Văn Long trước kia trấn thủ Bì đảo không?”. Thái hậu nói “Đúng thế ! Tiên phụ đánh nhau với người Thát Đát mấy năm, về sau bị đại soái Viên Sùng Hoán giết chết. Thật ra... thật ra đó cũng là kế phản gián của quân Thát Đát”. Ni cô áo trắng ồ một tiếng, nói “Thật là một chuyện kỳ lạ. Vậy người làm sao giả mạo thái hậu, mà ở trong cung bấy nhiêu năm vẫn không bị phát giác?”.

Thái hậu nói “Vãn bối hầu hạ hoàng hậu lâu năm nên bắt chước được tất cả giọng nói, thái độ, cử chỉ của bà ta. Cả bộ mặt này cũng là giả”. Nói xong bước tới đài gương lấy một tấm khăn gấm trong hộp vàng nhúng nước lau mặt, kẻ bóc hai miếng da dán trên hai má ra, lập tức tướng mạo thay đổi hẳn. Nguyên gương mặt tròn trĩnh trước đó chột biến thành khuôn mặt trái xoan dài dài, mi mắt lồm xuống. Ni cô áo trắng ồ một tiếng kinh ngạc, nói “Tướng mạo người quả nhiên khác hẳn”. Bà trầm ngâm một lúc rồi hỏi “Nhưng giả mạo hoàng hậu không phải chuyện dễ. Không lẽ bọn cung nữ hầu cận và cả chồng người cũng không nhận ra sao ?” Thái hậu nói “Chồng vãn bối à ? Tiên đế chỉ sùng ái con hồ ly Đồng Ngạc phi. Mấy năm sau y không tới ngủ ở hoàng cung đêm nào, có khi không nhìn ngó tới bà nữa. Hoàng hậu thật mà y còn không nhìn thì dĩ nhiên hoàng hậu giả y càng không bao giờ nhìn mặt”, giọng nói đầy vẻ cay đắng.

Kế lại nói “Đừng nói văn bối hóa trang rất giống hoàng hậu, cho dù không giống thì y... y... hừ, y cũng không biết”.

Ni cô áo trắng khẽ gật đầu, lại hỏi “Thế bọn thái giám cung nữ hầu hạ hoàng hậu cũng không nhận ra à?”. Thái hậu nói “Văn bối không chế được hoàng hậu rồi liền ép thị phải đổi hết bọn thái giám cung nữ trong cung Từ Ninh để thay người mới. Ngày thường ta rất ít ra ngoài, chỉ lúc bắt đắc dĩ mới phải lộ diện. Theo luật lệ trong cung, thái giám cung nữ không dám nhìn thẳng vào mặt ta. Cho dù đứng xa nhìn trộm cũng không thể phân biệt được thật giả”.

Ni cô áo trắng sực nhớ ra một chuyện liền hỏi “Không đúng, người nói lão hoàng đế trước nay không nhìn mặt người lẫn nào thì làm sao... làm sao người lại sinh hạ được một công chúa”. Thái hậu nói “Đứa con gái đó không phải là con của lão hoàng đế. Cha nó là một người Hán giả làm cung nữ, thỉnh thoảng lén lút vào cung gặp văn bối. Nhưng mới đây y bất hạnh... bất hạnh mắc bệnh chết rồi”.

Đào Hồng Anh nghe nói bấm vào lòng bàn tay Vi Tiểu Bảo một cái. Hai người cùng nghĩ thầm “Người đàn ông giả làm cung nữ thì có, chẳng qua y không phải bị bệnh chết mà thôi”. Vi Tiểu Bảo lại nghĩ thầm “Chẳng trách công chúa hung dữ ngang ngược như thế, té ra là con hoang của gã cung nữ giả dạng kia. Lão hoàng gia hiền từ ôn hòa, quyết không bao giờ sinh ra đứa con gái hỗn hào như vậy”.

Ni cô áo trắng nghĩ thầm “Đột nhiên thị mang thai mà lão hoàng đế lại không ngủ cùng phòng với thị đêm

nào, không lẽ không nẩy ý ngờ vực sao?”, có điều đây là chuyện dâm dăng trong phòng the mà ni cô áo trắng là người xuất gia, nên mặc dù đã lớn tuổi cũng không tiện gan hỏi. Bà nghĩ thầm “Thị dã tâm sâu xa, dám giả làm hoàng hậu thì dù mang thai ắt cũng có cách che giấu, mình không cần phải lưu tâm làm gì”. Bà lắc đầu nói “Nhưng lời của người xem ra không phải hoàn toàn giả dối”.

Thái hậu vội nói “Tiên bối, cả tới chuyện mười phần vô sỉ như thế mà ta cũng đã nói thật thì dĩ nhiên những chuyện khác không dám dối trá”. Ni cô áo trắng hỏi “Nổi thế thì thái hậu thật bị người giết rồi. Tay người đã dính máu tanh không phải ít”. Thái hậu nói “Vãn bối tụng kinh niệm Phật, tuy trong lòng rất căm hận người Thất Sát cũng không dám giết người bừa bãi. Thái hậu thật hiện vẫn còn sống”.

Câu này khiến ba người trước sau giường đều sùng sốt. Ni cô áo trắng hỏi “Thái hậu thật còn sống à? Người không sợ bí mật bị phát giác sao?”

Thái hậu bước tới trước tấm rèm lớn dệt bằng lông cừu, từ từ kéo lên, lộ ra hai cánh cửa tử. Bà móc chiếc chìa khóa vàng trong bọc ra tra vào ổ khóa chìm, mở tủ ra. Ni cô áo trắng khẽ bật tiếng la hoảng, bà nhìn thấy một người đàn bà nằm trong tủ, mình đắp chăn bông, liền hỏi “Bà ta... bà ta là thái hậu thật à?”

Thái hậu nói “Tiên bối cứ nhìn vào mặt thị sẽ rõ”, nói xong cầm giá nến soi vào mặt người đàn bà. Ni cô áo trắng thấy người này thân thể tiêu tụy, mặt không còn chút huyết sắc, tướng mạo tương tự như bộ mặt bà ta lúc chưa tháo bỏ lớp hóa trang.

Người đàn bà kia hé mắt ra một chút rồi nhắm lại ngay, khẽ nói “Ta đã không bảo ngươi... mau giết ta đi rồi sao?”

Thái hậu nói “Trước nay ta không giết ngươi, thì sao lại giết ngươi?”, nói xong từ từ đóng cửa tử lại, buông rèm xuống.

Ni cô áo trắng hỏi “Ngươi giam cầm thái hậu thật thế này mười mấy năm rồi à?”. Thái hậu nói “Đúng thế”. Ni cô áo trắng hỏi “Ngươi định tra hỏi thị điều gì? Có phải vì thị nhất định không chịu nói nên ngươi cho thị sống tới hôm nay không? Nếu thị nói ra là ngươi giết lập tức, đúng không?”. Thái hậu nói “Không, không. Văn bối biết ở của Phật trước hết phải giới sát nên bình thường ăn chay, quyết không bao giờ giết thị”.

Ni cô áo trắng hăng giọng một tiếng rồi hỏi “Ta có phải là đứa trẻ lên ba đâu mà không hiểu tâm ý ngươi? Ngươi giam thái hậu thật thế này lúc nào cũng có thể xảy ra tai họa. Ngươi chưa giết thị ắt là có mưu đồ trọng đại. Thị ở trong tử mà kêu lên há không khiến cho mưu đồ của ngươi bị bại lộ hoàn toàn sao?”.

Thái hậu nói “Thị không dám kêu là vì văn bối đã bảo thị bí mật này mà bị lộ thì văn bối hạ thủ thị trước tiên rồi tới lão hoàng đế, sau cùng là tiểu hoàng đế. Mụ Thất Sát này giữ lòng dạ sắt son, một lòng trung nghĩa với hai hoàng đế, quyết không chịu để họ bị sát hại”. Ni cô áo trắng lại hỏi “Ngươi định hỏi thị điều gì? Thị đã nhất định không nói, sao ngươi không đem tính mạng của hoàng đế ra mà uy hiếp?”. Thái hậu nói “Thị nói nếu văn bối hại hoàng đế là lập tức thị sẽ tuyệt thực tự

tử. Sở dĩ thị chưa tuyệt thực là do văn bối đã ưng thuận không hạ sát hoàng đế”.

Ni cô áo trắng nghĩ thầm hai thái hậu thật giả một người đem chuyện tuyệt thực tự tử để uy hiếp, một người đem việc hạ sát hoàng đế để uy hiếp, hai bên đều có chỗ úy kỵ, giằng co nhiều năm vẫn chưa ngã ngũ. Theo lẽ mà nói nhân vật nguy hiểm như thái hậu thật thì không thể giữ lại một khắc, giết xong phải đốt xác chết thành tro không còn chút dấu vết, mà vẫn để sống ở trong cung, dù thấy là vì bà ta còn giữ một bí mật trọng đại thủy chung không chịu nói ra, thì bí mật ấy trọng đại tới mức nào có thể đoán biết. Bèn hỏi “Ta hỏi người một câu mà người chỉ né đông tránh tây không chịu trả lời. Rốt lại người muốn hỏi bà ta điều bí mật gì?”

Thái hậu nói “Dạ dạ, đây là một bí mật lớn có liên quan tới vận khí thịnh suy của người Thất Đất. Người Thất Đất sáng nghiệp ở Liêu Đông, chiếm được thiên hạ của Đại Minh là nhờ phong thủy của tổ tiên người Thất Đất cực tốt. Văn bối biết trong núi Trường Bạch Liêu Đông có một long mạch của họ Ai Tân Giác La. Chỉ cần cắt đứt long mạch ấy thì không những chúng ta có thể khôi phục giang sơn người Hán mà người Thất Đất còn phải chết sạch trong cửa quan”.

Ni cô áo trắng gật gật đầu, nghĩ thầm thuyết này cũng khá giống thuyết của Đào Hồng Anh, bèn hỏi “Long mạch ấy ở đâu?”.

Thái hậu nói “Đây là một bí mật lớn, lúc tiên đế lâm tử thì tiểu hoàng đế còn nhỏ chưa biết gì. Đồng Ngạc phi mà y sủng ái lại đã chết trước, nên y nói lại điều bí

mật lớn này với hoàng hậu, dẫn khi tiểu hoàng đế trưởng thành thì nói lại cho y biết. Lúc ấy văn bối làm cung nữ hầu cận hoàng hậu, nghe trộm được câu chuyện giữa tiên đế và hoàng hậu nhưng chỉ không nghe được hết. Văn bối định sau khi điều tra được bí mật lớn này sẽ tập hợp những kẻ sĩ chí nguyện lên núi Trường Bạch đào long mạch để cắt đứt phúc khí mồ mả tổ tiên của người Thát Đát, thì thiên hạ của nhà Đại Minh có thể phục hưng”.

Ni cô áo trắng trầm ngâm nói “Chuyện long mạch trong thuật phong thủy huyền hoặc vô căn cứ, biết đâu mà tin được? Nhà Đại Minh ta sở dĩ mất thiên hạ là vì việc triều chính mấy đời không được tốt, quan lại ngược đãi bách tính, đẩy dân tới chỗ làm phản. Đạo lý này mấy năm gần đây ta chu du bốn bể, thăm thính dân tình mới hiểu rõ”.

Thái hậu nói “Dạ, sự thái am hiểu tình lý, văn bối không sao bằng được. Có điều để khôi phục sơn hà nhà Hán, thuật phong thủy dù huyền hư cũng nên tin là thật, chớ nói là không, nếu đoạn tuyệt long mạch không làm hại được bọn Thát Đát, mình cũng không mất gì. Vạn nhất linh nghiệm thật há không cứu vớt được hàng triệu bách tính trong thiên hạ ra khỏi chốn dẫu sôi lửa bỏng?”.

Ni cô áo trắng bất giác thay đổi vẻ mặt, gật đầu nói “Người nói thế cũng phải. Chuyện này có linh nghiệm hay không cũng không thể biết được. Dù vô ích mình cũng không mất mát gì. Chỉ cốt tuyên truyền việc đó ra khắp thiên hạ cho tới tai vua tôi Thát Đát. Bọn họ rất tin tưởng vào long mạch có thể mất hết tự tin, nẩy lòng chán nản, mà những người bên chúng ta mưu đồ phục

quốc lại thêm phần tin tưởng. Phải chăng người tra hỏi thái hậu thật chỉ vì chuyện bí mật này?”.

Thái hậu nói “Đúng thế, nhưng con tiện nhân kia biết là một điều hệ trọng, liên quan tới con cháu cùng cơ nghiệp nhà thị nên thà chết chứ không chịu nói ra. Văn bối đã dùng đủ cách cả nhu lẫn cương tra hỏi mười mấy năm mà thị vẫn kín như bưng”.

Ni cô áo trắng cầm bộ *Tứ thập nhị chương kinh* lên hỏi “Người có hỏi thái hậu còn mấy pho kinh thư nữa hiện giờ ở đâu không?”. Thái hậu giật nảy mình, bất giác lùi lại hai bước run run hỏi “Tiền bối... tiền bối biết cả việc này sao?”. Ni cô áo trắng nói “Bí mật đó là trong tám bộ kinh này. Trong tám bộ người đã lấy được mấy bộ?”. Thái hậu run sợ nói “Sư thái pháp lực thông thần, không gì không biết, văn bối không dám dối trá. Nguyên trước văn bối lấy được ba bộ, bộ thứ nhất là tiên đế ban tặng Đồng Ngạc phi, sau khi thị chết thì lọt vào tay văn bối, còn hai bộ nữa là tịch thu được ở nhà tên gian thần Ngao Bái. Nhưng... một đêm có kẻ lẻn vào cung hành thích đâm một đao trúng ngực văn bối rồi lấy mất cả ba bộ ấy. Xin sư thái xem đây”. Nói xong bà ta cởi áo ngoài, áo lót và yếm ngực, để lộ ra một vết thương lớn trước ngực.

Vi Tiểu Bảo nghe tới đây, tim đập thình thịch, nghĩ thầm “Nếu tiếp tục tra hỏi thì biết đâu sư thái sẽ trút mối hoài nghi lên đầu mình”.

Lại nghe ni cô áo trắng nói “Ta biết kẻ hành thích người là ai, nhưng người ấy không lấy được ba bộ kinh kia”. Bà nghĩ nếu Đào Hồng Anh lấy được ba pho kinh

kia thì không lẽ nào giấu giếm dối trá. Thái hậu giạt mình hỏi “Thích khách ấy không lấy cấp kinh thư sao? Thế thì ... thế thì ba bộ kia là ai lấy cấp? Thật là... thật là kỳ lạ...”. Ni cô áo trắng ngắt lời “Người nói hay không là tùy ý người”. Thái hậu nói “Sư thái đã cảm hận người Thát Đát thấu xương mà lại pháp lực thông thần. Nếu văn bối trao được điều bí mật đó cho sư thái để lão nhân gia chủ trương đại cuộc, ngộ hầu có ngày khai quật long mạch hoàng gia Thát Đát thì là điều văn bối mong còn chưa được, lẽ nào lại giấu giếm? Vả lại tám bộ kinh thư ấy rơi cả vào tay ai thì người ấy mới tìm ra được long mạch. Hiện một bộ đã về tay sư thái thì dù văn bối có giữ ba bộ kia cũng vô dụng”.

Ni cô áo trắng lạnh lùng hỏi “Rốt lại trong lòng người còn có chủ ý gì khác thì ta cũng không cần nhọc công suy đoán. Người đã là con gái Mao Văn Long ở Bì đảo thì tất nhiên có mối liên hệ sâu xa với Thần Long giáo, đúng không?”

Thái hậu run lên nói “Không, không có... Trước nay... trước nay văn bối chưa từng nghe nói tới Thần Long giáo”.

Ni cô áo trắng trừng mắt nhìn bà ta một lúc rồi nói “Ta dạy người một cách tán công. Hàng ngày người theo cách này đánh vào thân cây ba lần lúc sáng trưa và tối. Người đánh như vậy chín chín tám mươi một ngày liên tiếp thì có thể hóa tán chuồng lục âm độc của Hóa cốt miên chuồng”. Thái hậu cả mừng, lại quỳ xuống dập đầu tạ ơn. Ni cô áo trắng liền truyền khẩu quyết cho thái hậu rồi nói “Từ nay trở đi, người chỉ cần hơi vận nội lực để phóng chuồng đánh người là lập tức xương cốt toàn

thân nát vụn, không ai cứu được người đâu". Thái hậu khẽ nói "Đa", thần sắc thảm đạm.

Vi Tiểu Bảo mừng rơn nghĩ thầm "Từ nay về sau gặp con đi già, dù không có Ngũ Long lệnh cũng không sợ thì nữa".

Ni cô áo trắng phát tay áo một cái, điểm vào vụng huyết của thái hậu khiến bà hai mắt trợn ngược, hôn mê nằm lả ra đất.

Ni cô áo trắng nói khẽ "Các người ra cả đây". Vi Tiểu Bảo và Đào Hồng Anh sau giường bước ra. Vi Tiểu Bảo nói "Su thái, thì nói mười phần chỉ có ba phần là thật, còn tới bảy phần dối trá, không thể tin được". Ni cô áo trắng gật đầu nói "Những điều bí mật ẩn giấu trong kinh thư không những chỉ liên quan tới long mạch của mô mả tổ tiên người Thát Đát mà còn chỉ chỗ chứa kho báu nữa. Nhưng thì cố ý không nhắc tới".

Vi Tiểu Bảo nói "Để ta lục tìm xem" y giả vờ lục lợi khắp nơi, lật chăn nệm lên, nhìn thấy vòng đồng trên ngăn tủ bí mật ở đầu giường thì reo khẽ "Kinh thư ở đây", kéo ra thấy bên trong có rất nhiều châu báu ngân phiếu, nhưng không có kinh thư, thở dài nói "Không có kinh thư thì châu báu có tác dụng gì?". Ni cô áo trắng nói "Cứ lấy những châu báu và ngân phiếu này. Ngày sau khỏi nghĩa khôi phục giang sơn, chuyện gì cũng cần tới tiền bạc". Đào Hồng Anh gói châu báu và ngân phiếu vào một mảnh gấm đưa cho ni cô áo trắng.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Con đi già bị một phen tán tài lớn", lại nghĩ "Tại sao lần trước trong học ngầm ở đầu giường không có châu báu, ngân phiếu? Phải rồi,

lần đó để kinh thư, không còn chỗ để thứ khác nữa. Thật đáng tiếc, đáng tiếc”.

Ni cô áo trắng nhìn Đào Hồng Anh nói “Thị giả mạo thái hậu quá nửa còn có mưu đồ khác. Người cứ ở lại trong cung, ngấm ngấm điều tra cho rõ. May là võ công của thị giờ đã mất hết rồi, không đáng sợ nữa”. Đào Hồng Anh vâng dạ, nhưng gặp lại chủ cũ chưa lâu lại phải chia tay, trong lòng không khỏi bịn rịn.

Ni cô áo trắng dắt Vi Tiểu Bảo vượt tường ra khỏi hoàng cung trở về khách điểm, mở kinh thư ra xem. Bộ kinh này đóng bìa cứng, bọc lụa vàng, chính là bộ kinh hoàng đế Thuận Trị sai Vi Tiểu Bảo đưa cho Khang Hy. Ni cô áo trắng mở bìa ra, thấy trang đầu viết bốn chữ lớn “Vĩnh bất gia phú”, lật đầu quay qua nói với Vi Tiểu Bảo “Người nói hoàng đế Thát Đát nói Vĩnh bất gia phú, quả nhiên bốn chữ đó viết ở đây”. Bà liền đọc từng trang một. Lời văn trong *Tứ thập nhị chương kinh* rất ngắn, mỗi chương chỉ có vài dòng, chữ lại viết rất to, mỗi chương chưa tới hai trang. Bao nhiêu kinh văn trong pho *Tứ thập nhị chương kinh* này bà đã thuộc lòng từ đầu tới cuối, thử đọc lại không vấp vấp hoặc sai sót chữ nào. Ni cô áo trắng lại cầm những trang sách giơ lên soi vào ngọn nến cũng không thấy có chữ viết chìm nào khác. Ni cô áo trắng ngẫm nghĩ hồi lâu, thấy sách chỉ có vài mươi trang, mà bìa trên bìa dưới lại dày hơn nhiều, chợt nhớ tới việc Viên Thừa Chí lấy được Kim xà bí kíp năm xưa, liền lấy nước thấm bìa, nhẹ nhàng bóc ra, thấy bên trong có hai lớp da dê, bốn bên được khâu kín bằng chỉ, tháo chỉ ra, giữa hai lớp da dê là hàng trăm mảnh da dê mỏng cắt vụn ra.

Vi Tiểu Bảo cả mừng reo lên “Phải rồi! Phải rồi! Điều đại bí mật là cái này đây”. Ni cô áo trắng trải những mảnh da ấy lên bàn thì mảnh to mảnh nhỏ, mảnh vuông mảnh tròn, hoặc hình tam giác, hoặc hình lá ấu. Trên da có rất nhiều đường cong vẽ bằng mực đỏ và chữ Mãn Châu viết bằng mực đen. Nhưng bản đồ và văn tự đều bị cắt nát không còn nguyên vẹn. Mấy trăm mảnh da nát vụn lại không liền nhau, khó mà chấp lại. Vi Tiểu Bảo nói “Té ra trong mỗi bộ kinh thư đều giấu một ít da vụn này, phải đủ tám bộ mới chấp được thành một tấm bản đồ”. Ni cô áo trắng nói “Chắc là như thế”. Bà cho những mảnh da vụn vào giữa hai lớp da dê, dùng gấm gói lại cất vào bọc.

Hôm sau ni cô áo trắng dẫn Vi Tiểu Bảo ra khỏi kinh thành đi về hướng tây tới núi Cẩm Bình huyện Xương Bình tảo mộ. Nguyên mộ Sùng Trinh hoàng đế táng ở đây. Phía trước lăng tẩm cỏ dại mọc đầy, phong cảnh thê lương. Ni cô áo trắng đi đường không nói nửa lời, bấy giờ không nhìn được phục xuống trước lăng khóc lớn.

Vi Tiểu Bảo cũng quỳ xuống đập đầu, bỗng thấy ngọn cỏ bên mình lay động, ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy một ống quần màu lục.

Cái ống quần màu lục này ban ngày Vi Tiểu Bảo đã nhớ tới không biết mấy ngàn mấy vạn lần, ban đêm cũng mơ thấy không biết mấy ngàn mấy vạn lượt. Bấy giờ đột nhiên nhìn thấy, tim đập thành thịch, chỉ sợ đây là ảo mộng, nhất thời không dám ngẩng nhìn.

Chỉ một giọng trong treo kêu lên một tiếng gì đó, nói “Rốt lại đã chờ được rồi. Tôi... tôi chờ ở đây đã ba

hôm rồi”, kể thỏ dài nói “Thôi đừng đau lòng quá nữa”, đúng là thanh âm của nữ lang áo lục.

Giọng nói trong trẻo dịu dàng ấy vừa lọt vào tai, Vi Tiểu Bảo trong óc lập tức trời đất quay cuồng, mừng rỡ cơ hồ toàn thân sắp nổ tung thành từng mảnh như da vụn trong bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, mảnh to mảnh nhỏ, mảnh vuông mảnh tròn, hoặc hình tam giác, hoặc hình lá ấu, liền nói “Đa đa! Cô nương chờ ta đã ba ngày, đa tạ, đa tạ, ta nghe lời cô, không đau lòng nữa”, nói xong đứng lên, vừa nhìn ra thì đúng là dung nhan xinh đẹp khả ái của nữ lang áo lục, có điều vẻ mặt ôn nhu của nàng đột nhiên biến thành ngo ngác rồi lập tức hiện vẻ phần nộ.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta nhớ cô đến khổ...”, chưa dứt lời bụng dưới bỗng đau nhói lên, thân hình bị hất tung ra hơn một trượng rồi đập mạnh xuống đất, đã bị nàng đá một trúng một cước. Chỉ thấy nữ lang ấy vùng liễu diệp đao chém mạnh xuống đầu, vọt lặn đi một vòng, chát một tiếng, nhát đao chém xuống đất.

Nữ lang áo lục định chém tiếp, nì cô áo trắng quát lớn “Dừng tay”. Nữ lang kia òa một tiếng bật khóc, ném đao xuống nhảy vào lòng nì cô áo trắng kêu lên “Tên khốn khiếp này... y chuyên khinh khi con... Sư phụ, sư phụ mau giết y đi”.

Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa mừng, lại vừa cụt hứng, nghĩ thầm “Té ra cô ta là đồ đệ của sư thái. Hai câu vừa rồi không phải là nói với mình”. Y chìa bộ mặt đưa ma ra từ từ ngồi dậy, nghĩ thầm “Chuyện đã thế này, mình chỉ có cách liều mạng giả làm người tốt, tốt nhất là lừa được sư

thái nẩy dạ từ bi, đứng ra gả cô ta làm vợ mình”. Y liền bước tới trước mặt nữ lang áo lục vải dài nói “Tiểu nhân vô tình đắc tội với cô nương, xin cô nương đại nhân đại lượng hải dung trách. Cô nương muốn đánh thì cứ ra tay là được, chỉ mong cô nương tha mạng cho tiểu nhân”.

Nữ lang áo lục hai tay ôm ni cô áo trắng, không quay đầu ra, vung chân đá một cước trúng hàm dưới Vi Tiểu Bảo. Y “a” lên một tiếng rồi lại ngã ngửa, rên hừ hừ không bò dậy nổi.

Ni cô áo trắng hỏi “A Kha, tại sao ngươi chưa hỏi đầu đuôi, vừa gặp mặt đã đá người ta hai cước?”, giọng nói đầy ý khiển trách.

Vi Tiểu Bảo nghe thấy cả mừng, nghĩ thầm “Té ra nàng tên là A Kha. Thế là nay mình biết rồi”. Y đi với ni cô áo trắng lâu ngày, biết bà thích người ta kính cẩn khiêm nhường, trước mặt bà càng chịu thiệt thòi càng có cái hay, vội nói “Su thái, cô nương đây đá ta hai cước là đáng lắm. Vì thật ra ta có lỗi, không trách được cô nương tức giận. Cho dù cô ta đá thêm hàng ngàn hàng vạn cước cũng là tiểu nhân đáng chết”. Y bò dậy, đưa tay ôm hàm dưới, đau chảy nước mắt. Đây hoàn toàn không phải giả, quả thật cước ấy của nữ lang rất không nhẹ.

A Kha ghen ngào nói “Su phụ, tên tiểu hòa thượng khốn khiếp này đáng chết lắm. Y... y... khinh nhờn con”. Ni cô áo trắng hỏi “Y khinh nhờn người thế nào?”. A Kha đỏ mặt, ngập ngừng nói “Y khinh mạn đệ tử rất nhiều... rất nhiều lần”.

Vi Tiểu Bảo nói “Su thái, nói tóm lại là ta hồ đồ, võ công kém cỏi. Hôm trước cô nương đây tới viếng chùa Thiếu

Lâm...". Ni cô áo trắng nói "Người tới chùa Thiếu Lâm à? Con gái làm sao tới chùa Thiếu Lâm được?". Vì Tiểu Bảo trong lòng lại mừng thầm "Té ra cô ta tới chùa Thiếu Lâm không phải theo lệnh sư thái, như thế càng hay". Liền nói "Không phải cô nương đây tự ý lên chùa Thiếu Lâm. Một vị sư tử của cô ta muốn đi, cô ta không can được đành phải đi cùng". Ni cô áo trắng hỏi "Sao người biết?"

Vì Tiểu Bảo nói "Lúc ấy ta vâng lệnh tiểu hoàng đế lên chùa Thiếu Lâm xuất gia thay y. Ta còn thấy một vị cô nương nữa lên chùa, cô này theo sau, tỏ ra rất miễn cưỡng".

Ni cô áo trắng quay lại hỏi "A Kỳ dẫn người đi phải không?". A Kha nói "Vâng". Ni cô áo trắng hỏi "Thế rồi làm sao?" A Kha nói "Bọn hòa thượng chùa Thiếu Lâm rất hung dữ. Họ nói là theo quy củ trong chùa, đàn bà con gái không được vào chùa".

Vì Tiểu Bảo nói "Dạ dạ, quy củ này thật không được, tại sao nữ thí chủ không được vào chùa chứ? Quan Thế Âm Bồ tát không phải là nữ nhân sao?". Ni cô áo trắng hỏi "Thế rồi sao nữa?". Vì Tiểu Bảo chỉ A Kha nói "Cô nương đây nói người ta đã không cho lên chùa thì quay về thôi. Nhưng bốn tên Tri khách tăng ở chùa Thiếu Lâm rất vô lễ, ăn nói bừa bãi, đắc tội với hai vị cô nương, mà võ công lại quá kém".

Ni cô áo trắng hỏi A Kha "Các người động thủ với họ à?".

Vì Tiểu Bảo chen vào "Đây đều là do bọn Tri khách tăng không phải, chuyện này chính mắt ta nhìn thấy. Bọn họ giờ tay xô đẩy hai vị cô nương. Sư thái người

nghe xem, hai vị cô nương thân thể ngàn vàng thì làm sao để bàn tay hôi hám của bốn tên hòa thượng đụng vào được? Dĩ nhiên hai cô nương phải nghiêng người tránh né. Bốn tên hòa thượng liền hùng hổ động thủ động cước, tự đánh vào cột đá trong đình, không khỏi có chút đau đớn”.

Ni cô áo trắng hắng giọng một tiếng rồi hỏi “Võ công chùa Thiếu Lâm đứng đầu võ lâm, lẽ nào lại kém cỏi như vậy? A Kha, lúc ngươi động thủ đã dùng những chiêu thức gì?”. A Kha không dám giấu giếm, cúi đầu lí nhí trả lời. Ni cô áo trắng hỏi “Các người đánh ngã cả bốn nhà sư Thiếu Lâm à?”. A Kha liếc Vi Tiểu Bảo hần học nói “Cả y nữa là năm”.

Ni cô áo trắng hỏi “Các người thật lớn mật, dám lên chùa Thiếu Lâm đánh gãy chân tay năm vị hòa thượng của người ta”. Hai mắt sáng quắc quét lên người nàng. A Kha sợ tới mức mặt càng trắng bệch. Ni cô áo trắng thấy ở cổ nữ lang còn một vết đỏ liền hỏi “Đây là vết đao, có phải bị cao thủ trong chùa đả thương không?”

A Kha ngập ngừng nói “Không, không phải... y... y...”. Nàng quay lại ngó Vi Tiểu Bảo một cái rồi đột nhiên hai má đỏ ửng, nước mắt chảy ra, nàng nói “Y làm nhục đệ tử. Đệ tử... tự đâm đao vào cổ mình nhưng... nhưng không chết”.

Ni cô áo trắng lúc đầu nghe nói đệ tử lên quấy nhiễu chùa Thiếu Lâm, cảm thấy hơi giận, nhưng bây giờ thấy vết thương dài trên cổ đệ tử bèn nảy lòng thương xót, dịu dàng hỏi “Y làm nhục ngươi thế nào?”. A Kha òa một tiếng bật khóc.

Vi Tiểu Bảo nói “Thật ra là ta không phải. Ta nói năng không có trên dưới, không có chừng mực. Cô nương đây chẳng qua chỉ nắm lấy ta để dọa, nói muốn móc mắt ta, cũng không phải móc thật, nhưng ta hèn nhát vô dụng, hoảng sợ mất vía, hai tay đánh bừa chụp loạn, không cẩn thận chạm vào người cô ta, tuy không phải cố ý nhưng cũng không trách được cô nương nổi giận”.

A Kha mặt đỏ bừng, trong ánh mắt đầy vẻ tức giận đau khổ.

Ni cô áo trắng hỏi vài câu về những chiêu thức lúc động thủ, đã biết rõ nội tình, nói “Đó là vô ý lầm lỗi, không nên coi là thật”, rồi khẽ vỗ vai A Kha dịu dàng nói “Y... là một đứa trẻ con mà lại là... một thái giám thì có hề gì? Người ra chiêu Nhũ yển quy sào bẻ tay trái y để trừng phạt là đủ rồi”.

A Kha nước mắt rùng rùng nghĩ thầm “Y mà trẻ con gì? Y từng tới kỹ viện làm chuyện xấu xa”, nhưng không dám nói ra, chỉ sợ sự phụ truy vấn, tra hỏi ra việc mình và sự tử tới kỹ viện đánh người, trong lòng nóng nảy, lại òa lên khóc.

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống đất dập đầu lia lịa nói “Cô nương, nếu trong lòng cô nương còn bực tức thì cứ đá ta thêm mấy cước cho hả giận”. A Kha giẫm chân vừa khóc vừa nói “Ta không thêm đánh người nữa”. Vi Tiểu Bảo vung tay tát “bốp, bốp” vào mặt mình luôn mấy cái, vừa tát vừa nói “Ta thật đáng chết, ta thật đáng chết”.

Ni cô áo trắng cau mày nói “Việc này không thể kể là lỗi của người. A Kha, chúng ta không nên khinh người quá đáng”. A Kha ghen ngào nói “Y khinh khi con, bắt con

giam trong chùa, không chịu buông tha...”. Ni cô áo trắng ngạc nhiên hỏi “Có chuyện ấy à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Dạ, dạ, là ta biết mình không phải, muốn lấy lòng cô nương nên mời cô vào chùa. Ta nghĩ việc này chỉ vì cô nương muốn lên chùa vân cảnh mà xảy ra chuyện, hòa thượng trong chùa không cho vào, trách gì cô không nổi giận. Vì thế... ta mới lớn mật mời cô vào Bát Nhã đường chơi, lại gọi một lão hòa thượng tới bồi tiếp để cô nương khuây khỏa”.

Ni cô áo trắng nói “Làm rộn, làm rộn, cả hai đứa nhỏ đều làm rộn. Lão hòa thượng nào?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Chính là Trùng Quan đại sư, Thủ tọa Bát Nhã đường. Sư thái đã đối chưởng với y ở chùa Thanh Lương núi Ngũ Đài”.

Ni cô áo trắng gật đầu nói “Vị đại sư đó võ công khá lắm”, lại vỗ vai A Kha nói tiếp “A Kha, Trùng Quan đại sư võ công đã cao, tuổi tác lại lớn. Tiểu Bảo mời y bồi tiếp người cũng có gì là ủy khuất người đâu? Chuyện này không cần nói nhiều nữa”.

A Kha nghĩ thầm “Thằng tiểu ác nhân này thật xấu xa hết mức, nhưng có nhiều điều không tiện nói ra. Nếu sư phụ căn vặn thì sư tử và mình cũng có rất nhiều chuyện không phải”, bèn nói “Sư phụ, sư phụ có điều chưa biết. Y...y...”.

Ni cô áo trắng không để ý gì tới nàng nữa, chỉ đắm đắm nhìn vào phần mộ Sùng Trinh hoàng đế ngo ngẩn xuất thần.

Vì Tiểu Bảo nhìn A Kha lè lưỡi làm vẻ mặt nhát ma. A Kha cả giận trợn mắt hung dữ nhìn y một cái. Vì Tiểu Bảo cảm thấy cho dù lúc tức giận nàng cũng xinh đẹp

không sao nói xiết, trong lòng rất vui sướng, ngồi xuống một bên, ngắm nhìn thần thái của nàng không chớp mắt, chỉ thấy nàng từ đầu tới chân, đầu tóc lông mày, cả ngón tay út cũng vô cùng xinh đẹp.

A Kha liếc y một cái, thấy y ngẩn ra nhìn mình, bất giác đỏ mặt, kéo tay áo ni cô áo trắng nói “Su phụ, y... y... đang nhìn con”.

Ni cô áo trắng ờ một tiếng không đáp, trong lòng đang nhớ lại tình cảnh trong cung ngày trước, câu nói của A Kha bà không hề để vào tai.

Ngồi đến lúc mặt trời đã xế về tây, ni cô áo trắng không nỡ rời xa phần mộ phụ thân. Vì Tiểu Bảo lại mong bà cứ ngồi luôn mười bữa nửa tháng, chỉ cần nhìn thấy A Kha, cho dù không ăn cơm cũng không hề gì. A Kha bị y dòm ngó, toàn thân nhột nhột, tuy không quay lại nhưng cũng biết hai mắt của y đang nhìn mình chằm chằm, trong lòng lúc hổ thẹn, lúc bồn chồn, lúc lại căm ghét, nghĩ thầm “Tên tiểu ác nhân này hoa ngôn xảo ngữ, không biết y đã bịa đặt thế nào mà su phụ cứ bênh vực y. Cứ chờ lúc nào không có su phụ, mình nhất định phải giết y mới được. liều mạng để lão nhân gia nghiêm khắc trách phạt một phen, chứ không thể để y làm nhục thế này mãi được”.

Lại qua một lúc lâu, sắc trời tối dần. Ni cô áo trắng thở dài một tiếng, đứng lên nói “Chúng ta đi thôi”

Đêm hôm ấy ba người vào ngủ trọ trong nhà một nông gia. Vì Tiểu Bảo biết ni cô áo trắng ưa sạch sẽ, trước lúc ăn cơm y dùng nước sôi rửa chén đĩa cho hai người, lau chùi ghế ngồi, bàn ăn thật sạch không còn

hạt bụi, lại dọn giường quét sàn gian phòng của hai người thật sạch.

Ni cô áo trắng thăm gặt đầu, nghĩ thầm “Thằng nhỏ này mau mắn siêng năng, đem y đi theo rất tiện”. Bà từ năm mười lăm tuổi về trước sinh trưởng trong thâm cung, được bọn cung nữ thái giám hầu hạ từ nhỏ đã quen, sau con quốc biến lưu lạc giang hồ, ăn uống sinh hoạt khác hẳn ngày trước. Vì Tiểu Bảo quen làm thái giám, lại hết sức chiều chuộng lấy lòng, khiến bà được hưởng lại niềm vui như lúc còn là công chúa. Ni cô áo trắng xuất gia tu hành, đối với sự hào hoa trước kia đã không còn quan tâm, nhưng cuộc sống từ nhỏ của một người thế nào thì in sâu vào đầu óc suốt đời, không sao xóa nhòa, bà không mong trở lại làm công chúa, nhưng thấy Vi Tiểu Bảo hầu hạ như công chúa cũng cảm thấy khoan khoái trong lòng.

Ba người ăn cơm tối xong, ni cô áo trắng hỏi A Kha về nơi A Kỳ hạ lạc. A Kha nói “Sau hôm lạc nhau ở chùa Thiếu Lâm, con chưa gặp lại sư tỷ, chỉ e... chỉ e sư tỷ đã bị y hại chết”, nói tới đó trợn mắt nhìn Vi Tiểu Bảo một cái. Vi Tiểu Bảo vội nói “Làm gì có chuyện ấy? Ta thấy A Kỳ cô nương đi với vương tử Mông Cổ Cát Nhĩ Đan, lại có mấy tên Lạt ma và một tên Tổng binh thủ hạ của Ngô Tam Quế nữa”.

Ni cô áo trắng nghe nói tới Ngô Tam Quế, lập tức tỏ vẻ rất căm hận, tức giận hỏi “Tại sao A Kỳ lại đi theo bọn người không có liên quan với mình?”. Vi Tiểu Bảo nói “Lúc bọn kia tới chùa Thiếu Lâm, chắc vừa khéo gặp A Kỳ cô nương. Sư thái, nếu người muốn tìm A Kỳ cô nương thì ta xin đi theo, có thể dễ dàng tìm được cô ta”.

Ni cô áo trắng hỏi “Tại sao thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta nhớ mặt bọn người Mông Cổ, Lạt ma Tây Tạng và cả bọn quan quân ở Vân Nam. Chỉ cần gặp một người thì hỏi dò tin tức A Kỳ cô nương không khó khăn gì”.

Ni cô áo trắng nói “Hay lắm, vậy người đi theo ta”. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói “Đa tạ sư thái”. Ni cô áo trắng ngạc nhiên hỏi “Người đi làm việc giúp ta, lẽ ra ta cảm ơn người mới phải, sao người lại đa tạ ta?”. Vi Tiểu Bảo nói “Mỗi khi ta được đi theo hâu sư thái là trong lòng khoan khoái vô cùng. Ta chỉ mong vĩnh viễn được kề cận sư thái, nếu không được như thế thì được ngày nào hay ngày ấy”. Ni cô áo trắng hỏi “Thật sao?”. Tuy bà thu nhận A Kỳ, A Kha làm đệ tử, nhưng hàng ngày đối với đệ tử lạnh như băng. Hai cô gái đối với bà vô cùng kính sợ, trước nay không dám tâm sự chuyện gì, đâu có như Vi Tiểu Bảo hoa ngôn xảo ngữ, ăn nói ngọt ngào? Tuy bà bản tính nghiêm khắc lạnh lùng, nhưng những câu ấy của y lọt vào tai cũng cảm thấy thích thú, bất giác mỉm cười.

A Kha nói “Sư phụ, y... y... không tử tế gì đâu”. Nàng biết Vi Tiểu Bảo sở dĩ nhiệt tình theo giúp thầy trò nàng đi tìm sư tử chỉ vì muốn theo nàng. Y nói “Được theo hâu sư thái là trong lòng khoan khoái vô cùng”, “Vĩnh viễn được kề cận sư thái...” gì gì thì thật ra trong tâm ý không phải vì sư thái mà vì nàng. Hai chữ “Sư thái” ở miệng y phải đổi thành hai chữ “A Kha” mới đúng.

Ni cô áo trắng trừng mắt nhìn nàng hỏi “Sao y lại không tử tế gì? Người làm sao biết được tâm ý người ta? Trước đây ta thường dạy các người người giang hồ lòng dạ hiểm trá, lời lẽ không rěn khinh dị tin tưởng. Nhưng thằng nhỏ này theo ta đi lâu ngày, không có gì giả dối,

đã tin được rồi. Một đứa nhỏ như y, sao lại coi như bọn hán tử giang hồ được?”.

A Kha không dám nói nữa, đành cúi đầu vâng dạ.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm “A Kha, cô vợ yêu quý, chồng cô dĩ nhiên khác với mọi người, sao lại coi như bọn hán tử giang hồ được? Cô hãy nghe lời sư phụ, bảo đảm không bị thiệt. Nhiều lắm cũng chẳng qua là lấy ta làm chồng, chẳng lẽ ta còn bỏ được cô sao ? Cứ yên một trăm hai mươi cái tâm đi”.

(Xem tiếp tập 6)

MỤC LỤC

Hồi 21

*Kéo vàng không tiếng mây rơi đất
Thoa báu còn mơ én tựa người* 5

Hồi 22

*Trong non lão nạp còn thô lậu
Ngoài cõi giai nhân lại cải trang* 59

Hồi 23

*Trời sinh tài sĩ quyết nhiều tật
Ông với môn đồ thầy cú truyền* 135

Hồi 24

*Sông yêu dấu sống còn muôn nạn
Bể khổ khôn đong bởi một lời* 193

Hồi 25

*Chim bay bạc đầu thương đế tử
Ngựa kẹ hồng phấn khóc cung nga* 245

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 Nguyễn trường Tộ - Hà Nội

ĐT: 8.294685 - Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản

NGUYỄN VĂN LỮU

Chịu trách nhiệm bản thảo

NGUYỄN CỬ

Biên tập

BAN BIÊN TẬP

Bìa và trình bày

AZ Design

Sửa bản in

PHÒNG TỔNG HỢP

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Lộc Định ký - Tập 5

KIM DUNG

In 5000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xí nghiệp in Công ty Văn hóa Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 767 do Cục xuất bản cấp ngày 12 - 7 - 2002 và giấy trích ngang KHXB số 266/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 16 - 7 - 2002.
In xong và nộp lưu chiểu quý 3 / 2002.

KIM DUNG

tiểu ngạo giang hồ

KIM DUNG

Anh hùng xạ điêu

ĐÃ PHÁT HÀNH

tiểu ngạo giang hồ

Trọn bộ: - *Bìa thường* 8 tập
- *Bìa cứng* 4 tập

anh hùng xạ điêu

Trọn bộ: - *Bìa thường* 8 tập
- *Bìa cứng* 4 tập

ĐÓN ĐỌC:

ỷ thiên đồ long ký

Lọc định ky 5- M

8

Giá: 26.000 Đ